

KOBO ABE

Harta arsă

ORAȘUL - infinitate delimitată. Un labirint în care nu te rătăcești niciodată. Pe harta personală, fiecare bloc este notat cu exact același număr. Chiar dacă nu știi pe unde s-o iei, tot nu te rătăcești.

CERERE.

Scopul investigației:

Rog să se stabilească unde se află și cu ce se ocupă persoana dispărută.

Numele: Hiroshi Nemuro.

Sexul: masculin.

Vârsta: 34 de ani.

Profesia: șef secție VÂNZĂRI, întreprinderea.

Dainen Detalii referitoare la investigație:

Bărbatul dispărut este soțul solicitantei. N-a mai dat nici un semn de viață de șase luni. Se pun la dispoziție toate cele necesare anchetei.

Solicit oficial anchetarea cazului menționat și anexez taxa. Jur să păstrez secretul informațiilor primite, să nu divulg nimic și să nu abuzez de cele aflate.

2 februarie 1967

Agenția de Detectivi T. Sef secție anchete.

Semnătura solicitantei Haru Nemuro.

Am debreiat și am trecut într-o treaptă inferioară de viteză. Panta era mult prea înclinată pentru o mașină de numai 20 de cai putere.

Strada nu avea suprafața netedă, nefiind acoperită cu asfalt, ci cu un fel de beton zgrunțuros în care, cam din zece în zece centimetri, fuseseră săpate niște șanțulețe, probabil pentru a împiedica patinarea. Pietonilor însă nu părea să le fie de mare folos deoarece, deși zgrunțuroasă, suprafața de beton se îmbibase cu particule de cauciuc de la anvelope și cu alte mizerii, astfel încât în zilele ploioase devenea greu accesibilă chiar și celor încălțați cu pantofi de tip vechi, cu talpă din cauciuc. Probabil însă că strada fusese destinată mașinilor, în care caz acele șanțulețe dispuse din zece în zece centimetri puteau deveni neașteptat de utile pe timp de lapoviță și la vremea dezghețului prin ușurarea scurgerii apei spre rigole.

Cu tot efortul de a construi un astfel de drum, puține mașini treceau pe-aici. Cum nu exista trotuar, patru-cinci femei care se întorceau de la cumpărături se răspândiseră de-a latul, sporovăind nestingherite. Am claxonat ușor și am trecut printre ele. În următoarea clipă am apăsas, instinctiv, pe frână. De după curbă îmi apăruse brusc, alunecând la vale, spre mine, un băiețandru ghemuit pe patine cu roțile care imita sirena unei mașini de poliție.

În stânga, pietrele desprinse din povârnișul abrupt formau un zid protector destul de înalt, în timp ce în dreapta, dincolo de un șanț și un parapet scund, plasat mai mult de formă, se deschidea un abis cu peretele aproape vertical. Am zărit chipul palid și crispat al băiatului și l-am văzut pe puști rostogolindu-se de parcă era gata-gata să ia balustrada sub braț. M-am speriat atât de tare, încât o clipă am simțit că mi se oprește inima în loc. Am deschis geamul cu gândul să-l muștruluiiesc pe băiat, dar am ezitat involuntar, de îndată ce am surprins privirile săgetătoare ale femeilor. Am decis că-i mai bine să-i dau pace. Nu avea nici un rost să stârnesc mânia femeilor ca să se constate, până la urmă, că eu port vina eventualelor răni sau julturi ale băiatului. Dacă-l lăsam în plata Domnului, n-avea de ce să-mi mai fie teamă de mărturii false. Nu era cazul să mi se aducă nici o învinuire deocamdată, cel puțin nu pe-aici.

Am apăsas pe accelerator. Mașina s-a urnit cu greu și-mi mirosea a cauciuc ars. Am dat curba. Fețele palide ale femeilor adunate în jurul băiatului ce scăpase de la moarte ca prin urechile acului fără nici o picătură de sânge și fără oase rupte au dispărut în oglinda retrovizoare și a apărut în schimb cerul alb, asemenea ecranului unui tub Braun¹ după dispariția imaginii. Drumul nu mai urca și în partea dinspre coasta dealului se vedea refugiul unei stații de autobuz. Pe lângă acoperișul împotriva ploii, în stație erau instalate o bancă și un telefon public, iar dincolo de o îngrăditură din cărămidă, care servea probabil

1. Strămoș al tubului osciloscopic, construit în 1897 de către Karl Ferdinand Braun (18[^]0-1913).

drept jardinieră vara, era o cișmea cu apă potabilă. La puțin timp după ce am depășit stația de autobuz, drumul începea din nou să urce, în pantă abruptă. În față mi-a apărut un panou mare vopsit în galben, ca un indicator rutier, pe care scria:

ACCESUL PERMIS NUMAI VEHICULELOR AUTORIZATE.

L-am ignorat în ciuda dimensiunilor sale apreciabile și în ciuda notei de amenințare conținută în formularea interdicției și am continuat să urc rapid restul pantei, nu însă fără a remarca faptul că înscrisul de pe panou trebuie să fi fost opera unui meșter caligraf.

Priveliștea se schimbă pe neașteptate: un drum drept, alb, ce părea că se întinde până la limitele nemărginite ale unui cer de un alb lăptos. L-am apreciat din ochi la o lățime de vreo zece metri. Între drum și poteci, de ambele părți, se întindea câte o brazdă de iarbă veștejită, împrejmuată de un gârduleț până la genunchi. Totul în jur mi se părea extrem de ciudat, poate și pentru că iarba nu se veștejise uniform. Mă simțeam, pur și simplu, victima

unei halucinații. Parcă priveam o infinitate copiată după un șablon. De o parte și de alta a drumului, rânduite în șiruri de câte șase, se desfășurau o mulțime de clădiri identice, fiecare având patru nivele și câte șase uși pe fiecare nivel. Fațadele clădirilor erau vopsite în alb, contrastând puternic cu verdele închis din jur și scoțând astfel și mai mult în evidență aspectul geometric al imaginii ce se oferea privirii. Având drumul ca axă principală, cartierul de blocuri se extindea ca două aripi uriașe, mai mult pe lățime decât în profunzime, și poate să fi fost și acesta un efect al luminii. Clădirile erau de fapt așezate în zigzag și din orice parte le priveai, te frapau zidurile lor ce se proiectau pe albul imaculat al bolții cerești.

Un copilăș bine înfășat, lăsat într-un cărucior roșu, urla de mama focului. Un tânăr roșu în obraji de frig, pe o bicicletă făcută dintr-un aliaj ușor și cu un sistem de transmisie strălucind de-ți lua ochii, pufni parcă dinadins într-un răs zgomotos când trecu pe lângă mine. La prima vedere totul părea normal, dar, dacă priveai atent în zare, oamenii lăsau impresia unor reflexii stranii. Probabil că dacă te obișnuiai cu atmosfera de aici, n-aveai cum să mai gândești ca mine. Pe urmă, peisajul se estompa treptat, devenind transparent până la dispariție și doar chipul meu mai răsărea aici ca imaginea negativă a unei fotografii. Acest fișier cu vieți umane absolut identice, ce se întind în lanț continuu de-a lungul a cine știe câte sute de secole - nu e altceva decât cadrul de sticlă în care sunt înrămate portretele membrilor de familie.

Est, 3, 12. Estul reprezintă partea dreaptă a străzii; numărul 3-a treia clădire de la stradă, cu fața la drum; 12 - apartamentul de la etajul al doilea, dinspre stânga. Pe spațiul verde dintre blocuri stătea scris:

INTRAREA OPRITĂ PARCAREA INTERZISĂ.

Cu toate acestea, mașinile erau parcate chiar în fața clădirilor. Bagajul meu consta dintr-un geamantan mic, negru, în care se afla un set de dispozitive miniaturale. N-avea decât cincizeci și cinci de centimetri lungime, patruzeci de centimetri lățime și o grosime de douăzeci de centimetri, dar era plat și tare, astfel încât îl transformam ușor în măsută de scris când împrejurările mi-o cereau. În capătul mânerului am ascuns un microfon și un buton cu care porneam magnetofonul din afară, dar altfel părea un geamantan obișnuit. Era din piele artificială și-ți lăsa impresia de ușor uzat. În cele patru colțuri era întărit cu corniere din metal. Oricum, dacă te uitai bine la el, ziceai că aparține unui om de afaceri. Îmi convenea aspectul, deși avea și inconveniente.

Deodată mă izbi în față un vânt rece ca gheața. Mi-am mutat geamantanul în mâna mai apărută de vânt și, trecând pe trotuar, mi-am îndreptat pașii spre zona dreptunghiulară întunecată, mărginită de streșinile clădirilor. Pașii mei răsuna pe scări ca zăngănitul unei cutii goale de conserve. Câte opt cutiuțe poștale aranjate pe două rânduri orizontale. Sub numărul 12 - scris cu vopsea albă - numele lui Nemuro, pe o bucată de hârtie prinsă cu scotch... Pe când urcam încet treptele, mă întrebam ce neprevăzut mă așteaptă... Trebuia să fiu gata de orice replică, să joc orice rol, de îndată ce aflam intențiile clienței mele. Situațiile neașteptate nu-și au locul în afaceri.

O ușă metalică albă într-un cadru de un verde închis. O sonerie albă cu un căpăcel din plastic, plesnit. Am văzut ridicându-se un colț al perdelei ce acoperea ferestruica de dimensiunea unei cărți poștale aflată chiar în mijlocul ușii, la înălțimea capului. Am auzit cum se îndepărtează lanțul și se răsuțește minerul în formă de sferă. Ușa, ce părea să cântărească vreo tonă, se deschise. Un miros de ulei încins îmi gâdilă nările. Soba cu petrol lampant fusese probabil aprinsă tocmai în cinstea mea. Ușa s-a deschis din două mișcări: prima dată doar la vreo douăzeci de grade și apoi la vreo șaiszeci. Persoana care mi-a deschis-o făcu un pas înapoi și-și împreună mâinile în semn de salut. Mi-era greu să-i disting chipul pentru că lumina bătea din spate, dar mi-am dat totuși seama că e o femeie tânără, mai tânără decât mă așteptasem. Era mică de statură, avea gâtul lung și-ți lăsa impresia că se leagănă. Dacă ar fi fost puțin mai întuneric, aș fi luat-o cu siguranță drept un copil.

I-am întins cartea de vizită și m-am prezentat în aceeași manieră în care ar fi făcut-o un funcționar de la bancă. Bineînțeles că n-am mai avut ocazia să văd cum se comportă un funcționar de bancă în astfel de împrejurări, dar m-am arătat stăpân pe mine, lucru posibil de altfel numai la cei care nu au nici urmă de muștrări de conștiință. Și nu pot să spun că am jucat teatru numai ca să o liniștesc pe tânără. Mi se ceruse să vin aici, dar nici nu se punea problema să forțeze nota în vreun fel. Important era să păstrez distanța ce se cuvenea a fi păstrată. Dacă nu procedam astfel, precis m-ar fi desconsiderat din punct de vedere profesional și n-avea rost să calc în străchini.

Femeia vorbea încet și parcă răgușit. Dar nu pentru că era încordată, ci pentru că așa era glasul ei. Cred că avea limba puțin cam scurtă. Iți lăsa impresia că morfoleşte o acadea, dar oricum, felul ei de a vorbi m-a făcut să mă simt mai puțin stingher. Sumbrele formalități ale afacerii care mă adusesese aici urmau să se desfășoare în dosul draperiei din capătul acestui vestibul slab luminat.

Chiar în stânga se afla o bucătărie care servea și de sufragerie. Urma apoi camera de zi, izolată printr-o draperie groasă. Următoarea cameră pe dreapta, cum priveai dinspre vestibul, părea a fi dormitorul.

De cum intrai în camera de zi, primul lucru care-ți atrăgea privirile era licărirea ochiului albastrui aprins al sobei cilindrice cu gaz. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă acoperită cu o față de masă mare, dantelată, din plastic, care ajungea până la dușumea. Jumătate din peretele din stânga era ocupat de rafturi cu cărți, iar jumătate, de fereastră. Pe peretele din față, o litografie după Picasso, decupată probabil dintr-o revistă, reprezenta o fată cu privirile ațintite în stânga-sus. Faptul că fusese înrămată înseamnă că avea oarecare semnificație pentru proprietar. Alături, era etalată schița detaliată a unui motor de Formula 1, cam de trei ori mai mare decât Picasso-ul, pe care, undeva într-un colț, cineva trăsese o linie și făcuse niște însemnări cu pix roșu. Măsuța triunghiulară pentru telefon fusese vârată în nișa de lângă fereastră din stânga. În colțul opus, rezemat de peretele comun cu camera alăturată, se găsea un amplificator stereo, fără îndoială opera vreunui

amator. Boxele fuseseră instalate în perete, cam la trei metri deasupra lui, în unghiuri drepte, și efectul stereo era astfel anulat. Un scaun stătea întors cu spătarul la amplificator. Încercând să se scuze, pe motiv că locuiește singură, femeia o luă spre bucătărie printr-o despărțitură a draperiei. Cred că s-a dus să pregătească ceaiul. Când a trecut pe lângă mine, adierea provocată de mișcarea ei risipi mirosul de petrol lampant, dar o mireasmă de cosmetice mai dăinuia în jur.

Imaginea ei însă începuse să se mai șteargă și-mi deveni, oricum, neclară. Parcă mă simțeam stânjenit. Am mai respirat o dată adânc și după ce m-am asigurat că nu mirosea nici a tutun, nici a bărbat prin casă, mi-am aprins o țigară. Am ridicat colțul feței de masă care atingea dușumeaua și am privit atent să vad dacă e ceva suspect pe acolo. Ce ciudat mi se părea! Iarna se întuneca mai repede, dar nu era încă totuși momentul să aprind lumina. Am fost chiar în stare să disting un capac negru de stilou ce se rostogolise sub măsuta de telefon. Ah, și ce clară-mi fusese imaginea ei!... Când mi-a întins scaunul, nu ne despărțeau decât vreo doi metri și privirile ni s-au întâlnit... Nu puteam să-mi dau seama de ce mi s-a șters atât de brusc din minte. De patru ani și jumătate, cu toate că nu-mi făcusem un țel din asta, aveam bunul obicei să nu las să-mi scape trăsăturile distinctive ale lucrurilor. Mi le schițam bine în minte și, când aveam nevoie, le reconstituim până în cel mai mic detaliu. Așa cum mi s-a întâmplat și cu băiețelul pe roțile de mai înainte... Purta o haină din lână de un albastru închis cu un guler mare, întors. Un fular din lână gri, pantofi din pânză tare, albi. Coada ochiului plecată în jos, părul aspru dar rar, pieptănătura dreaptă și o umflătură roșie sub nas. Panta era abruptă dar, din fericire, frânele au ținut. Dacă panta ar fi fost înclinată doar pe jumătate și mașina mea de două ori mai puternică, oricât de bine aș fi mânăuit-o, tot degeaba. Băiatul ar fi încercat să evite mașina răsucindu-se spre stânga, dar, procedând astfel, ar fi ajuns cu partea dreaptă sub roți. În cel mai bun caz, își rupea un picior! N-avea deloc stabilitate din cauza roților și partea lovită de roți devenea astfel un adevărat centru de rotație. Ar fi fost azvârlit hăt-departe și cu siguranță s-ar fi izbit de balustradă. Dacă nu și-ar fi sfărâmat țeasta, sigur și-ar fi frânt gâtul. Și-ar fi dat ochii peste cap și sângele, de un roșu aprins, i-ar fi țâșnit pe gură și pe urechi. Bineînțeles că nu mai eram aici dacă s-ar fi întâmplat una ca asta...

Se auzi un clinchet dincolo de draperie. Nu era sunet de porțelan, ci mai degrabă de pahar.

N-avea cum să servească o băutură rece la vremea aceasta a anului... sau intenționa să mă servească cu o băutură alcoolică?... Nu, nu cred... Dar scena care urma să înceapă avea să fie teribil de tragică... Dacă mă servește doar cu ceai, apoi știu bine că se moșmondește. Ce ți-e și cu femeile astea! Nu se auzea decât apa de la robinet curgând monoton.

Soției mele îi plăcea să-i ascult văicărelile, trăncăneala neîncetată de dincolo de draperie. Și dacă asta ar fi fost o mângâiere pentru ea, aș fi jucat și acum rolul neplăcut pe care-l jucam în mod obișnuit, enervând-o când o

întrerupeam cu socoteli meschine și dându-mi bine seama că nu-i făcea plăcere, dar...

O femeie pe care nu o puteam păstra în minte... al cărei chip dispărea de îndată ce se lăsau la loc faldurile draperiei: Oare pentru că nu avea pic de personalitate? Și totuși, puteam să descriu amănunțit peste o sută de articole din îmbrăcămintea ei și datorită lor eram în stare să-i reconstitui conturul trupului. Era subțire, dar bine făcută. Pielea îi era fină, dar nu prea deschisă la culoare și nu-ți era greu să-i ghicești un nimb de păr lăsat pe spate. Șira spinării îi era bine arcuită, dar se ținea dreaptă. Arăta mai matură decât era, mult mai femeieșcă decât mi s-a părut când am văzut-o pe fundalul luminos. Dar trupul ei, ce părea de copil, se armoniza perfect cu sânii care nu erau nici prea mari, nici prea mici și, așa cum se mișca, părea tocmai potrivită pentru o dansatoare modernă. Și cum imaginația-mi prinsese aripi, îmi făcea plăcere să fac un pas mai departe și să-mi închipui și un cap mai potrivit pentru acest trup...

Cu ochii minții vedeam un chip uluitor, mare, bine conturat, teribil de expresiv. Am încercat zadarnic să-l schițez... Nu eram în stare... Cu picățele pe el, ca niște pete nedeslușite pe un zid... Pistruii poate. Lăsând fața la o parte, amănuntele legate de păr îmi erau foarte clare: frumos, negru și lung. Mascându-i ușor stânga frunții ei frumoase, părea greu de pieptănat. Avea o strălucire metalică la lumina zilei. Nici eu nu-mi dau seama cum de-am ajuns să rețin atâtea. Cred că ei nu-i plăcea să se lase descifrată... Sau poate în scurtul răstimp de când eram eu aici a fost capabilă să arboreze cinci-șase expresii diferite... Știu și eu? Poate nu mă plăcea și dacă așa stăteau lucrurile, cu atât mai mult nu-mi surâdea afacerea. trebuia să fiu cu ochii-n patru...

Au trecut deja trei minute de când s-a dus în bucătărie. Am simțit dintr-odată că mă indispun și mi-am mai aprins o țigară. În timp ce-o aprindeam, m-am ridicat de la locul meu, am ocolit masa și am rămas în picioare lângă fereastră. Ochiurile geamului, luate în parte, erau mici, dar cadrul din aluminiu nu obstrucționa câtuși de puțin priveliștea. Dincolo de drumul acoperit cu lespezi din beton, lat de vreo zece metri, se înălța zidul nordic al lui Est 3. De-a lungul suprafeței netede și întunecate, fără nici o ferestruică, se afla doar o scară de incendiu. Imediat, în stânga jos, se zărea drumul principal despre care am mai vorbit și care deschidea o oarecare perspectivă în fața ochilor. M-am apropiat de fereastră și mi-am văzut mașina parcată. M-am înghesuit cât am putut în biblioteca din stânga ferestrei și panorama mi s-a deschis până într-un punct dinaintea pantei de dincolo de drum, care făcea un unghi de vreo treizeci de grade cu următoarea clădire. Vizibilitatea drumului era în felul acesta delimitată de celălalt capăt al lui Est 2.

Într-un punct din raza mea vizuală, cam pe la jumătatea mașinii mele, lumina de pe stradă se stinse brusc și ciudat. Poate se produsese un scurtcircuit pe undeva sau poate chiar sosise momentul să se stingă. Numărul trecătorilor crescuse vertiginos și nu erau numai femei care veneau de la cumpărături, ci și bărbați ce se întorceau de la lucru. Cred că tocmai sosise un autobuz. Privindu-i, eram tentat să accept ideea că omul nu este

altceva decât un fel de animal umblător care, purtându-și de colo-colo povara trupului ca pe un sac îndesat cu carne și măruntaie, pare angajat într-o veșnică luptă cu gravitația. Toți se întorceau. Da, reveneau la locurile pe care le părăsiseră. Ca să aibă unde veni, bineînțeles că trebuiau să plece. Cred că se duceau să-și procure materiale de zidărit, să-și facă pereții caselor și mai groși, pentru a avea unde se întoarce.

Dar uneori, deși mai rar, mai sunt și dintre aceia care pleacă fără să se mai întoarcă vreodată...

— Ce indicații poți să-mi dai? Spune-mi orice amănunt îți vine în minte.

— Nu pot. N-am absolut nimic de spus...

— Orice. Chiar dacă n-ai nici o dovadă sau nu poți să-ți argumentezi afirmația... Zi numai!

— Păi, știi eu? Poate în primul rând chibriturile.

— Ce?

— Cutia... O cutie cu chibrituri plină doar pe jumătate... luată de la o cafenea. Era în buzunarul hainei de ploaie împreună cu un ziar cu comentarii sportive.

— Aha...!

Expresia feței i se schimbă brusc. Privind-o din nou, oarecum stânjenit, mi-am dat seama că nu-mi place deloc. Era foarte calmă și stăpână pe sine. Zâmbetul ușor, aproape indescifrabil, parcă-i era lipit de chip... Părea să exprime o oarecare mulțumire legată de dispariția soțului ei... Sau poate că, după jumătate de an de necazuri și disperare, s-a defectat resortul care-i controla voința și ajunsese la un fel de resemnare simțindu-se abandonată... Oricum, cred că a fost cândva o femeie frumoasă, dar trăsăturile fine păreau să se fi deplasat de la locul lor și aveam acum impresia că o privesc prin lentile divergente.

— Dacă consideri că există vreo legătură cu cutia de chibrituri... am spus.

— Nu neapărat, dar era în buzunarul pelerinei și am crezut...

— Te-aș ruga să-mi semnezi și mie aici dacă vrei să anchetăm cazul.

Dar, după cum ți-am explicat, banii pe care i-ai depus nu acoperă decât cheltuielile pe o săptămână. În caz că nu-ți depistăm soțul în decurs de o săptămână, nu avem nici o altă pretenție, dar nici nu-ți returnăm cei treizeci de mii de yeni depuși. Dacă vom continua investigațiile, asta înseamnă alți treizeci de mii de yeni și pe lângă aceștia va trebui să plătești și cheltuielile de cercetare propriu-zise...

— Unde să semnez? Aici?

— Dar mi-e cam greu să mă ocup de cazul acesta cu informațiile vagi pe care mi le-ai dat. Bine, o să zici că-i treaba noastră, dar nu ți se pare că arunci pe fereastră treizeci de mii de yeni...?

— Vai, ce încurcătură...!

— Trebuie să mai fie ceva, ceva mai concret... poate vrei să urmăresc pe cineva îndeaproape sau să-mi vâr nasul pe undeva...

— Chiar îmi doresc să fi fost ceva... zise ea, întorcând puțin capul. Duse paharul cu bere la gură și bău singură, pentru că eu o refuzasem, fiind cu mașina.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva, continuă ea. I se ofereau tot soiul de ocazii și nimeni nu-l înțelegea... nimeni.

— Ocazii?

— De afaceri, vreau să zic.

— Se pare că ai făcut și dumneata oarecare investigații în problema cu pricina. Doar a trecut jumătate de an...

— Fratele meu mai mic a încercat ceva.

— Cel cu care am vorbit la telefon, nu? Vorbea de parcă era direct interesat. Cred că ar fi mai simplu să discut cu el, nu?

— Da, dar... nu prea știu pe unde e.

— Ei, hai, lasă prostiile! Se pare că ne învățăm într-un cerc vicios: un bărbat care caută alt bărbat dispărut s-a evaporat și el...

— Dar fratele meu n-a dispărut. Îmi dă telefon o dată la trei zile, zău că da. Și atâta vreme cât îmi telefonează, tot mai nutresc speranțe... Doamne, ce griji îmi fac! Teribile! Nu mai pot suporta gândul că nu știu ce s-a întâmplat cu soțul meu, că nu-i cunosc motivele...

— Ei, dar nu am impresia că ești chiar atât de disperată...

— Vi se pare ciudat, nu? Poate prea m-am obișnuit să fiu răbdătoare...

— Deci, i-ai încredințat afacerea fratelui dumitale mai mic, dacă înțeleg bine. Dumneata n-ai făcut nimic?

— Eu am tot așteptat... zi după zi...

— Deci doar ai așteptat?

— Fratele meu nu mi-a permis să întreprind nimic și pe urmă îmi era frică să las casa goală...

— De ce?

— Știu eu, poate nu mi-ar fi fost tocmai la îndemână să treacă soțul meu pe acasă în absența mea... Și am fi pierdut șansa de a ne revedea...

— Aș vrea să știu de ce nu te-a lăsat fratele dumitale să întreprinzi nimic.

Expresia feței ei deveni indescifrabilă, parcă tot mai îndepărtată. Pistruii întunecați de sub ochi, precum un voal ce-i învăluia visul, i se potriveau perfect.

— Cred, spuse ea, că fratele meu a avut și el motivele lui... Dar, până la urmă a obosit, presupun... și nici eu nu mai aveam răbdare să aștept... Așa că, în cele din urmă, el a renunțat și am hotărât amândoi să venim la dumneavoastră...

— Doamnă Nemuro, îți cam place să bei, nu? Sticla cu bere din care turna, absentă, în pahar, se opri undeva în aer. Rămase cu gura căscată.

— Ei, din când în când, confirmă ea, zăpăcindu-se. De când mi-a plecat soțul... stau singură aici și aștept și visez cu ochii deschiși... Ce vis ciudat... Parcă sunt pe urmele lui... apoi apare pe neașteptate chiar în spatele meu și mă gădilă, uite așa... îmi dau foarte bine seama că-i vis, și totuși râd și râd... mă simt tare ciudat. Ce vis straniu!

— Da, așa este. Cred că ar fi mai bine să mă întâlnesc cu fratele dumitale.

— Dacă mă sună, îi spun. Dar... știi eu dacă o să țină să vă întâlnească?

— De ce nu?

— Cum să vă spun... Așa am impresia. Nu știu dacă mă înțelegeți...

— Bine, bine, dar am nevoie de informații, înțelegeți? N-am nici un chef să-mi vâr nasul în afacerile fratelui dumitale, dar am nevoie de el pentru informații. Nu-i păcat să o iau de la capăt când pot să pornesc de la o bază pentru care el și-a dat toată osteneala? În ceea ce mă privește, eu nu mai am nimic de spus.

— Vă zic tot ce știu, dar ce anume?

— Orice indiciu îmi poate fi de folos.

— Dar n-am niciunul. Și dacă n-am, n-am.

— Bine, atunci! Cum spui dumneata, am afirmat eu, pregătit sufletește să renunț. Ce-ar fi să-mi povestești exact, la rând, cum s-au petrecut lucrurile?

— A, e foarte simplu, chiar exagerat de simplu. N-o să vă vină să credeți... spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre colțul ferestrei.

Îmi făcu semn cu degetul.

— Uitați-vă acolo! Vedeți? Cam cu vreo zece pași în fața felinarului de stradă... Uitați! Între trotuar și spațiul verde... e o gură de canal... și pe-acolo a dispărut, pur și simplu s-a evaporat... De ce? De ce tocmai într-un loc ca acesta? Nu cred că era cazul...

Strada era întunecată, chiar prea întunecată. Cu puțină vreme în urmă fusese chiar prea albă, legată parcă de cerul alburii, dar acum se cufundase în întuneric, pe fundalul unui cer presărat cu lumini de stradă. Am măsurat zece pași de la stâlp și încercam să dibuiesc cu vârful pantofului capacul gurii de canal, exact locul unde EL dispăruse...

Pensula întunericului trecu peste femeile care-și făcuseră cumpărăturile, peste căruciorul cel roșu și băiatul cu bicicleta, peste muncitorii care se întorseseră direct acasă de la lucru rânduindu-se, cumiți, în fișetele lor, în timp ce prietenii acestora, considerând că e încă prea devreme, mai zăboveau pe drum... genune abandonată a unui timp nedefinit... Am rămas nemișcat exact în locul unde EL se făcuse nevăzut.

Vântul își croia drum printre clădiri. Rafalele reci ce se izbeau de colțurile clădirilor îți răsunau ca o voce de bas în urechi. Gemetele acestei orgi uriașe m-au făcut să mă cutremur până în străfunduri. Mi se făcuse, fără să vreau, pielea de găină, sângele îmi îngheță parcă în vene, inima-mi deveni o pungă de gheață roșie păstrând doar forma de inimă. Drum asfaltat bătătorit. Mingea veche de cauciuc, spartă și abandonată, arăta ca o pată mică, albă, pe spațiul verde. Pantofii mei plini de praf păreau auriți în lumina felinarelor care iluminau stârvul de drum crăpat. Nu te puteai aștepta la nimic bun pe un astfel de drum. Deci cu vreo șase luni în urmă... Era august și căldura insuportabilă, asfaltul cleios precum cauciucul și roiuri de insecte se îngălămbădeau în jurul lămpilor. Iarba părea un heleșteu verde unduit de

vânt, în care mingea naufragiată se scufunda spre fund. Trebuia să miști din picioare, nu de frig, ci din pricina roiurilor de țânțari care țâșneau din gura de canal. Să presupunem că EL s-a oprit chiar aici... Nu, nu e bine. Era încă dis-de-diminează când EL a trecut pe aici pentru ultima oară... Luminile de pe străzi se stinseseră și insectele se scufundaseră în iarbă. La ora aceea, vălul de întuneric ce se întindea ca asupra unui abis mărginit de linia formată de bolta cerească începea să se destrame: orașul de pe dealul alb se trezea la viață. Am vaga impresie că era o dimineată frumoasă, senină, cu o briză ușoară dinspre sud-vest... În cinci minute de la prima bătaie a inimii orașului se descuie, ca la comandă, sute de fișete dintr-odată și un furnicar de muncitori, diferiți unul de altul și totuși greu de deslușit, se îmbulzesc pe străzi ca apele scăpate prin stăvilă... Câtă animație la ora aceea!

— Da, e-adevărat. Parcă ar fi fost o grămadă de șoareci vrăjiți...

Bănuiesc că nu știți povestea...

Femeia își întinse brațele, gata parcă să cuprindă toată lățimea străzii. Ochii îi erau încețoșați, fără îndoială de la berea pe care o băuse de una singură și, rotindu-și privirile de la un braț la celălalt, exclamă, surprinsă:

— Ce întuneric e!

Se ridică brusc, aprinse lumina în cameră și apoi se duse la bucătărie. Continuă, pe același ton, de dincolo de draperie:

— Nu numai trotuarele, ci și străzile sunt înțesate. Se precipită cu toții de parcă le-ar fi teamă să nu piardă autobuzul... E un furnicar pe drum...

— Dar într-o asemenea aglomerație nici autobuzul nu poate respecta un program, nu?

— Bineînțeles că nu, zise ea intrând în cameră cu o altă sticlă de bere în mână. Și cu cât își dau seama mai bine că n-au pe ce conta, cu atât se agită mai mult.

Puse sticla pe masă și se îndreptă, degajată, spre fereastră. Când aprinse lumina, afară se lăsase deja întunericul. Reproducerea după Picasso se reflecta în fereastră. Ca și când ar fi speriat-o ceva, trase brusc perdelele ce acopereau jumătate din perete și culoarea lor gălbuie, ca de lămâie, aduse parcă o schimbare în cameră. Păcat că era galbenul acela cam veștejit, de parcă lămâia stătuse în magazin o veșnicie... Oricum culoarea a înviorat brusc încăperea aceea fără stăpân, care arătase până atunci ca o crustă năpârlită de un greier. Se putea spune că nu EL, care dispăruse, îi lipsea camerei, ci culoarea lămâii. Deodată, deasupra bibliotecii am zărit o pisică împăiată. Sub schița motorului de Formula 1, se afla un răftuleț ornamental pe care se găsea o pereche de mănuși din dantelă. Ce bine i se potrivea camerei culoarea aceea lămâiatică! Și femeii. Era camera ei. O cameră anume a ei, o cameră rânduită astfel ca să se potrivească cu stilul ei de viață. Am dat din cap. Eu la a șasea țigară și ea la a doua sticlă de bere. Era ceva suspect!

Cam la zece pași de felinarul de stradă, înspre deal... lângă gura de canal de la marginea spațiului verde... Acolo s-a aflat EL. Cufundat în gânduri, mergând încet pe marginea trotuarului, trecând pe lângă mulțimea de muncitori și apoi luând-o la pas pe stradă, ca și când ar fi fost urmărit. Careva

IL observase. Și chiar dacă e adevărat că atunci fusese văzut ultima oară, ce puteau însemna toate acestea?

— Oare n-ar fi mai înțelept să presupunem că doar s-a prefăcut că o ia în direcția autobuzului pe care știa că nu poate conta și că, de fapt, de la bun început intenționa să meargă cu metroul și deci a luat-o pe dâmb în jos? Îmi imaginez că a avut o întâlnire la stația S tocmai în dimineața aceea deoarece, dacă s-ar fi dus direct la serviciu, autobuzul i-ar fi fost mai convenabil...

— Dar nu s-a dus la nici o întâlnire.

— Faptul că nu s-a dus la vreo întâlnire înseamnă că a făcut-o deliberat și premeditat.

— Greșiți. O să vă explic... dar cum să vă spun?

— Ziceai că s-a dus cu mașina la serviciu până cu trei zile înainte de dispariție.

— Da, dar a dat-o la reparat pentru că i se defectase.

— Și unde-i mașina acum?

— Știu și eu... Chiar, unde-o fi? se întrebă ea făcând ochii mari și aparent inocenți. Fratele meu trebuie să știe.

— Da, dar din nefericire n-am cum să-l întâlnesc pe fratele dumitale.

— Fratele... fratele meu tocmai s-a gândit să vă dea o mână de ajutor. Vă rog să mă credeți... e adevărat... Așa e el... Apoi continuă, ridicând glasul: E adevărat! Soțul meu făcuse o promisiune. Zău că da! Și pot să vă dovedesc... Bine că mi-am amintit... În dimineața respectivă a plecat de acasă ca de obicei, dar s-a întors imediat. Cred că-i important amănuntul acesta. Abia coborâse scările și după un minut s-a întors... Uitase agrafele... Probabil că și-a dat seama că va trebui să prindă separat documentele pe care urma să le înmâneze la stația S...

— Povestea asta am mai auzit-o.

— Da, aveți dreptate.

Femeia își țuguie buzele și apoi zâmbi cu toată gura. Neliniștea din privire nu și-o putea ascunde însă...

— Mereu vorbesc singură... Ce obicei prost. Vă rog să mă scuzați... Știți, nimeni nu-mi zice nimic când vorbesc de una singură. Ce prostie!... Clamele de prins hârtii... Mereu am gândit așa... Dar oare faptul că s-a întors după agrafe nu-i o dovadă că voia să ajungă la întâlnire?... Și pentru că toată lumea mă întreabă, am ajuns să vorbesc numai despre asta...

— Toată lumea?

— Cei cu care vorbesc când, de fapt, vorbesc singură. Dar povestea cu clamele n-are nici o însemnătate... Ele servesc doar la prins hârtii. dar n-are rost să-mi pun toate speranțele într-o biată clamă, nu-i așa?

Am pornit încet înainte, m-am oprit, m-am întors pe călcâie și am luat-o înapoi, pe trotuarul asfaltat... Am măsurat treizeci și doi de pași normali de la colțul clădirii cu numărul 3. Când mi-am ridicat privirile, am zărit șirul de lumini de stradă, ce păreau niște ochi artificiali care uitaseră să clipească, rânduite parcă în cinstea unui festival ce se lăsa mult așteptat. Luminile palide, dreptunghiulare, care se reflectau în ferestre, lăsau impresia că ar fi abandonat de mult ideea unor astfel de festivaluri. Vântul mă sufla dintr-o

parte, ca pe-o cârpă udă. Mi-am ridicat gulerul paltonului și mi-am văzut de drum...

Dacă era să cred tot ce îmi îndrugase ea sau tot ce își spusese ei însăși - atunci, pe parcursul acestor treizeci și doi de pași, pe EL îl așteptase ceva neprevăzut și ciudat, drept care nu numai că nu s-a mai dus la întâlnirea de la stația S, dar faptul respectiv l-a determinat să pășească cu vitejie și ireversibil în abis, întorcând lumii spatele...

— Bine, bine! Când imaginația prinde aripi, te poți gândi la orice. De exemplu - dar te rog să nu interpretezi greșit - nu știi pe nimeni care să fi vrut să-l șantajeze pe soțul dumitale, să-i fi prins vreo slăbiciune... vreo iubită mai veche, vreun copil pe care să-l fi avut de la o astfel de ființă (se mai întâmplă), vreo greșeală din tinerețe care să fi ieșit la iveală ca o stafie neașteptată. Și-apoi era în august, luna în care, se spune, sufletele morților se întorc pe pământ, moment propice fantomelor. Și nu numai femeile se reîntorc sub formă de năluci... Vreun complice la vreo delapidare, care a risipit apoi tot câștigul ilicit poate fi și el un candidat... sau un criminal tocmai scăpat de la închisoare... Nu știi nici un delincvent care să fi fost arestat datorită unor informații secrete furnizate de soțul dumitale? De fapt cursa îi putea fi întinsă și de un străin oarecare. Am avut parte de tot soiul de ticăloșii în ultima vreme. Se pare că violența e la modă... Scoți banii de asigurare ai unuia și apoi treci cu mașina peste el și într-un asemenea caz nu-i tocmai ușor de depistat și de confirmat identitatea celui ucis. Vreau să cred că nu i s-a întâmplat și soțului dumitale așa ceva.

Deoarece nu ni s-a comunicat nimic de la poliție, considerăm cazul un mare semn de întrebare deocamdată. Dacă a fost omorât, atunci zace probabil într-o ladă la fundul oceanului și dacă s-a întâmplat așa ceva, atunci lucrurile se complică mult... înseamnă că a fost complice într-o afacere periculoasă... știu eu, poate mărfuri de contrabandă sau falsificări de bancnote...

Femeia rămase cu paharul în mână. Bășicuțele se sparseră una câte una și berea se transformă, sub ochii mei, în drojdie. Nu m-am clintit. Oare era dusă pe gânduri, supărată sau pur și simplu absentă? Buza de jos i se alungi ușor... parcă era un copil gata-gata să plângă și din unghiul din care îi priveam capul înclinat, i se vedeau nările - nasul ei avea o oarecare doză de impertinență.

— Dacă e vorba de o bandă, mai e cum mai e, dar dacă nu găsim pe nimeni? Ce-ți poate spune un muc de țigară aruncat pe stradă? Asta-i soarta! Am să-ți relatez o poveste adevărată. Un director al unei bănci care trecea drept foarte serios printre colegii și subalternii lui, și ei foarte serioși, a ajuns la vârsta pensionării. În ultima zi de lucru s-a îndrăgostit nebunește de o tânără care a apărut într-un spectacol de striptease, dar nu ca dansatoare, ci ca membră a grupului coral, își rodea tot timpul unghiile, chiar și în timpul spectacolului. Nu era ea cine știe ce, dar faptul că-și rodea unghiile pare să-i fi plăcut lui în mod deosebit. S-a dus s-o vadă trei zile la rând, după care i-a scris o scrisoare în care și-a mărturisit pasiunea. În a patra zi lucrurile păreau că merg spre bine și el s-a gândit s-o invite undeva, la masă. Apoi, în a cincea

zi, totul a luat o întorsătură neașteptată – oribilă sinucidere senzațională în camera fetei. Se pare că și-au luat viața cu o lamă de la un aparat de ras. Cu cât par mai duri, cu atât sunt mai slabi, știi...?

Pe chipul femeii nu se citea absolut nici o reacție. Spuma din paharul cu bere se topi de tot. Privită dintr-o parte, această spumă îți aducea aminte de o porțiune de junglă fotografiată din avion. Oare la ce se uita? Deodată îi apăru sub pleoapă o mică umflătură, parcă era o bobită din email... Oare plângea? Mă simțeam prost... Nu asta urmărisem...

— Dar hai să discutăm despre agrafele acelea! Cred că sunt, așa cum susții, o dovadă a existenței unor documente, dar asta nu înseamnă că urma să le înmâneze cuiva în stația S... Cred că asta-i cu totul altă chestiune. Bineînțeles, ar trebui luat în considerare și conținutul documentelor...

— Dar a zis că nimeni nu știe despre ce-i vorba în ele.

Răspunse prompt, fără ezitare, ca o minge care sare odată ce-ai pus-o în mișcare, dar inflexiunile vocii nu erau cu nimic schimbate față de clipele anterioare.

— Erau oare documente ale întreprinderii unde lucra?

— Tot ce știi este că nu prezentau mare importanță.

— Mie-mi trebuie adevărul gol-goluț, nu presupuneri. O să mă duc mâine la întreprindere și încerc să aflu despre ce documente era vorba. Dar zău că nu mai înțeleg nimic. Pretinzi că nu știi de unde să apuci toată povestea, dar nu pot înțelege cum de n-a lăsat în urma lui nici un obiect care să ne ajute: jurnal, cărți de vizită, carnetel cu adrese... doar era un om foarte ordonat. Ceva nu merge aici... Dumneata, soția lui, pretinzi că nu știi nimic și vrei să mă lași să cred că dispariția lui a fost bruscă și accidentală. Dar faptele par să spună cu totul altceva. Nu ți se pare că s-ar potrivi în cazul nostru zicala: „Pasărea care zboară nu lasă urme”?

— Da, dar ce facem cu agrafele? Și apoi nu s-a atins deloc de carnetul de economii...

— Agrafe, agrafe, agrafe... De unde știi că nu a simulat totul, chiar cu scopul de a te păcăli? Ei, ce zici? Și apoi, poate încerca să-și ia rămas-bun... pentru ultima oară...

— Sunt sigură că nu i-a trecut prin cap așa ceva. Cât i-am căutat eu agrafele, el și-a lustruit pantofii, fluierând o melodie ciudată.

— Ciudată?

— Da, cred că era o reclamă de la televizor...

— Ei, hai! N-ai decât să te legi la ochi dacă vrei, dar nu încerca să mă îmbrobodești și pe mine.

— Da, poate că a existat totuși ceva. Cred că o agendă cu numere de telefon...

Pentru prima oară am zărit o oarecare stânjeneală în mișcări, în clipa în care s-a întors spre colțul unde fusese telefonul. Avusese de gând să-și ronțăie unghia de la degetul mare, dar și-a dat seama pe loc de gest, așa că și l-a apropiat doar de buze. N-avea rost să-și mai ascundă prostul obicei, pentru că oricum i se vedeau urmele de-a lungul unghiei, deși își dăduse cu un strat mai gros de oje. Zâmbi jenată.

— Avea o agendă, nu?

— Da, acum că-mi vorbiți de ea, parcă-mi amintesc că avea... O potriveai la litera dorită,1 apăsați pe un buton și se deschidea căpăcelul. Era dintr-un lac negru... cam atât de mare... se afla întotdeauna pe raftul acela...

— A dispărut odată cu soțul dumitale?

— Nu, dacă a luat-o cineva, atunci, precis a fost fratele meu. El nu mai suporta să tot aștepte și să nu facă nimic. A tot răsfoit-o, dar n-a găsit nimic demn de luat în seamă. Oare o fi pus-o pe undeva și-a uitat? Il enerva că tot dădeam cu ochii de ea și se gândea că, până la urmă, o să iau eu vreo măsură aiurea... Nu voia să mă amestec în afacerea asta periculoasă...

— Periculoasă?

— El obișnuia să spună că omul n-are nevoie decât de o hartă în viață. Lumea aceasta e o pădure, o junglă în care mișună animale sălbatice și insecte otrăvitoare. Trebuie s-o apuci numai pe cărări bătătorite, să treci numai prin locuri în care te află în deplină siguranță.

— Da, e ca și când ai zice că trebuie să dezinfecți săpunul înainte de a te spăla pe mâini.

— Da, așa-i. Asta-i fratele meu și pace! Când ajunge acasă, își pierde o grămadă de vreme cu spălatul mâinilor, cu gargara și alte lucruri de felul ăsta... face mare caz de ele.

— Te-aș ruga mult să-i dai un telefon. Vreau să vorbesc cu el.

Se făcu pământie la față. Ba nu, s-a ridicat o cortină... Poate aceasta era culoarea ei naturală. Pentru prima dată aveam impresia că-și concentrează privirile asupra unui lucru. Cu degetele arătătoare de la ambele mâini pipăi încet muchia mesei, se ridică tăcută și trecu prin spatele scaunului, făcând să se umfle perdeaua lămâiatică. Li stătea bine în negru... Avea o talie subțire care părea să sfideze legea gravitației... Ridică receptorul și formă un număr de telefon, fără să-l caute în vreo agendă și cu același deget făcu o cută în perdea. Ce subțire era! Părea fără articulații. Avea probabil obiceiul să prindă între degete tot ce-i,ieșea în cale... poate vreo nouă apucătură, ca să evite să-și roadă unghiile. Perdeaua ciupită se mișcă ușor. Oare nu se îmbătase puțin? Dar negrul și galbenul erau semne de avertizare: „Atenție! Pericol!”

— E adevărat, spuse ea cu voce joasă, răgușită, ca și când se pregătea să se confrunte cu cineva față-n față. Sunt gata întotdeauna să las lucrurile baltă și să vorbesc de una singură... Bineînțeles că e mai bine să auzi ceea ce te interesează direct de la persoana cu pricina. Chiar dacă nu mi-a venit să cred... după fluieratul acela nepăsător... a zis că a avut impresia că fratele meu a fost cam surprins... Hmmm, ciudat! Nu răspunde nimeni... Oare n-o fi acasă...?

— Cui i-ai telefonat?

— Celui care stă în spatele blocului...

— Ultimului martor? Hai să fim serioși! S-o fi săturat de telefoanele dumitale. Dar eu nu pe el te-am rugat să-l suni.

A lăsat, contrariată, receptorul în furcă de parcă ținuse o omidă până atunci.

- Dar cui să-i telefonez?
- Fratelui dumitale, bineînțeles.
- Imposibil! Pentru că...

— Eu am nevoie de zece-douăzeci de hărți. Ce naiba să fac cu o fotografie ca aceasta în care nu i se vede decât capul și cu o cutie veche de chibrituri? Eu nu mă pot compara cu dumneata. Treaba mea este să scormonesc și locurile periculoase. Scrie doar și în formularul pe care ți l-am arătat și nu mi se pare deloc deplasat că am nevoie și de cel mai mic amănunt pentru lămurirea cazului.

— Fratele meu știe că n-avem nici un indiciu de valoare... doar a încercat și el câteva investigații...

— Ce grozav mai e! Spune-mi, te rog, atunci de ce m-ai angajat?

— Pentru că m-am săturat să aștept.

Într-adevăr, nu-i tocmai plăcut să aștepti și, cu toate acestea, eu am de gând să-mi pun răbdarea la grea încercare. Mai fac un pas, mă opresc, fac stânga-mprejur, iar mai merg... Se mai oprește câte un autobuz... Se mai aud pași răzleți... figuri aproape imperceptibile. Dar nu numai chipurile nu le disting... nici urmă de vreo greșală, o fisură cât de mică, vreun cerc vrăjit, vreo intrare secretă în subterană. Nu am în față decât perspectiva întunecată și deșartă a așteptării la infinit... precum gerul mușcător al nopților de februarie.

Ce să mai vorbesc de ora 7.30 dimineața? Cea mai sumbră dintre ore, când nu se întâmplă absolut nimic. O asemenea oră este ca apa distilată. Care putea fi cea mai nefericită întâmplare din viața unui angrosist de combustibil? Oare au încercat să-și bată joc de mine sau am dat din întâmplare peste o clientă cam bătută în cap? Dar n-are importanță, esențialul este că invizibilul rămâne invizibil.

Ceea ce am vrut să văd se și vedea. Continuum să. mă concentrez asupra acelu punct. Lumina aceea slabă, dreptunghiulară, fereastra lămâiatică, fereastra acelei camere pe care tocmai o părăsisem. Perdelele gălbui parcă râdeau de mine, de mine care înghețam în beznă și care, pentru ea înfruntam cu vitejie invazia întunericului. Dar până la urmă tot am să-i vin de hac acestei femei. Aștept. N-am decât să aștept clipa aceea.

Se auzeau pași. Parcă umbla cineva numai pe călcâie. Pașii se apropiau și, pentru prima dată, m-am îndurat să-mi dezlipesc ochii de fereastră. Poc - poc - poci Pași repezi și mărunți ai unei femei pe tocuri... De, se întorcea târziu. Nici măcar întunericul nu-i putea ascunde paltonul alb garnisit cu blană la mâneci și guler. Ducea o sacoșă din hârtie sub braț... S-a prefăcut că nu mă vede, dar să nu-și închipuie că mă poate duce de nas cu una, cu două. Partea de sus a corpului era imobilă, ca o platoșă. Ce-ar fi s-o trântesc pe iarbă?... Va cădea ușor, fără să scoată nici un sunet... ca o statuie din piatră; cu siguranță va simula pierderea cunoștinței... Deoarece paltonul cel alb îi va sări oricui în ochi, voi presăra niște iarbă uscată peste ea, o fată nemișcată îngropată sub iarbă uscată... Și sub iarbă își va scoate imediat hainele de pe ea și va rămâne goală. Doar mâinile și picioarele i se vor mai vedea... Va sufla vântul și-i va lua iarba de pe față... și chipul ei se va schimba brusc în

cel al femeii de după perdeaua lămâiatică... Va veni o rafală și mai puternică și o va dezgoli de tot... și în locul trupului gol pe care mă aștept să-l văd, va apărea o cavitate neagră. Silueta învăluită în palton alb se va transforma chiar sub ochii mei, bombându-se exagerat la lumina străzii și apoi se va topi în întuneric... Mâinile și picioarele vor dispărea și ele, rămânând în urmă doar o scobitură adâncă ca o groapă fără fund...

Aveam impresia că în loc de pantofi poartă mațe de pește înghețat. Dar să mai așteptăm vreo jumătate de oră. Dacă așteptările îmi vor fi îndreptățite – și n-au nici un motiv să nu fie —, își va face apariția și silueta de dincolo de perdele. Pe ea o pândeam din alte motive decât pe cea de sub iarba uscată. Nu eu am ales-o pe ea, ci ea pe mine...

O verificasem mai înainte, când a încercat să dea telefonul acela. Nu putea găsi altă poziție pentru că-i stătea scaunul în drum. Lângă fereastră, cu capul într-o parte, vârful creștetului îi părea retezat la lumina aceea. Materialul perdelei era greu, dar țesătura, destul de rară, așa că nu aveam de ce să fiu neliniștit că nu i se va vedea silueta. Dacă aș putea-o prinde dând un telefon, aș simți că n-am stat să îngheț degeaba. Tipul de la telefon... era o figură stranie, cineva căruia ea îi spunea „frate”. Oricum, un bărbat ciudat... despre care ea spunea că e amabil, deștept, devotat și care, datorită unei filosofii de viață mai aparte, nu avea o adresă permanentă. El acționa în numele reclamantei, dar în momentele de răscruce lăsase totul baltă, în mâinile unei femei în pragul alcoolismului, care se hrănea cu monologuri, râdea în hohote simțindu-se gădilată de un soț-fantomă, avea coșmaruri cu ochii larg deschiși. Era un consilier iresponsabil, care nici măcar nu se arăta la față...

Nu, nu conta. Nu aveam de gând să mai scotocesc prin adevărurile clienței mele, nici să-mi vâr nasul în ciorba ei. Atâta vreme cât îmi încasam onorariul, îmi voi vedea de treburi chiar dacă trebuia să-i înghit minciunile.

Dar dacă nu se contura cât de cât povestea aceasta, nu-mi mai puteam juca rolul de idiot credul. Și cu cât făceam mai mult pe prostul, cu atât se încurcau ițele mai rău. Și apoi unde era conștiința valorii personale? Nu-i rău să faci pe prostul, dar nu la nesfârșit... Onorariul este de treizeci de mii de yeni. Ei bine, o să mă încadrez în el și atâta tot.

Mi-am pus valiza la picioare și mă masam cu ambele mâini, prin palton, nedezlipindu-mi privirile de perdelele lămâiatică. Un taxi se desprinsese din întuneric, urcând greu panta, și se opri undeva în apropiere. Să aștept măcar până se întoarce taxiul. Dar dacă umbra ei nu va apărea la fereastră, așa cum mă așteptam?... Imposibil! Trebuie să apară. Mă îndoiam de existența aceluia „frate”... Normal că-i mai ușor să încui un lacăt cu cifru decât să-l deschii!

Undeva, mai încolo, se trânti o poartă metalică ce-mi răsună în urechi precum un oftat din rărunchii pământului, reverberând prin conductele îngropate. Un lătrat slab rupse apoi liniștea din jur. Voiam să urinez și nu îmi mai puteam stăpâni un tremur involuntar. Cred că ajunsesem la capătul puterilor. Aveam impresia că a început să sclipească zăpada, dar mi-am dat imediat seama că era doar o iluzie optică. Îmi încordasem prea mult privirile

în întuneric. Am închis ochii, dar zăpada continua să cadă și dincolo de pleoape. Altceva era însă mai greu de crezut...

Taxiul se întoarse „Liber”. Ce naiba o fi atât de complicat și greu de crezut? Îmi umblau prin cap tot felul de idei și nici nu mai știu ce mă determina să fiu atât de bănuitor. Cred că mi-au amorțit creierii... La fereastra lămâiatică, nici o schimbare... Mărgică de sticlă în loc de bomboană, asta aveam eu acum!... Bine că n-am apucat s-o mestec! M-a trecut un fior când am terminat de urinat, mi-am luat valiza și m-am îndreptat spre mașină. Motorul dădu câteva rateuri. Dacă toate ar fi mers așa cum mi-aș fi dorit eu, acum mi-aș fi claxonat triumful și m-ar fi auzit și ea, dar așa cum stăteau lucrurile, mă simțeam tare abătut. Dacă ceea ce susține ea este adevărat, mie nu-mi rămâne decât să pornesc de la acest adevăr.

0 fotografie și o cutie veche cu chibrituri. Prea multe spații goale pe hartă... dar nu eram obligat să le umplu.

RAPORT

12 februarie, ora 9.40. Am făcut cercetări cu privire la originea cutiei de chibrituri. Cam la douăzeci de minute de mers pe jos de la casa clienței mele, în direcția stației S, pe drumul principal și privind spre dreapta din stația de metrou de la poalele dâmbului, am văzut în stânga o parcare în aer liber. În diagonală, se zărea o firmă pe care scria „Camelia” exact ca pe cutia de chibrituri. Era o cafenea obișnuită cu o capacitate de vreo optsprezece locuri. În afară de proprietar, se mai afla acolo o chelneriță de vreo douăzeci și doi de ani cam grasuță, rotunjoară la față, cu ochii mici și cu urme de coșuri pe frunte. Îi plăceau lucrurile extravagante, probabil, așa că purta ciorapi cu model, dar nu era câtuși de puțin atrăgătoare. Sunt sigur că ea nu prezintă nici un interes pentru investigațiile mele. Pe ușă se găsea un afiș: „Angajăm salariată” și mi-am închipuit că și-a dat cineva demisia de curând. L-am întrebat pe proprietar care-i situația și mi-a spus că n-a plecat nimeni, dar pur și simplu voiau să mai angajeze o fată. N-au reacționat în nici un fel când au văzut fotografia dispărutului, n-au făcut nici un comentariu. Amândoi au afirmat că oricum nu era de-al casei. (N. B. cafeaua - optzeci de yeni.)

M-am trezit mahmur. De obicei, beam două cafele dimineața, dar acum mă hotărâsem să beau doar o ceșcuță. Nu cred că pot fi acuzat de lipsă de rigurozitate în raportul pe care l-am întocmit cu referire la cafeneaua Camelia. Dar, pur și simplu, starea jalnică a cutiei de chibrituri, eticheta uzată, amplasarea oarecum apropiată dar neconvenabilă a cafenelei - toate mă făceau să cred în afirmația proprietarului că EL nu era un client permanent. Ce mai puteam adăuga?

Pereții vechi, obosiți, purtau urme ale fostelor rafturi. De un perete era lipită o fotografie color de format mare ce reprezenta o plantație de cafea din America de Sud probabil. Se adunase atâta praf în colțurile ei îndoite, încât, cu siguranță, cel care a lipit-o acolo a și uitat de existența ei. Și totuși, cei din poză purtau pălării de pai cu boruri largi. Dacă priveai atent fotografia, observai că soarele strălucea puternic. Aici însă, dincolo de perdeaua cu găurele, zilele tăioase de februarie, îndulcite de un soare pal, sunt rare și nu te încălzește decât flacăra roșie de la soba cu gaz care fumega undeva sub

arborele de cauciuc cu frunze îngălbenite. În plus, am fost singurul lor client cât m-am învățat pe acolo. Fata cea ursuză stătea dincolo de teșghea, aplecată deasupra unei reviste săptămânale, iar proprietarul, cu o față buhăită de parcă îl prinsese o răceală zdravănă, abia se mișca de colo-colo, ștergând mesele. Și ori de câte ori termina câte o masă, arunca o privire celor pe care le ștersese înainte și ofta din rărunchi. Dacă ar fi să mai adaug ceva, presupun că aș scrie: „Capăt de drum”. Orice altă remarcă ar fi la fel de caraghioasă ca și când ai începe să privești cu lupa fotografia de care vorbeam adineauri. cea cu plantația. Nu numai EL, oricine altcineva care ar fi intrat acolo ar fi simțit imediat ce mare fericire este să aibă o casă unde să se poată duce, părăsind cât mai repede un asemenea loc. Consider că raportul meu nu conține neadevăruri. Când proprietarul a ajuns la masa de lângă mine, mi-am închis servieta și m-am ridicat. Cafeneaua era lungă și îngustă, așa încât el trebui să se înghesuie între două mese ca să-mi facă loc să trec. La fiecare pas pe care-l făceam, se scurgea câte un pic de ulei negru dintre scândurile dușumelei. I-am întins o bancnotă de două sute de yeni fetei, care-și ridică anevoie capul din revista pe care o citea și, în timp ce așteptam restul, m-am gândit că poate ar fi mai bine să nu mai trec și pe la clienta mea. Mi-am spus de atâtea ori în sinea mea lucrul acesta, încât, până la urmă, m-am autoconvins. Dar ce să fac cu fratele ei? Tare mă tenta să-i scormonesc puțin trecutul. Aparent, cel puțin deocamdată, șansele sunt și pro, și contra femeii și fratelui ei, dar chiar dacă n-aș avea nici un motiv să-i includ în raportul meu, ticăloșia lor, în caz că se făcuseră vinovați de așa ceva, n-avea cum să fie demascată prin datele de care dispuneam. Nu se poate să nu se certe până la urmă. Ea este clienta mea oficială și nu văd de ce mi-aș bate atâta capul cu el.

Lângă casa de marcat se afla un telefon cu discul murdar de atâta întrebuințare. Am telefonat la sediu și am cerut legătura cu secția care furnizează datele. Le-am cerut să meargă la circa unde fusese înregistrată inițial, undeva mai în centru, dacă-mi aminteam bine, și să afle dacă există vreun frate în cartoteca familiei. Apoi, special am rostit cu voce tare numele actual al femeii, cât și pe cel de domnișoară, ca să mă audă cei din cafenea. Nici mandatarul, nici chelnerița n-au avut nici o reacție. Era și normal să fie așa. Deși acest lucru părea să-mi infirme bănuielile, era totuși puțin probabil ca ei să fi stabilit vreun contact folosindu-se de numele reale. Proprietarul, prins de un acces de tuse, strângea masa la care stătusem eu. Când am ieșit în stradă, ascultând peste umăr vocea fetei cu accentul ei de Kanto1, soarele strălucea orbitor pe cerul cenușiu. Autobuzele treceau în ambele direcții, având destul de puțin loc, căci strada era foarte îngustă. Când am prins un moment prielnic, am traversat și m-am îndreptat spre parcare. De sârma ghimpată care o împrejmuia atârneau trei plăcuțe:

PARCAREA – 70 YENI/ORĂ TARIF LUNAR SPECIAL.

Dedesubt era scris cu roșu un număr de telefon. Apoi un indicator pentru hotel, pe care era desenată o mână de vreun metru:

CHIAR AICI.

Și ca un fel de tendă pentru ghereta de la intrare:

1. Zona Tokyo - Yokohama.

HANAWA - SERVICIU PARTICULAR DE TAXIURI I-am înmuiat șaptezeci de yeni paznicului care își încolăcise picioarele în jurul hibachi-ului și pe a cărei față se citea lesne că trăsese un pui de somn. Mi-am băgat chitanța șampilată în portofel, gândindu-mă să nu uit s-o trec și pe ea în raport. Când am privit în urmă, perdeaua cafenelei Camelia, care mi se păruse dinăuntru a fi cu găurele, astupa acum complet fereastra, ca o vopsea neagră, lăsând să se reflecte în ea fațada farmaciei din colțul opus. O pisică grasă ca un porc își făcu apariția pe streășină și porni calmă la plimbare, dar după cinci-șase pași se făcu nevăzută. În punctul unde se termina streășină se înălța coșul băii publice, pe unde ieșeau dăre de fum transparent. Instinctiv am întins mâna spre aparatul de fotografiat, dar mi-am dat imediat seama că nu prea are rost. Probabilitatea de a mă reîntoarce aici era foarte mică și apoi mă întreb ce fel de dovadă poate constitui ea?

Mașina mea era a treia în șirul din stânga. Nu se vedea de o altă mașină, așa că n-am zărit-o imediat. Când, în cele din urmă i-am depistat botul, am auzit pe cineva venind în goană spre mine, dinspre gheretă. Pietricelele trosneau sub pașii apăsăți.

Oare îmi mai cere bani...?

Fața-i era toată un zâmbet pe când mă măsoara din cap până-n picioare. Avea o licărire stranie în priviri. Era subțirel și paltonu-i atârna de pe umerii largi, drept în jos, până la buzunare. Acolo se frângea parcă probabil din cauza unui obiect. Perciunii cam lungi îi dădeau un aspect de

1. Vas cu mangal.

zurbagiu și-i conturau și mai bine zâmbetul acela înțepenit pe buze. Avea un mers ciudat, ca și când anume ar fi vrut să arate cât e de fudul. Impresia agresivă pe care o lăsa se datora, cred, ochilor, care erau mult prea apropiați.

— la ascultă! Ești de la serviciul de detectivi, nu?

O voce pe care n-o puteai uita prea ușor. Nu se bâlbâia, dar avea un timbru dur; îți lăsa impresia că i s-a adunat prea multă salivă în gură. Aha! Era vocea de la telefon; care mă solicitase din partea femeii. El continuă să-mi zâmbească, dar eu nu i-am răspuns pe loc. Eram consternat, dar mai ales încercam un sentiment de înfrângere.

Ca să fiu sincer, nu prea mă așteptam să-l mai întâlnesc. Poate și din pricină că veghea din noaptea trecută se dovedise zadarnică și pur și simplu amorțisem. Mă muncea gândul că-i oricum mai dificil să crezi că acest om exista cu adevărat decât că el era fratele despre care vorbea ea. Ii era lesne să roage pe cineva să telefoneze din parte-i. Apoi, chiar dacă presupuneam că acesta ar fi fratele ei, la ce m-ar ajuta? Chestiunea e că nu se arăta în lume - cu nimic mai mult decât EL, cel care dispăruse. Mie, personal, mi se părea foarte dubios că se dedase la acest joc pueril. Intrase în horă pe deplin conștient că era bănuț de complicitate. Mă simțeam aproape resemnat dându-mi seama de toate acestea. Aparent, fără ca măcar să fiu în stare să realizez prea limpede, lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că mă puteam considera implicat și eu într-o crimă.

Și mai era cutia de chibrituri care, fără nici o legătură cu cafeaua Camelia, îmi stârnea suspiciuni. Fusesse folosită mult și acum conținea bețe de chibrituri cu capete de două culori: albe.

Aveam presentimentul că dacă mă mai gândesc mult la ea, voi ajunge, vrând-nevrând, să apuc pe un drum presărat cu necunoscute. Dar nu voiam ca adversarul să-mi simtă îndoielile. Îmi dădeam foarte bine seama de asta. Banii care mi se dăduseră erau numai și numai în folosul și spre protecția clienței mele, iar urmărirea altor evenimente trecea pe locul al doilea.

M-am resemnat. Cum să nu rămâi trăsniț la apariția unui asemenea tip? Mă simțeam de parcă aș fi băut un vagon de cafea ca să-mi treacă mahmureala.

Eu nu mai știam ce să-i răspund și tipul, remarcându-mi inferioritatea, arătă cu capul spre cafea.

— Ei, ceva rezultate? Ce coincidență să ne întâlnim aici!... Cred că am avea o mulțime de lucruri de discutat.

— Coincidență? I-am întrebat sever, fără să-mi dau seama de tonul meu provocator.

— Vreau să cred că a fost o întâmplare fericită. Se uită peste umăr la locul unde-mi era parcată mașina. Doar nu m-am apucat să te urmăresc. Dacă aș fi făcut-o, atunci rolurile noastre s-ar fi inversat.

— De unde mă cunoști?

O clipă, privirile i se opriră parcă cu interes asupra servietei mele.

— Și tu ți-ai dat seama imediat cine sunt. Și mie mi s-a întâmplat la fel.

Tocmai vocea aceasta ciudată m-a ajutat mult să-l recunosc. Și apoi, o combinație perfectă de timp și spațiu. Oare, în anumite privințe, așa-zisul frate nu semăna mult cu ea? Gâtul subțire și umerii largi. Poate lăsa impresia asta și din cauza croielii paltonului sau a căptușelii. Vocea îi era învăluită de parcă scotea sunetele prin corzi vocale îmbrăcate în lână. Pielea măslinie sugera agerime. Nu se putea spune că nu există oarecare asemănare; de fapt, oricine aduce, într-un fel sau altul, cu semenul său. Zâmbetul nici nu se potrivea cu chipul său împietrit de dușmănie. Privirea îi era pătrunzătoare, ochii păreau să nu se fi închis niciodată. Politețea lui exagerată, cu care nu era cătuși de puțin obișnuit, nu se potrivea deloc cu atmosfera pe care o crease. Dar toate acestea nu schimbau cu nimic faptul că se asociase cu clienta mea și nici prin cap nu-mi trecea să-i opun rezistență... Ce eroare să-ți închipui că poți cumpăra cu treizeci de mii de yeni favorurile cuiva...!

— Mă așteptam să te întâlnesc aseară, bineînțeles. Dar se pare că n-am fost în stare să împușc doi iepuri dintr-o lovitură.

Lovind ușor ștergătorul de parbriz cu vârful degetelor mânușii lui negre, individul mă privi iscoditor.

— Ai o barbă cam deasă și te invidiez. Mie abia îmi crește puțină mustață. Am impresia că e vorba de o deficiență hormonală.

— Oricum, e pe-un drum fără ieșire... sora asta a ta... Tot zice că nu știe nimic, că nu-mi poate da nici un indiciu... Când ajungem să discutăm lucruri mai importante, îmi spune că numai fratele ei cunoaște așa ceva. Dar unde-o fi fratele ăsta al ei? Nu știe nici ea... Apoi se apucă și bea bere de una

singură. Am impresia că nici nu ține să se dezvăluie misterul dispariției soțului ei...

— Hmm, îți merge mintea... Da, cam așa-i. Ai priceput fantastic de repede niște lucruri.

Cu zâmbetul pe buze, individul își descheie primii doi nasturi de la palton, își dădu la o parte fularul alb de lână și-și întoarse reverul hainei. Mi-a arătat o insignă groasă, cam de mărimea unghiei de la degetul mare. Avea forma unui triunghi echilateral, cu colțurile rotunjite, fundal albastru cu margine argintie. În mijloc ieșea în relief un S, tot din argint. Litera era formată din linii drepte și dacă te uitai bine la ea, puteai s-o iei și drept fulger. Sau poate nici n-a fost un S inițial, ci pur și simplu reprezenta un fulger.

Din păcate nu mai văzusem o asemenea insignă până acum, dar mi-am dat pe loc seama că părea o amenințare. Am realizat imediat lucrul acesta, dar n-am scos o vorbă.

— Cred că înțelegi, nu? spuse el, întorcându-și, cu un gest rapid, reverul la loc. N-aș vrea să ai idei preconcepute în ceea ce mă privește. Și pe urmă, soțul surorii mele este un tip grozav, pur, cinstit. De aceea aș vrea să-ți fie limpede că nu-l poți considera... cum să-ți spun... nu-i poți zice vagabond.

— Atunci cu atât mai mult ar trebui să fii sincer și să-mi spui orice consideri că mi-ar deschide o porțiță.

— Nu-i frumos să susții că-ți ascund ceva, spuse el izbucnind în râs, și după o clipă adăugă: Pesemne că sora mea a înflorit lucrurile nițel.

— Dacă dispariția cuiva de acasă nu este pusă la cale în mod deliberat, e imposibil ca acel cineva să se facă nevăzut fără să lase măcar o urmă.

— De fapt, cred că a fost deliberată... Vorbi în șoaptă, lăsându-și capul în jos și lovind anvelopa cu vârful pantofului.

— În această problemă părerea mea nu coincide câtuși de puțin cu a surorii mele. Ea e femeie. Nu-i convine să fie tratată ca o cârpă. Ea are nevoie de o explicație... Doar e femeie. Dacă ar fi în stare, poate ar accepta o poveste inexplicabilă... Dar poți să-i explici ceva ce nu se poate explica? E prea mult. Li înțeleg foarte bine sentimentele...

— Dar mai există și amnezie pe lumea asta, nu?

Nelăsând să i se citească nimic pe chip, bărbatul mai dădu un picior anvelopei, ca și când ar fi vrut să-i aprecieze valoarea și porni încet, pe lângă mașină, către capătul parcării.

— Da, mi-am dat și eu seama. Am vorbit și cu doctorul. După spusele lui...

— Hai să ne întoarcem la Camelia și să bem o cafea sau orice altceva.

— De ce?

— Cum „de ce”? Pentru că s-a făcut cam frig.

— Da, chiar, spuse el strecurându-se între mașină și gard și îndreptându-se, încet, spre mine. Te rog să mă scuzi, sunt cam irascibil. Mai ai treabă pe-acolo?

— Nu. Nici n-am prea avut ce căuta.

— Știi, doctorul spunea că există două feluri de amnezii... zise el întinzând brusc mâinile împreunate spre mine și apucându-mă de piept de

parcă frământa o bucată invizibilă de lut. Una - când uiți tot ce s-a întâmplat în trecut; evenimentele din prezent - cum să spun...?

— Nu-ți pierzi judecata.

Poate doar mi s-a părut că-i miroase rău gura, dar m-am dat îndărăt fără să vreau. El însă se aplecă mult înainte și privi atent în mașină.

— Ai dreptate... judecata... A zis că mai există un fel... când nu mai ești capabil să raționezi. Sfârșești prin a te cretiniza sau te sonezi. În cazul primului tip de amnezie, devii cu totul altul și, aparent, poți trăi într-o lume diferită, numai a ta, și în două-trei luni îți revine memoria. Grav e atunci când te țacănești. Dar te ia imediat poliția în primire. Așa-i? Se verifică lista persoanelor dispărute și te identifică un-doi. Și-apoi Nemuro nu-i ca noi; el are întotdeauna asupra-i carnetul de conducere și tot felul de acte...

— Deci, după tine, dispariția lui e deliberată, nu?

— Știi și eu? Nu sunt foarte convins. Nu-i copil, și totuși s-a comportat copilărește. Aplecat de acasă fără nici un motiv...

— Dacă și-a pregătit cu scrupulozitate dispariția, este și firesc să nu fi lăsat nici un fel de urme. Și totuși, din câte îmi dau seama, judecând după cele spuse de sora ta aseară, încă nici măcar nu e sigur... Agenda cu numere de telefon e la tine, nu?

Am vrut să-l iau prin surprindere să văd cum reacționează, dar n-a dat deloc semne de tulburare.

— A, deci asta era! Dar mai există o serie de alte lucruri: jurnalul, cărțile de vizită... pe care le-am luat de la birou. Privi inocent spre cer și de ambele părți ale mărilor lui Adam mușchii i se încordară precum gâtul unei păsări puse la frigare. Dar a trecut mai mult de jumătate de an de când a dispărut și eu n-am stat cu mâinile-n sân în tot acest timp. Le-am răsfoit pe toate. O să zici că am făcut muncă de cârpaci... dar, oricum, am investit în afacerea aceasta o grămadă de timp și de bani. O să-ți arăt, dacă e nevoie, tot ce-am întreprins. Să-ți spun drept, n-aș vrea să-ți pierzi timpul cu astea. Toate investigațiile mele au fost zadarnice și de aceea aș vrea s-o iei de la capăt.

— Dar a porni la un asemenea drum doar cu o fotografie-portret și cu o cutie veche de chibrituri e ca și când ai căuta o casă într-un oraș în care casele nu sunt numerotate.

— N-aș zice chiar așa. Își scoase încet mânușile și se frecă tare la ochiul drept cu degetul mijlociu; i-o fi intrat vreun firicel de praf. Mi-am dat imediat seama că ai pornit pe o pistă greșită când te-am văzut la cafenea, dar mi s-a părut interesant că-ți merge mintea, că ai ales tocmai localul acela... ca să-l cercetezi... și cutia de chibrituri. Văzându-te acolo, abia atunci am realizat că pe cumnatul meu nu-l interesa cafeneaua, ci parcareea aceasta. Imediat am presimțit ceva. El era un mecanic teribil de priceput. Avea autorizație categoria I... Repara mașini pe care scotea bani frumoși. Când îi dădea târcoale norocul și-i cădea un hârb în mână, îl cumpăra pe nimica toată, îl pune la punct, se mai fâțâia puțin cu el și-l vindea la un preț frumușel. Poate mai avem o speranță... Surprinzător, dar aici obișnuia el să-și desfășoare tranzacțiile...

— De o astfel de informație aveam eu nevoie. Mi-am amintit imediat că am văzut printre diversele dar practicile cărți de pe raftul de lângă perdeaua lămâiatică o carte de mecanică auto. Da, trebuie să-mi recunosc lipsa de spirit de observație, datorată neglijenței. Abia acum înțeleg ce era cu schița aceea de motor Formula 1, de lângă Picasso, pe care erau tot soiul de adnotări cu cerneală roșie.

— Păi, vezi, am continuat, faptul că are autorizație de mecanic categoria I este o caracteristică aparte. Doar nu-i totuna cu o cicatrice lăsată de o operație de apendicită sau o aluniță. Tare mă-ncurcă lumea asta care nu-mi spune tot ce are de spus de la bun început.

— Ai dreptate, nu e bine, râse el ținându-și buzele. Își întinse brusc un deget și-l trecu peste coastele mele. Apoi continuă: Pun rămășag că sora mea te-a luat, domnule detectiv, drept o bucățică picantă, să-i meargă la bere.

— Și care au fost rezultatele investigațiilor tale? '

— Păi, n-au fost.

Întorcându-se spre ghereta paznicului, scoase vârful albicios al limbii și scuipă. Saliva descrie un arc larg de cerc și ateriza pe o mașină vecină.

— Bătrânelul, spuse el, s-a zăvorât aici de bunăvoie de vreo jumătate de an, dar dacă intri în vorbă cu el, îți dai seama cât e de sprinten, la vârsta lui... e un tip isteț. Vede chiar foarte bine cu ochiul acela al lui. E mai interesant când vezi și cu ochii altuia pentru că-ți dai seama de niște lucruri care, altfel, ți-ar scăpa...

O rafală de vânt porni dinspre aleea din spate - cred că vântul și-a schimbat direcția - stârnind nisipul, trecând valuri-valuri printre mașini. Se mai auzea și sunetul continuu al unei cutii muzicale. A! Ba nu... gunoierul fredona o melodie... Deodată, tipul se încorda tot, își aranja fularul și spuse exasperat:

— Nu pot să-l sufăr.

— Pe gunoier?

— Ce tâmpenie! Gunoii și melodie, se potrivesc de minune! Dacă n-ai nimic împotriva, hai la cafenea să ne tragem sufletul!

Acum el venea cu invitația și i se descifra neliniștea în glas. Mi-am dat seama, deși încă destul de vag, că încep să-mi evaluez propria poziție.

— Dintre lucrurile pe care le ai în posesia ta aș vrea să văd imediat jurnalul.

— Jurnalul?... Bine... Dar nu-i chiar jurnal... O să fii cam dezamăgit. Mi-o luă cu un pas înainte, ca să mă oblighe să mă grăbesc și eu. Deci așa, ce părere ai despre soră-mea ca femeie?... Tare-aș vrea să-ți aud părerea sinceră...

Ne aflam între două mașini și abia era loc pentru o persoană să treacă. Dacă eu nu înaintam, nu ne rămânea decât să ne ciocnim. Cum eu nu făcusem nici o mișcare, individul se opri într-o poziție cam ciudată, cu un pas înainte.

— Zău, te rog să-mi spui. Nu mă interesează părerea ta de detectiv profesionist, ci părerea de bărbat. Ți-am împuiat capul cu o grămadă de

tâmpenii, dar când te-am întâlnit astăzi, exact asta aş fi vrut cel mai mult să ştiu.

— Dar ne-am întâlnit întâmplător, nu?

O cutie metalică precum o maşină blindată, fără nici o ferestruică, trecu prin faţa gardului din sârmă, făcând să răsunе o melodie dulceagă.

— Da, bineînţeles, întâmplător, spuse el cu zâmbetul îngheţându-i pe buze şi obrazii cuprinşi de un spasm nervos. Tare eşti isteţ. Mă simt în siguranţă dacă ştiu toată afacerea asta pe mâinile tale.

— Jurnalul... Când mi-l dai?

O clipă am surprins în privirile lui o duşmănie vădită. M-am retras un pas, făcându-i loc. Când şi-a dat seama că nu am de gând să-l însoţesc, încordarea din umeri îi dispăru ca şi când s-ar fi resemnat pe loc, concentrarea i se risipi şi părea să nu-l mai intereseze nimic.

— Oricând. Trec eu pe la sora mea până-n prânz şi ţi-l las mâine...

Sora lui - ca femeie... Nu percepuşem până atunci rezonanţa cuvintelor, dar parcă mă străpuse ceva, ca un obiect ascuţit... Oare era suliţa de lumină ce ieşea prin deschizătura perdelei lămâiatice? Mă simţeam ţintuit la zid ca o insectă oarecare... o bucăţică de hârtie prinsă cu un ac de perdea... Dar oare ce naiba? Iar i-am uitat chipul... Chiar dacă individul care se retrăgea era puţin aplecat în faţă, tot i se vedeau umerii ţepeni ca un zid. Singurul lucru care lipsea era gaura neagră din pictura de pe o tăbliţă de lemn...

Aceeaşi zi, ora 11.05. Am vizitat întreprinderea comercială Dainen. Am solicitat o întrevedere cu persoana care răspunde de vânzări pentru a verifica unele amănunte privind conţinutul documentelor pe care urma să le înmâneze Nemuro unui subaltern la staţia S, în dimineaţa cu pricina.

— Da, chiar aşa, a trecut jumătate de an de atunci... Pe masă se afla o scrumieră din porţelan, de forma unui hibachi în miniatură, având scris pe ea, cu litere aurite, bătătoare la ochi: Dainen. Se număra probabil printre darurile rămase de la festivalul Bon1de anul trecut. Cele patru adâncituri pentru ţigări care împodobeau colţurile scrumierei erau foarte minuţios lucrate. Patru pisici din porţelan Kutani¹, viu colorate, cu etichete ridicate, erau prinse de scrumieră cu spatele. Rânjeau uşor. Preşedintele întreprinderii era de la ţară şi făcuse, probabil, bani din tranzacţii imobiliare. Şi întreprinderea lui părea să fi avut un început promiţător. Biroul lui se afla la etajul al treilea într-o clădire veche, cam dărăpănată, şi jumătate din tavan era înclinat. Doar porţiunea în care îşi primea oaspeţii, despărţită de restul printr-o foaie de placaj, era înzestrată cu mobilă: mese şi scaune din plăci de inox. Se vedea de la o poştă că-l costaseră ceva bani. Trei pereţi, exceptându-l pe cel cu ferestre, erau acoperiţi de hărţi mari, desenate de mână, cuprinzând împărţirea suburbiei în trei secţiuni: nord, nord-vest şi vest. Schemele complicate, divizate mărunţ în trei culori - roşu, albastru şi verde - îţi lăsaus impresia că nu fuseseră executate cu prea multă îndemânare. Întocmai ca pe hărţile anatomice, unele porţiuni arătau ca nişte fire încâlcite,

1. Sărbătoarea morţilor (15 iulie).

2. Localitate în sudul provinciei Kaga, renumită pentru porțelanurile sale.

altele ca niște țesături destrămate. Și, colac peste pupăză, au fost prinse cu ace pe ele și niște stegulețe triunghiulare de culoare crem ce reprezentau linia ferată de centură administrată de guvern și ramificațiile secundare. Clădirea se găsea într-o zonă mai dărăpănată a orașului. La etajul întâi se afla un magazin de biciclete, iar la al doilea un salon de jocuri mecanice. În ciuda acestui mediu ambiant, directorului îi plăcea să lase impresia unui om tenace pentru singurul motiv, dacă vreți, că era capabil să se ocupe de afaceri într-un asemenea loc...

Acum jumătate de an... Cred că a fost perioada cea mai călduroasă din vară, spuse directorul celui dispărut.

Își mângâiechelia, acoperită de broboane de sudoare ca niște picățele de mică - aveam impresia că erau prea încălzite caloriferele - și se rezemă comod de spătarul scaunului tapizat cu piele neagră, fiindu-se de încântare...

— Da, zău, nimic nu-ți stârnește mai mult curiozitatea decât nenorocirea altuia, atunci când știi că tu nu ești cu nimic vinovat. Ce altă dovadă mai firească a inocenței poate exista...?

I-am lăsat impresia că sunt de acord cu el și l-am întrebat în treacăt:

— Ceva vești de-atunci? Vreun indiciu de care nu v-ați dat seama până acum...

— Nu, nu, absolut nimic, zise el fluturându-și exagerat mâna durdulie. A, ba da! Acum îmi dau seama că imediat după dispariția lui am început să fiu foarte bănuitor. Un câine de casă era să mă muște de mână, așa că mă pot aștepta la orice de-acum...

— Dar nu v-a mușcat, nu?

— Nu, nici măcar o zgârietură.

— Deci nu s-a întâmplat nimic, dar se putea întâmpla?

— Da, bineînțeles că da. Nemuro preluase o zonă mare și era stăpân pe situație și dacă ar fi intenționat să profite de poziția pe care o avea...

— Vreți să afirmați că vi s-a părut ceva dubios în vreo afirmație de-a lui sau în comportament?

— Nu, nu cred. Ce-i cu sirena asta? Incendiu? A, nu! Probabil vreo salvare sau ambulanță care transportă sânge pentru transfuzii. Oricum... Nemuro... cum să vă spun?... Era un tip muncitor, serios, cinstit, dintr-o bucată. Cel căruia îi merge gura cum trebuie e o mină de aur într-o concurență îndârjită ca asta în care suntem implicați. Era un tip deștept, energic, tenace și bun de gură, un pic cam hain și în permanență preocupat dar teribil de cinstit: portofelul lui putea servi drept cutie de depuneri, îi încredințai liniștit bani.

— Era timid din fire?

— Timid? Eu nu i-aș spune chiar timid.

— Caracterizați-l pe scurt... cât se poate de concis.

— De încredere, trudit, un tip grozav, care nu se dădea bătut. Și mai era și încăpățânat. Odată ce zicea ceva, nu-și mai trecea peste vorbă nici mort. Ferească sfântu' să se fi înfuriat... era ca o reptilă înfuriată...

— Dar când își atrăgea invidia cuiva?... Cum se comporta?

— Invidia? Afacerile negustorești sunt dure, așa că nici nu-i de mirare că-ți atragi invidii. Dar înseamnă că nu ești născut pentru o astfel de muncă dacă pui prea mult la inimă.

— Să presupunem că domnul Nemuro a prins pe cineva asupra unei fapte... să zicem crimă...

— Înțeleg ce vreți să spuneți. A dispărut sau a fost lichidat? Să fiu sincer, e foarte posibil și așa ceva. În munca dumneavoastră, v-ați obișnuit să vă vârâți nasul fără jenă în toate dedesubturile unei probleme și nu mă îndoiesc cătuși de puțin că ați avut parte și de lucruri foarte interesante.

— Da, au fost. Mulțumesc.

— Eram sigur. Fiecare cu-ale lui...

— Dar să trecem la altceva. Domnul Nemuro n-a dat nici un semn că ar fi fost nemulțumit de munca pe care o presta aici?

— Nici vorbă de-așa ceva! Să știți că a fost promovat de la postul de funcționar principal la cel de șef de birou cu vreo lună înainte de dispariție.

— Da, am auzit asta.

— După cum vedeți, afacerile nu-mi merg prea strălucit acum, dar e destul de neplăcut să judeci ceva numai după aparențe. E în firea lucrurilor ca, atunci când e pe cale de dezvoltare o anumită zonă a orașului, mai ales în suburbii, vânzarea gazului propan să fie înfloritoare. Dar când se ajunge la un anumit punct cu dezvoltarea, pătrunde gazul în oraș prin conducte și gata cu noi! Sunăm goarna și mășăluim spre alte zone promițătoare dar încă nedezvoltate. Alergăm pe la autoritățile locale și centrale pentru a culege date, a obține aprobări, angajăm alți negustori ș.a.m.d. Ei bine, datorită creșterii uriașe a orașului – e în plină efervescentă acum – sămânța semănată crește repede... dar și roadele se ofilesc mai devreme. Dacă funcționarii stau la birourile lor și nu fac nimic, o să fim sigur în pierdere în acest război al nervilor. E mai bine să fii mai retras. În acest soi de afaceri noi suntem pe locul al șaselea, dar chiar și bancherii au încredere în noi.

— Îmi dau seama. Dar acum mă interesează în special documentele...

— Da, cele pe care domnul Nemuro urma să i le dea în dimineața aceea unui tânăr funcționar în stația S.

— Aha, Tashiro presupun. Mă duc să-l chem. Fără să-mi lase vreo secundă de răgaz să mai zic ceva, directorul se ridică brusc de pe scaun și împinse cu mâna, lovind în același timp și cu piciorul, ușa furniruită, prinsă prost în balamale. Prin deschizătură, care dădea spre un birou plin de praf, izolat de rest printr-o singură placă din lemn, strigă:

— Tashiro! Tashiro! Vino-ncoace repede! Își șterse broboanele de sudoare de pe cap cu palmele pe care și le trecu apoi peste turul pantalonilor. Oare câtă încredere puteam să am într-un individ ca ăsta, cu zâmbetu-i fals mereu pe buze.

— Vine imediat. E un tânăr care promite... Are viitorul în față. Puteți să-l întrebați orice.

Viitoarea speranță apărău în cele din urmă, tremurând tot. Spre deosebire de director, acesta era exagerat de palid și, din câte mi-am putut

da seama - purta ochelari - avea priviri șirete, îmbrăcat cu niște pantaloni jerpeliți și încălțat cu galoși, arăta jalnic. Faptul că nu s-a arătat deloc emoționat când a fost prezentat de director se datora nu atât calmului, cât expresiei de nedumerire care i se citea permanent pe chip. Se așeză lângă mine pe canapea, la capătul dinspre ușă, și-și tot împingea ochelarii pe nas. Avea vocea nazală și pițigăiată. Îmi răspunse la întrebări fără pic de șovăire.

— Nu, nu știu de ce. Poate o fi considerat că e pierdere de timp să se mai întoarcă odată ce-a plecat la birou. A precizat stația S și-atât. Pe urmă am crezut că a intervenit ceva urgent.

— Nu cunoșteai conținutul documentelor?

— Nu, deloc...

— Bănuiesc însă că știai adresa destinatarului...

— Trebuia să o primesc odată cu harta, la înmânarea documentelor.

— Dar nu aveai totuși o idee cât de vagă, judecând după situația de până atunci și după munca pe care o prestai la vremea aceea?

— Nu. Și atunci toată lumea mi-a pus exact aceleași întrebări. Am încercat să-mi dau seama, dar...

Mi-am schimbat ținta atacului.

— Domnule director, ce părere aveți? Dumneavoastră aveți posibilitatea să judecați de pe altă poziție toată chestiunea. Trebuie să știți mai multe decât Tashiro, nu?

— Nu, nu, absolut nimic! zise el aprinzându-și o țigară și înlăturând cu mâna fumul care-i intra în ochi. Apoi continuă calm: După părerea mea, a da dovadă de pricepere în munca cu subalternii înseamnă să nu te amesteci în problemele lor personale. Pe mine mă interesează rezultatele muncii lor... dacă concluziile sunt mulțumitoare, cu atât mai bine. Întotdeauna v-am spus asta, nu-i așa Tashiro?

— Dar, oricum, am continuat eu oprindu-mi privirile asupra pisicilor de pe scrumieră, trebuie să recunoașteți că documentele erau secrete.

Directorul a reacționat primul:

— De ce?

— Pentru că așa este. Dacă ar fi fost niște documente oarecare, le-ați fi trimis prin poștă.

Tânărul fu imediat de acord cu mine.

— Am spus și eu asta, nu? Era doar o chestiune de timp. În caz că trebuiau să ajungă în altă parte, și dacă le-ar fi trimis expres, n-ar fi ajuns decât a doua zi.

— Cu un telefon ar fi mers însă mai repede. Nu cred că se pune problema timpului.

— Sau poate că trebuiau înmânate cu sigiliul personal¹, ceea ce nu se putea rezolva la telefon... sau chiar și semnate.

Mare șmecher, tânărul ăsta! Întorcându-mă cu 90°, l-am privit drept în față, dar el își ținea privirea ațintită înainte. Rămăsese perfect nemișcat. Doar canapeaua scârțâi sub el.

— Da, s-ar putea să ai dreptate și, dacă-i așa, încearcă să schițezi pe o hârtie locul întâlnirii din dimineața aceea, că tot vorbim despre el. Vreau o schiță simplă.

Tânărul consimți din cap, făcu o plecăciune spre director, fără să scoată nici un cuvânt, și părăsi încăperea în tăcere, cu pas ușor, datorită poate și galoșilor lui silențioși. Urma lăsată de greutatea trupului pe canapea se șterse încet. Gerul întunecat părea și mai apăsător din cauza geamurilor murdare... o lumină de un roșu-maroniu care nu arunca nici o umbră. Deodată, directorul ținti o pisică de pe scrumieră și-și stinse țigara pe fața ei izbucnind în râs.

— Păcat! Și doar sunteți detectiv de profesie. Speram să scoateți ceva de la el. Îmi pusesem mari speranțe în el pentru că e un tip deștept, deși n-ai zice după aparențe.

— Domnule director, păreți preocupat de ceva, nu?

— N-am nici un motiv. Sunt doar mândru de oamenii mei. Trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine datorită dumneavoastră. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. N-aveam cum să vă fiu de vreun folos pentru că nu știu nimic, dar tot mai aveam când și când muștrări de conștiință.

1. Fiecare japonez poartă la el un sigiliu pe care este imprimat numele și prenumele și pe care-l aplică, de obicei, pe documente în locul semnăturii.

Și apoi, o dovadă certă că nici soția lui Nemuro nu știe nimic despre soțul ei este că v-a angajat pe dumneavoastră. Grozav! Grozav! Împărtășesc aceleași sentimente cu cei implicați. E o poveste tare tristă. Undeva, în adâncul sufletului meu, persistă încă bănuiala că, în înțelegere cu soția lui, el încearcă să se ascundă numai de mine.

— Aveți vreun motiv anume?

— O, Doamne! Dacă-mi răstălmăciți fiecare vorbă, o să sfârșesc prin a-mi lega limba. Poate mă-nșel, dar asta mi-e firea, îmi fac probleme din orice. Nu s-ar zice, nu?

Oftă adânc și-și împleți degetele butucănoase în poală.

— Dar chiar să renunți la familie și să dispari așa! Zău că nu-l înțeleg pe Nemuro. Nu mă așteptam să aibă atâta curaj...

— Curaj?

— Ei bine, da. Eu, unul, n-aș fi putut, chiar dacă asta ar fi însemnat o ușurare... Pentru nimic în lume n-aș face așa ceva... Rămân pe poziții, aici până mor, bineînțeles, dacă nu mă dau afară. Te obișnuiești cu totul și ți-e mai greu să schimbi...

Cineva mă urmărea, dar eu mi-am văzut de drum. După ce-am plecat de la întreprinderea Dainen, am luat-o pe strada principală spre sud, cale de vreo două cvartale, apoi la dreapta și am urcat panta abruptă. Am ajuns la o trecere de cale ferată fără barieră. Strada de dincolo de șine era singurul loc unde se putea parca în zona aceasta. Un șir de mașini păreau aliniate până la următoarea stradă. Majoritatea celor parcate erau camionete, lucru explicabil deoarece întreaga zonă era înțesată cu fabrici. Când trecea câte un tren, se ridica un praf metalic. Aici până și drumul părea de un roșu ruginiu.

Îmi parcasem mașina la capătul străzii. M-am întors puțin și m-am uitat peste umăr, dar persoana care mă urmărise nu se mai vedea. N-aveam nici un motiv să mă îngrijorez, chiar dacă-și făcea din nou apariția. Am intrat în mașină, am dat scaunul cât am putut de în spate, am introdus un indigo între două coli de hârtie pe care le-am pus pe servieta sprijinită pe genunchi și mi-am aprins o țigară. Îmi făcusem un obicei din a-mi așterne însemnările în orice condiții, așa cum făceau de altfel toți detectivii. Era necesară o oarecare îndemânare pentru asta, trebuie să recunosc. După rândurile de început, care erau de rutină, nu mai știam ce să scriu. „Nici un rezultat” – cuvinte absolut mizerabile care nu făceau decât să-mi confirme alibiul. Din fericire, aveam însă foaia de hârtie cu schița făcută de Tashiro, care reprezenta locul de întâlnire de la Stația S. Semăna cu schița unei conducte de apă făcută de un instalator. Ce să zic, arăta grozav ca material auxiliar la raportul meu! Nimic nu-i mai exasperant decât incompetența. Ei bine, probabil că eram incompetent. Oare am fost vreodată destoinic? Cândva, când îmi curgeau cuvintele șnur și eram în stare să-l exprim pe „nici un rezultat” în vreo treizeci de rânduri... cred că atunci am fost și eu cineva. Dar la ce atâta competență?... Totul se uită cu vremea...

Am luat o bucățică de scotch și am lipit schița în colțul din stânga al raportului meu.

A trecut un mărfar acoperit de zăpadă – probabil de la munte – și s-a înscris în curbă. Mi s-a părut nesfârșit. Printr-un colț al oglinzii retrovizoare l-am zărit iar pe urmăritor. Era, după cum mă și așteptam de altfel, tânărul Tashiro. Imediat dispăru într-un punct mort al oglinzii, dar reapăru, curând după aceea, lângă geam. L-am deschis portiera și i-am făcut semn cu degetul să ocolească mașina și să se așeze lângă mine. Geamul păru să se frângă de la curentul provocat de tren, iar hârtiile îmi zburară din poală. Se trânti în scaun, gata parcă să se prăbușească, și mă izbi îndată un miros înțepător, ca de frigider vechi, care venea de la paltonul lui.

Timp de câteva minute – de fapt câteva zeci de secunde – până când trecu trenul, pupilele individului se făcuseră mici de tot în spatele ochelarilor și capul i se afundă în gulerul paltonului. Trupul lui înțepenit tremura odată cu trepidațiile trenului, vibrând de parcă era o foiță metalică subțire. Oare ce poveste îmi mai îndrugă? Dacă a venit să-mi mai spună ceva concret, treacă-meargă, dar dacă voia să-mi arunce iar praf în ochi ca adineauri? După cum susținea directorul, atât tânăra speranță, cât și EL erau niște tipi deosebiți...

După trecerea trenului îmi persistă în urechi un bâzâit ca de insecte.

— Apăsătoare vreme, nu?

La vorbele acestea, genunchii i se destinseră, ca un film care începe să se deruleze. Se întoarse spre mine. Când mi-am scuturat scrumul pe fereastră, și-a scos și el o țigară și a aprins-o, împingându-și mereu ochelarii care-i alunecau pe nas.

— Vă rog să mă scuzați. Știți... v-am mințit adineauri... Vă rog să mă scuzați... N-ar fi trebuit...

— Din respect pentru director, presupun.

— Știu și eu... Nu... Cred că nu. Pentru că directorul știa ceva... De ce nu o fi intervenit? S-a prefăcut că nu știe... De aceea mă simt absolut oribil. Am muștrări de conștiință... Am devenit complice în trădarea domnului Nemuro, șeful meu direct...

— Nu te mai frământa. Dacă este spre binele domnului Nemuro, e-n ordine.

— Nu, nu-i în avantajul lui. Știam de la bun început că nu este. Altfel n-aș fi mințit. Mi-am dat seama că nu prea are rost să spun...

— Lasă-mă pe mine să judec dacă avea rost sau nu.

— În legătură cu destinația acelor documente...

— Știi?

— Șeful meu... aici, încep eu, scoțând din buzunar o carte de vizită pe care o flutură cu un gest teatral. Chiar îmi amintesc că a dat un telefon în legătură cu predarea unor documente... cred că aproximativ cu două zile înainte de dispariție...

— Aha! Unui consilier dintr-o secție oarecare... despre care nu se știe mare lucru.

— Da, e o secție nou-formată... unită din mai multe... Dar nu aflați nimic dacă mergeți acolo. N-am stat nici noi cu mâinile-n sân...

Am mai auzit eu melodia asta! Da, mi-o mai cântase și fratele clientei mele. M-a cuprins furia.

— Ei, hai! Dacă tot ai început, de ce n-ai curajul să mărturisești cinstit?

— Ce vreți să spuneți?

— Știi foarte bine.

Am deschis radioul, privindu-l pe individ cu coada ochiului. Înțepenise de parcă-l lipise cineva de scaun. O voce ca de copil, acompaniată la chitară, cânta o melodie suavă:

Ce bine! Ce bine! Ce bine că Te-am visat!

Tânărul Tashiro oftă din rărunchi și apoi șterse geamul aburit cu palma. Aveam impresia că vrea să spună ceva. Nori plumburii se adunaseră undeva dincolo de calea ferată. Locul din mașină părea atât de strâmt, încât n-aveai nici măcar cum să te miști. Li auzeam parcă bătăile inimii reverberând în propriu-mi trup. N-am scos nici o vorbă, de-al naibii ce eram.

— Bine, vă spun. Întinse o mână, se foi puțin și privi în gol, undeva departe. Vă rog să închideți radioul.

— Da, ar fi mai bine să-mi spui. Niciodată nu fac nimic din ceea ce ar putea provoca neplăceri celui care-mi furnizează informații. Asta mi-e meseria.

Trecură două trenuri în direcții opuse în același timp și mașina mea trepida de parcă era lovită de un bici de oțel. Radioul scoase un sunet strident și l-am închis imediat. Mi-am adus aminte fără să vreau de freza dentiștilor. Îmi căzuse un molar acum vreo lună și încă mai simțeam gust de sânge în gură dacă sugeam locul respectiv.

— Da, vă spun. Recunosc că nu am fost chiar foarte cinstit, dar nici n-am intenționat să nu vă fiu de folos. Zău că nu... Eu sunt unul dintre cei care au de pierdut din cauza dispariției șefului... Mi-e și frică când mă gândesc la

asta, mai ales noaptea când rămân singur... Mă trec fiorii când îmi dau seama că pur și simplu a dispărut fără urme... Mi-era tare greu să spun ce am pe suflet... Nu-mi place să lezez reputația nimănui...

— În meseria mea sunt obligat să păstrez secretele cu strictețe.

— De fapt, persoana cu pricina... avea ceva de care nimeni nu știa... o pasiune ciudată... se dădea în vânt după fotografii... cu femei goale.

— Făcea colecție?

— Nu, le poza. Mergea deseori la studio. Dar sunt singurul care știe asta. Eu i-am prezentat un prieten care i-a închiriat o cameră obscură...

— Avea și un anume model?

— Ei... n-aș zice că unul anume...

Până la urmă i se citea relaxarea pe chip. Părea că se simte bine, ca într-o pereche de pantofi purtați.

— Am impresia că era pe-acolo o fată care-i plăcea foarte mult.

— Știi cum o cheamă?

— Știu unde este studioul. Am și fotografiile, pentru că mi le-a dat în păstrare. Să vi le arăt când ne mai întâlnim? Se vede că sunt făcute de un amator, dar și amatorismul are farmecul lui. Dacă le-ar fi arătat clienților lui, sigur ar fi fost încântați de ele.

— Am putea să trecem acum pe la tine.

— Imposibil! Ca să vin până aici, am pretextat că mă duc să-mi iau gustarea... Dar nu-mi vine să cred... Șeful meu să fugă cu o fată... Cum a putut să intre într-o asemenea încurcătură? Presupun că nu-i plăceau oamenii... Nu era prea vorbăreț... Când mă mai invita și pe mine la câte un pahar - foarte rar —, îl vedeam stând zece-douăzeci de minute fără să scoată un cuvânt...

Deodată, cineva șterse geamul dinspre partea mea cu un burete murdar. Am scos capul și am văzut un băiețel de vreo zece ani, îmbrăcat într-o uniformă care-i era cam mică, cu o pată mare, ca o chelie, pe partea stângă a capului. Se uita ca un prost la mine și am avut impresia ca e gata-gata să plângă.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, spuse încurcat, pregătit să-și ia în orice clipă tălpășița, dar arătând cu degetul sub mașină. Mi-a căzut mingea în gaura aceea.

— Și ce să fac? Să-mi mut mașina?

— Dacă nu vă deranjează, mă strecor eu pe dedesubt, așa că nu-i nevoie s-o mai mutați.

— Bine. Hai!

O burniță fină, aproape invizibilă, schimba treptat ruginiul pământului în culoarea uleiului crud. Probabil că genunchii și coatele băiatului vor avea aceeași nuanță. Ieși de sub mașină cu mingea într-o mână.

— Cu cât mergeți pe oră?

— Cu o sută.

— Ohooo! exclamă el și coborî în fugă panta de peste calea ferată.

Fără să vreau am pufnit în răs și la fel și tânărul de lângă mine. Mă simțeam foarte relaxat. Tare-ar fi bine să avem puțin mai mult timp la dispoziție să ajung și eu să mă mai împrietenesc cu Tashiro.

Am închis geamul și am pornit motorul care, pentru că se răcise (și mașina mea n-avea decât doi cilindri), scoase un zgomot de parcă era un instrument de percuție defect. Am deschis aeroterma.

— Spune-mi, îți place să bei?

— Trei-patru pahare de băutură mai slabă...

— Bine. Ce-ai zice de mâine seară... aduci și fotografiile domnului Nemuro. Vorbim mâine la telefon unde și când ne întâlnim.

Șeful, care stătea relaxat în fotoliu, cu spatele la o diagramă imensă ce conținea pe verticală numele detectivilor, iar pe orizontală datele și zilele, îți lăsa impresia unui balon umplut cu apă. Dacă nu și-ar fi mișcat degetele pe abdomen, puteai crede că trage un pui de somn. O grămadă de cute adânci îi brăzdau ca niște corzi bărbia moale și urme de coșuri stăteau una lângă alta ca niște ghimpi de cactus.

Fără să se miște, șeful își miji ochii și râse sarcastic, tunând cu vocea lui nesuferită de câine răcit:

— Ai cam luat-o-n serios, nu?

— Și de ce să n-o iau?

— Da, dar măcar ai vreo speranță cât de mică?

— Nu, nu am.

— Exact cum am bănuț. N-ar trebui să te prinzi atât de tare în afacerea asta.

— Dar mă înnebunește.

— Asta nu ne servește la nimic.

— E vorba doar de săptămână aceasta. Familiile cu lefuri medii nu-și pot permite să scoată treizeci de mii de yenți în fiecare săptămână, așa că n-am nici un motiv să mai continuu.

— Dar am auzit că e frumoasă... clienta aia a ta.

— Din păcate, așa-zisul frate tot dă târcoale afacerii... Nesuferitul ăla!

— A, da. Mi se pare că adineauri au sosit niște date referitoare la individ.

— Le-am văzut. Eu i-am rugat să facă niște investigații și să-mi trimită o copie de pe cartoteca familiei. Nu îmi miroase a bine...

— Și?

— Mi-au confirmat că există într-adevăr un frate cu numele ăsta, dar pentru că nu mi-au atașat și o fotografie de-a lui, nu-mi pot da seama dacă tipul este sau nu fratele adevărat, dacă nu cumva e cineva care i se substituie.

Am regretat de îndată ce am scăpat vorbele acestea, dar era prea târziu. Balonul se foi în scaunul ce pârâi sub greutatea lui și fără pic de jenă mă străpunse cu privirile-i fulgerătoare.

— Substituire de persoană, eh? Ar fi o chestie să existe unul care să se servească de numele lui. Înseamnă că și clienta îți alunecă printre degete, nu?

— A! Dacă stau și mă gândesc bine, e posibil și-așa ceva...
— Ce motive te determină să te îndoiești, totuși?
— N-aș zice că motivele în sine... ci faptul că sunt tare subțirele, n-au nici un suport... sunt transparente...
— Motivele sunt clare, spuse el cu o voce aspră. Faptul că i-a dispărut soțul nu-i un motiv serios?
— Bineînțeles. Aveți dreptate.
— Ia ascultă! În meseria noastră e strict interzis să dai buzna în viața particulară a clientului. Nu trebuie să-ți vâri nasul în treburi pe care apoi nu le poți scrie în raport. Dacă nu ești în stare să respecti astfel de reguli, ia-ți catrafusele și schimbă-ți meseria, fă-te preot sau cămătar.

Era cât pe-acți să-i vorbesc și despre cutia cu chibrituri. Era singura dovadă palpabilă și vizibilă, singura lentilă cu care puteam focaliza nenumăratele ipoteze. Singura. Printre numeroasele proiecții care reflectau ceva cât de cât asemănător cu realitatea, doar cele de pe cutia de chibrituri deveneau poze frumos colorate, unicele mele dovezi. Doamne, de-aș reuși să scot câteva mărturisiri de la ea... de-aș putea... Dar la ce bun? Pe urmă o să regret profund și o să-mi fac reproșuri. Cunoșteam răspunsul șefului meu chiar înainte de a-l auzi. Datele pe care le-am cerut despre fratele ei constituiau tocmai invadarea intimității despre care-mi vorbise. Posibil să fi avut dreptate.

Azi-dimineată, în parcarea plătită din fața localului Camelia, el - fratele clienței mele - mi-a dat răspunsuri tare evazive. Mi-a atras atenția cu mult tact că era cât pe-acți să-mi scape semnul cu „Intrarea oprită”.

Bineînțeles că terenul de vânătoare indicat era doar zona permisă. Dintr-un motiv precis, și anume cel al dispariției LUI - a soțului ei —, el a încercat să mă scoată în afara zonei, după cum se preciza clar și în cerere. Dar am să-l urmăresc neapărat și nu e cazul să mă întreb de ce voi face asta. Chiar dacă între timp lui îi va părea rău de informațiile pe care mi le-a furnizat și va încerca să mă bombardeze cu altele contradictorii, nu trebuie să mă descurajez.

Știam toate acestea. Nu era cazul să mi le spună șeful. Chiar dacă astfel clienta se folosea de noi ca să-și acopere crima, noi tot trebuia să ne vedem de treabă și nu aveam dreptul să o refuzăm.

Fratele ei a fost atât de isteț, încât mi-a atras atenția asupra întâlnirii noastre întâmplătoare din parcare. Ar fi vrut să mă determine să gonesc pe o pistă greșită, dar n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Dacă EL era atât de priceput la repararea mașinilor, putea foarte bine să fie în legătură cu vreo bandă de hoți de mașini care operau pe scară mare.

Câte nu se mai întâmplă! Poate repara mașinile celor fugiți de la locul accidentului sau schimba numerele de înmatriculare; sau poate fusese obligat să facă așa ceva; sau poate chiar EL a fugit de la locul accidentului... Din păcate însă, măiestria lui l-a dus de la un biet incident la un adevărat labirint astfel încât, contrar așteptărilor, a ajuns să fie EL însuși încolțit. Până la urmă n-a mai avut încotro și a trebuit să se ascundă. Dar dacă tocmai

clienta mea - soția LUI - profita de toate acestea pentru a-i acoperi retragerea... eu nu mai aveam ce căuta în toată afacerea asta.

Aveam presimțirea că dacă n-am să întreprind nimic acum, o să-mi pară rău pe urmă... Orice s-ar întâmpla, n-am să renunț. Mai am o speranță, chiar dacă e vagă. Înțepenisem de frig din cauza vijeliei și arătam ca un pește congelat, dar lumina cea palidă de la fereastra lămâiatică mă țintuise locului. Aveam impresia că ea îmi făcea semn cu mâna să nu iau în considerare gardul și să poftesc înăuntru... dar bineînțeles că asemenea gânduri nu se întemeiau pe nimic... Și totuși inima îmi palpita... Mă chinuia o vagă îndoială că nici nu era nevoie de gardul acela... Nu eram fericit deloc, pentru că simțeam cum îmi scapă printre degete fratele ei. Trebuie să fiu de-acum încolo ca un câine de vânătoare, gata să sar prin breșa făcută în gard în orice clipă.

Breșa era cutia cu chibrituri...

N-am scris deloc minciuni în raportul pe care l-am făcut despre localul Camelia. Și nu numai că nu existau neadevăruri, dar nici măcar n-am fost în stare să stabilesc vreo legătură între cafenea și EL. Poate că am luat în considerare doar aspectul exterior al cutiei de chibrituri la început, dar când am privit și înăuntru... parcă erau pilule de culori diferite: nouă bețe cu fosforul alb amestecate printre douăzeci și șase cu fosforul negru. Nu le dădeam de capăt oricât îmi storceam creierii... Al naibii adevăr! Vârfurile chibriturilor pe care le-am primit de la Camelia azi-dimineață erau albe și, deci, cele douăzeci și șase negre au fost adăugate ulterior. Oare cine s-o fi ocupat astăzi la cafenea de umplerea cutiilor cu chibrituri? Oricât ar crește prețurile, chibriturile și apa sunt încă gratuite oriunde-ai merge...

Am trecut peste toate acestea în raportul meu. Ar fi trebuit să dărâm gardul interzis, să-l calc în picioare. Dar încă nu sunt pe deplin pregătit să acționez în sensul acesta. Nu încă...

Aseară observasem că bețele de chibrit au capetele diferite. Simțindu-mă respins de fereastra lămâiatică, m-am urcat în mașină și am deschis aeroterma. Nu îmi mai era frig, în schimb parcă mi se instalase amorțeala în toate măruntaiele. Senzația de năruire a tuturor speranțelor se fi7 transformă într-un tremur neîncetat pe care nu-l mai puteam controla și presimțeam că nu sunt în stare să mai conduc. Răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare din cauza traficului intens, așa că m-am hotărât să-mi las mașina în parcare din fața stației S.

Am trecut pe lângă un cinematograful și am luat-o pe alee în jos. Zidurile zgrunțuroase, asfaltul plesnit, valea întunecată erau parcă întipărite pe chipurile trecătorilor în ale căror priviri se citeau oarecare licăriri de speranță. Freamătul era însă iluzoriu și ceea ce am văzut eu nu era decât un bărbat pitit după un stâlp de telefon blindat cu afișe. Am urinat repede și am luat-o încet, dus pe gânduri, spre localul din colț. Am deschis larg ușa din stânga și am fost neplăcut impresionat de amorțeala dinăuntru. Altădată, la ora asta erau mult mai mulți consumatori. Am schimbat la intrare patru sute de yeni în monede de câte zece yeni. Pe peretele din față erau aliniat, una lângă alta, opt cutii albe dreptunghiulare cu marginea roșie-stacojie care, dacă n-ar

fi avut pe ele marca fabricii, ai fi zis că sunt pompele de benzină de la stație. Strecurându-mă printre mesele lungi și înguste așezate în cinci rânduri paralele, m-am oprit în fața automatului din extrema dreaptă care era, întâmplător, liber. Ce miros oribil! După ora zece seara tot orașul putea îngrozitor... de la canalizare. Am introdus o monedă de zece yeni în orificiul de alamă de sub săgeata roșie de la aparatul din dreapta. La fiecare monedă se auzea un acord de pian și la a opta s-a aprins un beculeț roșu. Am așezat în dreptul orificiului de scurgere un pahar din hârtie pregătit anume, am răsucit butonul de inox spre dreapta și aproximativ 0,18 l de lichid fierbinte, de culoarea chihlimbarului, țâșni în pahar. Am cuprins paharul în amândouă mâinile, ca pentru a nu lăsa căldura să dispară, și am dat pe gât o treime din conținut dintr-o singură înghițitură. Restul l-am băut în cinci șase înghițituri, în timp ce mă îndreptam încet spre aparatul care purta marca mea favorită.

Se afla un consumator la aparatul meu. Nu era îmbrăcat în palton și sub salopeta de un bleumarin decolorat avea un fular cam țipător. Era bine făcut, chiar puțin cam durduliu. Unghiile de la mâna cu care ținea paharul erau murdare de ulei negru, așa că am tras concluzia că e cazangiu pe undeva prin apropiere. Clienții din jurul orei opt sunt în marea lor majoritate salariați. Mai târziu peisajul se schimbă. Individul de la aparatul meu îmi făcu și mie loc și-mi aruncă peste umăr:

— Dacă și noi am face pipi așa cu țârâita, am ajunge diabetici.

Își strecurase limba prin locul unui dinte lipsă din față. Părea beat și se clătina, mutându-și centrul de greutate de pe călcâie pe vârfuri și invers. Din nefericire, localul nu avea scaune.

Își sorbea zgomotos licoarea din pahar și nu-și lua ochii de la mâinile mele.

— Aha!... Deci și ție-ți place sake-ul! Apoi cu voce joasă:

— Hai, împrumută-mi și mie zece yeni. Sunt de-al casei, așa că n-am de gând s-o șterg cu banii tăi. Dacă nu mă crezi, îți dau și-o declarație în scris. Pe-aici n-ai cum să nu te ții de cuvânt...

Avantajul unor asemenea localuri este că nu te bate nimeni la cap prea mult. Mă consideram bun și înțelegător din fire, așa că am scos imediat zece yeni și i-am întins. Individul mi-a smuls moneda, a pus-o la ureche și, fără un cuvânt de mulțumire măcar, a întins-o spre tezgheaua cu oden1 dinspre fereastră, unde nu existau automate.

1. Legume fierte.

Pe mese erau înșirate mai multe automate mici, de la care-ți puteai procura peste treizeci de sortimente de articole diferite, printre care: alune, fasole sărată, semințe, moluște roșii uscate și chiar și oracole scrise. Mai exista și un soi de robotei fără picioare, de unde-ți puteai lua soia fiartă; era singurul de acest fel în toată țara. De obicei, aici se auzea un zumzăit ca de albine pentru că era în permanență coadă, dar soia se terminase, așa că era liniște și pace în seara aceasta. Mai întâi am dat zece yeni pe niște semințe. Le-am luat în palmă și le-am băgat pe toate în gură. Nu erau decât vreo douăzeci. Pe când am ajuns la jumătatea celui de-al doilea pahar de sake a început să-mi curgă brusc nasul. Mi-am cumpărat apoi câteva bucățele de

carne de balenă fiartă pe care le-am găsit într-un săculeț triunghiular. Băutura a început să-și facă efectul de la frunte, coborând încet-încet și mai jos, scoțând niște sunete ciudate asemănătoare pașilor de pisică pe un acoperiș de tablă. După ce-am băut și al treilea pahar de sake, am simțit că picioarele nu mă mai ascultă.

Din fericire, m-am întors și am dat de un automat cu oracole. M-am relaxat prea brusc sau poate faptul că n-a mai fost nevoie să-mi întind coatele pentru a-mi proteja paharul de hârtie așa cum trebuia să fac când era prea multă lume, a contribuit la instabilitatea mea și totul se învârtea parcă din ce în ce mai repede. Deodată am observat că masa era acoperită cu un material sintetic pe care se găsea imprimat un model ce aducea a lemn noduros. Era ciuruită toată de țigări. Câteva urme de țigări păreau să se miște și am constatat că aveau în interior larve de gândaci. M-a tentat să opresc timpul exact acolo și să înscriu tot universul între limitele văzute de propriii mei ochi.

Se găseau din loc în loc scrumiere din aluminiu destul de mari ca să te incomodeze, iar între mese, în nici un caz la vedere, coșuri de gunoi acoperite. Cu toate acestea, țigările se stingeau direct pe mese și mucurile erau lăsate acolo, iar paharele din hârtie, farfuriile din plastic și bețișoarele, împrăștiate pe jos, pe lângă coșuri. Când venea lume multă, nu le prea observai. Te simțeai bine într-un asemenea local, poate tocmai pentru că puteai călca în voie sub picioare grămada de resturi, iar automatelor nu aveai ce să le reproșezi: erau credincioase și ascultătoare. Clienții se simțeau în largul lor aici, ruși de lumea de afară. Își vărsau oful nu pe scrumiere, ci pe mese, în toată lărgimea lor, nu pe coșurile de gunoi, ci pe dușumeaua spațioasă care imita pardoseala din gresie. Aș fi avut chef să vorbesc cu cineva despre farfurii zburătoare, dar detașarea de restul lumii constituia caracteristica principală a acestui local. Și cum nu-mi displăcea nici mie această regulă, m-am resemnat și am introdus o monedă de zece yeni în automatul cu oracole.

Norocos. Semne ale unor nori de bun augur dinspre sud. Calul dumneavoastră este cam lent, dar sunt speranțe de poartă deschisă. Vă recăpătați încrederea în dumneavoastră, probleme de amor, toate se vor termina cu bine. Atenție la vreme ploioasă și la găurile din portofel. Ceea ce căutați se află la picioarele dumneavoastră. Ploi de primăvară și radiații. Nu vă uitați umbrela.

Cusurul paharelor din hârtie este că te uzi oricât ai fi de atent și poate de aceea nici chibritul nu-mi dădea ascultare și nu eram în stare să-mi aprind țigara. Eram exasperat. Mi-a venit ideea să încerc cu două bețe deodată... când le-am zărit capetele de culori diferite. Eram amețit bine, dar tot s-a trezit o părțică din mine și am reușit să stabilesc o legătură: cutia de chibrituri din mână mi-a fost dată de clienta mea și este o piesă importantă la dosar, un eventual indiciu. Am înfășurat-o într-o batistă și am vârât-o în buzunarul interior. Înainte însă de a o pune bine, mi s-au întipărit adânc în minte cele două feluri de bețe de chibrit: capete albe și capete negre.

Mi s-au aprins în cap o grămadă de beculețe, care au străbătut evenimentele ce s-au scurs precum razele gama și lucrurile mi s-au mai limpezit. EL nu era un client permanent al localului Camelia și-ți dădeai ușor seama de asta după uzura cutiei de chibrituri și după eticheta de pe ea. Dacă ar fi fost de-al casei, și-ar fi putut procura mereu chibrituri noi. Nu era însă tocmai simplu să dovedești că EL este un client ocazional numai pe baza betelor de culori diferite. Și un client permanent și-ar fi putut umple propria cutie, dar EL nu era. Trebuie să caut o legătură mai profundă. Am golit al treilea pahar pe jumătate, am dat foc unui colțișor de oracol – bineînțeles cu alte chibrituri – și de la el mi-am aprins țigara. Cu ochii la larvele ce mișunau de colo-colo, gândurile și-au urmat calea, libere. O cutie de chibrituri de la o cafea pe unde trecea arareori... Oare ce interese îl mânau într-acolo?... Desenul de pe etichetă? Ce ridicol... Dar numărul de telefon? Da, posibil... Poate se găsește pe la Camelia vreo fetișcană ca o căprioară, care poartă pe ea anunțul „Angajăm îngrijitoare” și cei mai în vârstă se extaziază când o văd. Oare e ea în stare să-i stârnească în continuare interesul prefăcându-se că mușcă din momeala pe care el a aruncat-o prin telefon...?

Raționamentul meu coti atât de brusc, chiar în clipa aceea, încât, dacă s-ar fi aflat într-o mașină, aceasta s-ar fi răsturnat cu siguranță. Nu râdeți! Dacă ar fi existat într-adevăr așa ceva, nu i-ar fi scăpat băgărețului de frate. Ar fi prins el de veste mai de mult și și-ar fi făcut o țintă din a pune ghearele pe ea. Dar probabil că nu exista o asemenea fată (și de fapt nici nu exista). Dacă puteam să cred că această cutie de chibrituri a luat-o soția lui din pelerină... Dar ipoteza avea nenumărate ramificații... Ajunge! Și mai e și bucățica aceea de ziar vechi care a fost împreună cu chibriturile. N-ar fi rău să mai revizuiesc o dată cele câteva explicații pe care mi le-a dat ea, acum că am mai făcut puțină ordine în idei.

Cineva mi se adresă de peste masă:

— Hei! Crezi că-s pești?

Era individul care se milogise înainte să-i dau zece yeni.

— Pun pariu că sunt otrăviți, continuă el. Dar conțin ulei, așa c-or fi hrănitori pentru tine, nu?

Am privit atent și mi-am dat seama că aprinsesem vreo zece bețe de chibrituri cu care omorâsem peste douăzeci și patru de gândăcei, adunați acum într-o movilită pe masă.

— A, trebuie să fie grozav! Se hrănesc cu sake-ul vărsat pe masă. Hai să vedem!

Crezând că glumește, am rămas tăcut locului, dar individul întinse iute mâna, apucă vreo câțiva și-i vârî repede în gură. Am vrut să-l opresc, dar n-am mai avut timp. Un tânăr care trecu pe lângă mine – probabil angajat al localului – mă dădu la o parte și-i trase cu mâna pe cei rămași, aruncându-i pe jos.

— Potolește-te! spuse el aspru. E dezgustător ce faci.

Și își văzu mai departe de drum.

Individul care înghițise gândacii căuta parcă ceva, plimbându-și limba printre dinții lipsă. I se citea o neliniște în priviri:

— Măiculiță! Ce sărați sunt!... Ușcați ca hârtia. ca iarba de mare prăjită... ieftini, tare ieftini trebuie să fie...

Deci, dacă era ceva semnificativ la cutia de chibrituri, atunci nu putea fi decât numărul de telefon scris pe ea. Dar contrar așteptărilor, probabil că nu EL avea nevoie de numărul de telefon, ci soția lui sau fratele ei. Poate ar fi mai bine să folosesc prezentul – „are nevoie” – și nu trecutul. Ar fi mai adecvat, cred. Cineva încerca să mă inducă în eroare. Cu siguranță voiau să mă facă să cred că există o oarecare legătură între EL și Camelia de teamă să nu adulmec adevăratul scop al numărului de telefon. Ademenindu-mă în cursă, își puseseră în cap să sublinieze lipsa de importanță a numărului de telefon abătându-mi atenția și de la localul Camelia. Oare chiar asta urmăreau?

Se apropia ora închiderii și, în capătul celălalt, o femeie între două vârste, cu părul prins în coc, începuse să adune mizeria de pe jos. Mai rămăseseră doar cincisprezece-șaisprezece clienți și, privindu-i, aveai impresia că n-au unde merge de-aici. Dar ce mă interesa pe mine ce fac alții, ce rost avea să despici firul în patru? La prima vedere, clienta mea apare în postura nefericită de soție abandonată, dar... adevărul este că lucrurile stau exact pe dos: ea, sau fratele ei, sau amândoi puteau fi luați drept violenții violenților și ce s-ar întâmpla dacă tocmai ei ar fi ucigașii?... N-am ajuns neapărat la această concluzie... Și ce-ar fi dacă, într-o bună zi, împrejurările m-ar obliga să renunț la poziția mea de anchetator? Dar dacă, conform presentimentelor mele, ajungeam să-mi dau seama de diferența de motive care i-a determinat pe cei doi să solicite investigația. punctul slab al fratelui nu trebuia neapărat să-i dăuneze ei. Bineînțeles că ambii erau o pradă bună și ce rost avea să o ocolesc? Nu voiam să mă creadă prea fraier. Chiar dacă ajung să-i acuz eu pe ei, asta tot n-o să-mi aducă cine știe ce câștig în bani...

Șeful era neschimbat. Bombănea ceva și semăna cu un balon umplut cu apă.

— Așa deci, individul iar s-a întors la spital.

Nu mai aveam nevoie de explicații. Știam cu toții cine e individul: cel mai slab dintre anchetatori. Era mereu obsedat de ideea ciudată că el nu avansa. Luase o umbrelă și sărise de pe acoperișul unei clădiri și căzuse jos, jos de tot, mai jos decât oricare dintre noi.

La un anume caz, a ajuns în situația neplăcută de a determina o clientă să se sinucidă. Parcă îi făcea plăcere să-și trădeze clientul vânzând informația persoanei anchetate. După părerea lui, într-o astfel de situație, ambele părți erau vinovate și trebuiau să plătească. Era șmecher, însă cunoștea și regulile. De fapt nici o trădare n-a ieșit vreodată la iveală și nici nu și-a atras asupra-i nemulțumirile clienților. Asemenea lucruri par posibile deoarece clienții nu sunt pur și simplu victime. Dacă a suferit o nedreptate, omul trebuie să-și apere cauza. La o analiză mai profundă, îți dai seama că fiecare are o doză de agresivitate și, în cazuri extreme, clientul poate fi el însuși agresor sută la sută. Sunt și cazuri în care un raport întocmit în scopul anchetării unei persoane a fost folosit apoi ca material de șantaj.

Cu toate acestea, clienta pe care a adus-o în pragul sinuciderii a fost, în mod neașteptat, victimă sută la sută. Clienta nu-și cunoștea tatăl și a fost crescută de o femeie. Trăia cam retrasă și era hotărâtă să reușească în viață. Conducea un salon de coafură de la colțul unei străzi. Într-o zi își făcu apariția un individ pe la patruzeci de ani. Și-a dat seama dintr-o privire că-i alcoolic. Tipul susținea cu nerușinare că e tatăl ei. Avusese ea parte de o mulțime de necazuri până s-a făcut mare, așa că nu l-a crezut pe loc, dar ascultându-i toate poveștile, și-a zis că dacă nu i-ar fi tată, n-ar avea de unde să știe atâtea lucruri despre ea. De exemplu, cicatricea de după urechea mamei decedate, care nu se vedea de păr... agrafa ornamentală din coral, amintire de la bunica ei... povestea despre podul cel mare suspendat, din satul mamei, pe care și ea-l văzuse numai într-o fotografie... semnul din naștere pe care-l avea pe umărul drept... l-a nimerit până și grupa sanguină... Auzind toate acestea, începuse să aibă impresia că nasul și urechile individului din fața ei aduceau cu ale ei.

Cu toate îndoielile pe care le avea, i-a dat în ziua aceea o bancnotă de o mie de yeni. A luat-o și-a plecat, dar după trei zile își făcu din nou apariția, duhbind a alcool. A zis că a venit doar s-o vadă... și ea i-a mai dat o mie. Și-a făcut un obicei din a veni o dată la trei zile, apoi din două-n două zile și în cele din urmă zilnic. Fata începuse să se neliniștească. Dacă aceasta era tatăl ei, nu avea cum să lase lucrurile să meargă tot așa. În cele din urmă, s-a prezentat la agenția noastră și așa s-a întâmplat că tocmai individului de care vorbeam i-a fost încredințat cazul. Trebuia să facă investigații în legătură cu identitatea pretinsului tată.

Dacă colegul meu s-ar fi mulțumit doar să-i satisfacă curiozitatea fără să despice firul prea mult, așa cum îi și era de fapt obiceiul, poate s-ar fi evitat tragedia. Dar Dumnezeu știe de ce l-a zgândărit iar diavolul și, contrar tipicului, s-a oferit să joace rolul îngerului. Dar, din nefericire, adevărata fire a ieșit imediat la iveală.

Fata a fost nemulțumită de raportul care i-a fost prezentat și a cerut o nouă anchetă. Măcar atunci ar fi trebuit să facă doar ceea ce îi ceruse clienta. Chiar dacă-i mai storcea ceva bani – căci era maestru la așa ceva —, tot nu se ajungea la un deznodământ tragic. Dar se pare că a vrut să-și ia în serios rolul de înger. Ca o educatoare de grădiniță care s-a pornit pe îndreptarea regimului alimentar nu tocmai echilibrat al copiilor, tot așa și el s-a decis să ducă lucrurile la capăt, fără nici o omisiune.

Nu mai țin minte dacă șantajistul era tatăl adevărat al fetei sau nu – oricine vă poate spune, dar oricum nu prea are importanță – cert este însă că fata, care știa că n-are încotro și trebuie să accepte rezultatul așa cum i-a fost prezentat, s-a sinucis. Când și-a dat seama de ceea ce făcuse, colegul meu a înnebunit. La vreo jumătate de an după aceea a fost internat într-o clinică de boli mintale și la sfârșitul anului trecut i-au dat drumul. Cel puțin așa am auzit.

Șeful repetă plictisit:

— Am auzit că iar e internat. Cum își iau ochii de pe el, e gata să leșine... i se oprește respirația. Ciudat, nu? Crezi că e posibil așa ceva? Trebuie să fi înnebunit de-a binelea.

Aceeși zi, ora 14.05. Am plecat de la birou și am luat-o spre orașul F. Voiam să iau legătura cu domnul M, membru al consiliului orășenesc care, în ziua dispariției, urma să-i înmâneze lui T niște documente. Deoarece sursa informației cu privire la M este deocamdată strict secretă, vă rog să luați lucrurile ca atare, acordându-le atenția cuvenită. (Am pornit spre bariera Kosu de la intrarea orașului.)

Aceeși zi, ora 16.20. Mi-am umplut rezervorul de benzină (14 l, bon anexat). Ca să nu mă rătăcesc, am întrebat un vânzător pe unde s-o iau. Partea de vest, despărțită de strada principală, constituie circumscripția numărul trei a orașului F. Pe harta mea (publicată cu un an în urmă) apare satul F, fără să fie indicată însă o astfel de împărțire în circumscripții, iar străzile par să fie dispuse altfel. Am aflat că este în construcție un tronson de șosea suspendată. Terenul se vindea și se cumpăra bine pe aici și se pare că de aceea consiliul administrativ hotărâse construirea de locuințe și extinderea satului până la dimensiunile actualului oraș F. Zona era înțesată de camioane mari. Vechiul sat, unde se află locuința domnului M, ține în prezent de circumscripția numărul unu și se întinde spre vest, mărginită de un dâmb acoperit cu tufăriș, pe partea dreaptă a magistralei. Aveți, spre exemplificare, o schiță a orașului F.

Aceeși zi, ora 16.28. Prima la dreapta de la a doua stație de autobuz de după benzinărie. Am oprit mașina în fața oficiului poștal și am întrebat la tutungeria din colț. Casa domnului M era cea din dreapta oficiului poștal și se vedea în diagonală. Un șir de blocuri. Grădină cu mulți copaci. Locuință obișnuită în zona comercială. Lângă poartă, un garaj simplu cu acoperiș.

Mi-am lăsat mașina în fața tutungeriei și m-am hotărât să arunc întâi o privire la oficiul poștal. Uși cu două canaturi proaspăt vopsite, cu mânere din alamă, mărginite de un strat mic de flori în care nu se plantase încă nimic... și o cutie de scrisori. Pardoseala era din beton; în dreapta se găsea o băncuță și în stânga, o cabină telefonică. Intre cele două ghișee din față stătea scris:

MANDATE POȘTALE.

CEC ASIGURĂRI PE VIAȚĂ.

La ferestre atârnavu perdelele din bumbac murdare, într-un colț se putea citi: ASTĂZI ÎNCHIS. Nu era deschis decât ghișeul pe care scria:

TIMBRE.

COLETE.

TELEFON.

Un bărbat cam la vreo patruzeci de ani, probabil dirigintele oficiului, care curăța sau repara o șampilă, mă privi atent. Se simțea miros puternic de petrol lampant, probabil de la o sobă defectă. Un camion de vreo zece tone trecu pe lângă noi cu viteză de făcu să se cutremure pământul; încetini însă brusc (poate era mașina mea în cale). Pe când îmi întindea cele zece timbre de câte cinci yeni pe care i le solicitasem, l-am întrebat nonșalant

dacă e adevărat că familia M și-a schimbat mașina de curând. Obişnuiam să pozez în comerciant în asemenea situații.

— Mașina? Bărbatul își mută privirea de la mine spre ghișeul alăturat ascuns după o perdeluță. Eu n-am auzit de așa ceva, spuse el.

— N-avea de ce să-și cumpere mașină, răspunse pe neașteptate o voce înăbușită, a unei femei între două vârste.

Se obișnuia ca soțul și soția să lucreze la același oficiu poștal, mai cu seamă în provincie.

Oft

— Unul care se laudă cu câte ceasuri deșteptătoare are, continuă ea, nu are cum să-și cumpere mașină fără să bată toba.

— A, ce bine! M-am mai liniștit. Mi-a ajuns la urechi zvonul că domnul M se plimbă cu o mașină roșie.

— Imposibil! Mașina de alături e bleu deschis, spuse bărbatul.

— Bleu normal. Dar nu-i om rău, adăugă soția.

— Dar dumneavoastră? Nu v-ar plăcea să aveți mașină? V-ați distra de două'ori mai bine, sunt sigur. E mult mai avantajoasă decât asigurarea pe viață.

— Suntem prea bătrâni ca să mai învățăm să șofăm. Timbrele dumneavoastră costă cincizeci de yeni.

I-am întins o bancnotă de o sută de yeni și am rugat-o să-mi dea restul cât se poate de mărunț.

— Am auzit că afacerile domnului M sunt prospere.

— Așa se pare, răspunse sec soția. A fost cândva negustor de cărbuni.

— Dar de când cu construcțiile acestea noi, a trecut de la negoțul cu cărbuni la cel cu propan și face baie zilnic. Așa-s vremurile acum, declară bărbatul întinzându-mi grămăjoara de timbre.

Vânzător de propan! îmi tresări inima de bucurie. Aha! Deci magazinul de combustibil de vizavi de casa domnului M era al lui? Camionetele conice pe trei roți ce transportau de ici-colo butelii cu gaz, ridicând în urma lor nori de praf și zăngănind ca niște căluți din tablă făceau oare parte din afacerile domnului M? Deci nu era doar un membru al consiliului orășenesc, ci și șeful unui trust de combustibil? Începe să-mi placă! Comportarea LUI din dimineața respectivă... Parcă încep și eu să mă mai descurc prin labirint.

Deci există o legătură între întreprinderea Dainen și domnul M!

— Dar e nedrept... spuse soția pe un ton vesel dar contrastant cu conținutul observației. Mă întreb cât o s-o mai ducă așa...?

M-am întors și m-am uitat peste umăr prin geamul de la ușă. Sub cornișa din zinc tipică magazinelor de combustibil, doi bărbați tineri descărcau niște butelii pe care le așezau unele lângă altele la marginea drumului și apoi le transportau în depozit. Se făcuse destul de întuneric și nu se vedea bine înăuntru. Seara se lăsa mai repede în orașul acesta din vale, mărginit la est și vest de dealuri. Soția tuși de câteva ori și se ridică. S-a făcut lumină în oficiul poștal. Mi-am aprins o țigară și-au urmat câteva secunde de tăcere, premergătoare bârfei pe care o presimte am.

— la uite cum se termină și cu proiectul de construcții din circumscripția a doua! S-a anunțat oficial că vor da drumul la gaz în oraș. Ce se mai dezvoltă locurile astea!... O adevărată suburbie! Se extinde... și odată cu ele și portofelele furnizorilor de propan. Mai devreme sau mai târziu tot or să introducă gazul și atunci să te ții! Pac!... Magazinele se vor extinde, telefoanele se vor înmulți, va crește numărul salariaților... Sunt zece camioane, dacă le socotim și pe cele de la sucursale...

— Nouă.

— Oricum, pac! Va exploda balonul!

— Cândva a venit să ne roage să facem o plângere împotriva gazului metan. Zicea că propanul e mai igienic, că nu te poți sinucide cu el...

— Prostul! Dar cine se gândește să se mai sinucidă cu gaz la vârsta asta? Oricum, confortul contează! Cine mai stă în ziua de azi să împărtășească necazurile unui negustor de cărbuni...

Orașul F, circumscripția numărul unu. Fostul sat F – strada principală începe de la oficiul poștal. Un drum fără cotituri, pe o pantă ușor înclinată, de aproximativ patru sute de metri, care duce până la treptele din piatră ale primăriei. Amestecate printre magazinele cu acoperișuri din țigle, casele de țară cu zăbrele și acoperișuri ascuțite ies bine în evidență. Am impresia că țaranii de pe-aici se ocupă de creșterea viermilor de mătase. În curțile spațioase se află mașini personale, cumpărate probabil din banii obținuți în urma negoțului cu frunze de dud. Ca și în alte părți, magazinele de aparate electrice sunt luminate foarte puternic. Se găsesc și dogari, în pragul ruinei, bănuiesc. Magazinele sunt îmbelșugate și mai păstrează un iz al vremurilor trecute... Doar luminile rare de pe străzi sunt o dovadă a faptului că vechiul sat a fost uitat, că de el nu se mai ocupă nimeni. Deși la marginea dealului spre vest erau suficiente lumini aprinse pentru a putea distinge fiecare ramură de copac, orașul din vale se lăsase deja învăluit de întunericul nopții. Tfecând încet cu mașina pe drumul asfaltat ce n-a mai fost reparat de mult și de aceea plin de gropi, am zărit un șanț adânc pe partea dreaptă...

În fața primăriei se înălța un chiparos bătrân și noduros care ocupa cam o treime din lățimea drumului și în spatele lui se afla, am impresia, intrarea unui templu. În spațiul cel mic, rămas liber, erau parcate câteva mașini. Oare care nuanță de bleu mă interesa? Dintre cele șase mașini parcate, patru aveau culoarea bleu și asta nu-mi spunea nimic. Ferestrele primăriei, cu excepția câtorva de la etajul al doilea, erau încă luminate, ceea ce însemna că lumea rămăsese să lucreze peste program. Am întors încet mașina și am luat-o înapoi pe unde venisem.

Nu prea știam eu multe despre afacerile unui vânzător de combustibil, dar odată cu extinderea cartierelor de locuințe spre suburbii, negustorii de cărbuni s-au îmbogățit și ei. Dar la fel cum reptilele imense au trebuit să cedeze, în final, locul mamiferelor, tot așa propanul urma să ia locul cărbunilor. S-a născut din ridicarea orașelor și tocmai această înflorire urma să fie, în ultimă instanță, și cauza pieirii, cât de paradoxale sunt afacerile! Ciudată soartă: să fii sortit morții în plină epocă de avânt! Câștigă bani mulți, dar se simt în nesiguranță, au parte de tot soiul de plăceri, dar mesele vor

deveni propriile lor spânzurători. N-au cum să se simtă chiar în largul lor. Oricât ar suferi, ei știau doar de la bun început care va fi rezultatul jocului. Ce alternativă le poate oferi gazul propan? Cât spațiu de manevră le va mai rămâne? Erau prinși în vârtejul evenimentelor și nepotrivirea de forțe sărea în ochi oricui. Oare ce urmărea EL când l-a trimis pe Tashiro cu o misiune în dimineața aceea? Se pare că n-a fost totuși obligat să dispară. Ar fi trebuit probabil să-l cred pe director când mi-a spus că nu e vorba de nici o crimă. Poate că remarca zeflemitoare a lui Tashiro, referitoare la*sondajele mele zadarnice, nu era cu totul lipsită de temei. Tot ce putea să facă o întreprindere comercială ca Dainen pentru un negustor angrosist era să-i ușureze oarecum moartea sau, poate, să-i comande o piatră funerară.

Am oprit mașina în fața magazinului domnului M.

În afara reflectoarelor atârinate de streășină și îndreptate spre înăuntru, n-am zărit nici o schimbare bătătoare la ochi. Ca și mai înainte, cei doi bărbați descărcau buteliile și le duceau în magazia din colț. Unul din ei avea vreo douăzeci de ani și părea să sufere de stomac. Celălalt, cam la vreo treizeci de ani, pe care valurile vieții păreau să-l fi călit, avea un prosop în jurul gâtului. Muncea fără pic de tragere de inimă, de parcă nu-i plăcea ceea ce face. Nici nu era de condamnat, la câte butelii erau acolo!

— Șeful e pe-aici?

— Șeful? Îmi trânti cel tânăr, de parcă n-ar mai fi auzit cuvântul acesta.

Mâna îi înțepenise pe butelie și mă privea bănuitor. Atât forma, cât și culoarea făceau ca acea butelie să semene cu o bombă. La mijlocul unuia dintre capete avea înscrisă, sub forma unei frunze de copac, marca fabricii, de culoare albă.

Am impresia că nu i-a mers la inimă formula mea de adresare. Deși nu era la origine altceva decât un negustor de cărbune, domnul M ajunsese acum membru al consiliului administrativ și poate ar fi trebuit să mă adresez cu cuvântul „proprietar”, dar individul nu-mi lăsă prea mult timp de frământare, pentru că-mi făcu un semn cu bărbia spre casa de peste drum.

— Nu vine prea des pe-aici și nici acasă n-a ajuns încă... Mașina nu-i acolo.

— Am venit din partea întreprinderii Dainen. Nici nu era o minciună. Am intenționat la început să-i spun numele agenției noastre, dar cum tot trecusem pe la Dainen... Dacă aș fi fost luat mai apoi la întrebări, ieșeam eu basma curată acuzându-l pe individ cum că ar fi tras concluzii pripite...

Tânărul puse jos butelia, își îndreptă pieptul și-i aruncă o privire celui mai în vârstă, care tocmai venea dinspre magazie. Am citit o oarecare reacție în privirile lor, dar ceea ce m-a frapat a fost faptul că le era cunoscut numele întreprinderii Dainen. Legătura suspectă dintre Dainen și M dinaintea dispariției LUI se topi pur și simplu și speranțele mele de a găsi cât de cât o urmă de-a LUI pe-aici începuseră să se spulbere.

Mai așteptam totuși ceva și nu mă simțeam complet descurajat. Mi-ar fi plăcut să mai adun niște informații și, cu toate că așteptările mi-au fost înșelate și mi-am dat atâta osteneală să bat un drum atât de lung, măcar să mă pot folosi de aceste informații în raportul pe care urma să-l prezint, în așa

fel încât să pară plauzibil. Altfel, călătoria mea de două ore și jumătate nu se putea asemui decât cu aruncarea undiței într-un heleșteu.

În momentul în care toate posibilitățile păreau să se năruie una după alta, în pieptul meu se stârni freământul sâcâitor al unor larve sângerii de molii uriașe, gata parcă să iasă din găoace și să-și ia zborul. De îndată ce se eliberau, aceste larve însângerate țâșneau drept spre fereastra lămâiatică. O umbră parcă le stătea în cale când voiau să treacă prin sticlă și perdele: spatele așa-zisului frate devenise scut negru. Ele însă își vedeau de drum, ținându-i inima și înfigându-și colții în ea. Ia stai! Moliile nu au colți... Ei, n-au decât să treacă, în drumul lor, pe la dentist și să se înzestreze cu niște dinți artificiali... Da, așa e. Și eu ar trebui să merg la dentist... Când mi-am vârât limba în locul unde fusese molarul, am simțit gustul metalic al sângelui.

— Dainen, adică Centrala?

Tânărul trase puternic aer pe nas și suflă peste degetele pline de ulei, de parcă voia să înlăture astfel toată mizeria de pe ele.

Înclină ușor capul spre mine când mă văzu făcându-i semn.

— Ciudat. A zis că trece pe la Dainen și a plecat înainte de prânz.

— Cine știe? spuse cel mai în vârstă, legând capetele prosopului în jurul gâtului, transformându-l astfel în guler al salopetei. Avea o voce puternică, dar un dialect mai greu de priceput. Găsește întotdeauna un motiv să plece. Își poate permite în postul pe care-l ocupă... să mai dispară și el.

I-am răspuns imediat cu un zâmbet, cu un aer de complicitate:

— Pentru unul cu mașină, orașul pare după colț.

— Ce? Tânărul își încrucișa brațele și-și prinse mâinile subsuoară, clătinându-se pe când vorbea. De cum s-a terminat cu locuințele temporare ale muncitorilor din circumscripția numărul doi, gata și orașul! Treceți pe lângă râu la întoarcere și-o să vedeți. De partea cealaltă a râului există deja hoteluri și restaurante. Și pe partea asta sunt tot soiul de micro... microbuze pentru copiii de grădiniță și alte chestiuni de soiul ăsta... Zeci de felinare roșii în fiecare seară... Ce-ai zice de niște râmen²? Sau cârnați? Ți-ar pica bine un sake cald?

— Nu te mai amăgi! Scopul cârnatului nu este doar umplerea mațelor, spuse cel mai în vârstă dregându-și glasul și scuipând. Ce-i mai bun de vânzare e dincolo de tejghea... Știi ce se află dincolo de despărțitura din autobuz? Un dispozitiv fantastic. o pernă de șezut cu o gaură în mijloc...

— De ce? De ce să aibă perna gaură? întrebă cel tânăr șugubăț, lăsându-se pe vine ca la closetul public. Umbra lui lungă și întunecată, dată

1. Cartierele de distracție sunt marcate prin felinare roșii.

2. Tăiței groși chinezești preparați cu carne, legume și condimente japoneze.

de lumina de sub streașină, se scurtă brusc și alunecă sub șezutul individului de parcă era prinsă de el. Acolo e înghesuială mare... și nu te poți lăsa în jos. Așa că-i zice pernă și nu saltea.

— E o gaură ieftină, dar înghite bani...

Cel mai în vârstă scuipă parcă aceste din urmă cuvinte și se întoarce să se apuce iar de treabă, iar cel tânăr porni, indiferent, în urma lui. Își loveau

palmele una de alta și mănușile lor de lucru, pline de noroi și de ulei, păreau bucăți de cauciuc uzat.

— Ei, vezi! Asta-i situația! Nu știi niciodată când se întoarce. Îl mai așteaptă unu' de vreo oră.

— Ce tip nerușinat! Se simte ca la el și dă la telefoane...

De parcă se vorbiseră dinainte, cei doi aruncară o privire înăuntru - aveai impresia că azvârleau cu pietre.

Se pare că nu era un oaspete chiar dorit... poate un agent fiscal sau... știu eu? Dacă voiam să fac rost de vreo informație, atunci aceștia doi erau cei mai potriviți pentru a le-o solicita. Am luat o țigară din pachet și l-am întins apoi spre ei, poftindu-i să se servească.

— Aș vrea să vă întreb două-trei lucruri.

— Focul strict interzis! strigă brutal cel mai în vârstă.

Cel tânăr luă însă una, calm, și și-o aprinse. Apoi îmi aduse bricheta până la nas.

— N-are nici o importanță. Vântul suflă dinspre vest în seara asta.

— Cum poți să vorbești așa? Parcă ai autorizație pentru explozivi și combustibili!

— Ce-mi pasă mie!

M-am hotărât și eu, fără pic de jenă, să-mi aprind țigara de la bricheta pe care mi-o întinse, considerând-o oricum mai puțin periculoasă decât un foc în aer liber.

— Dacă e să se aprindă pe-aici, continuă el, totul se petrece în prima secundă. Oricum, suntem asigurați, totul e asigurat aici. Cred că și președintele ar fi încântat să ne vadă.

„Președintele”? Ce ridicol! Cu mahalalele astea care se extind, constăți că din câmp răsare un oraș peste noapte! Așa că nu mai e de mirare nici apariția masivă a președinților.

— Tot un mucos ai rămas!

— Păi cred și eu, în comparație cu nasul tău copt... al meu e încă verde.

— Ce-ți mai place să ai ultimul cuvânt!

Își prinsenasilântredegeteșiși-lsuflă. Ise învinețise... ori de frig, ori de la băutură și apoi o secreție, ceva ce semăna cu mierea la culoare, i se prelinse pe la colțurile ambilor ochi.

Cel tânăr sări peste șanț, la marginea drumului unde se aflau aliniate buteliile. Zise apoi blând, cu compasiune:

— Il vezi pe bătrân? A rămas săracu' cu buzunarele goale la cursa de biciclete - douăzeci de mii de yeni pe care-i avea de la vinderea terenului. apoi a uitat treizeci de mii în plasa pentru bagaje din tren... și s-a dus totul de râpă.

— Nu mai vorbi prostii, se răsti la el cel mai în vârstă în timp ce-o lua spre butelii la fel de fără tragere de inimă. Pe față i se putea citi o expresie care nu însemna nici aprobare, nici dezaprobare. Dacă nu dăm bice, ne și trezim cu încărcătura următoare peste noi.

Am sărit și eu șanțul, luând-o după ei.

— Aș vrea să vă întreb ceva.

În timp ce mă îndreptam spre cei doi, prinzând un unghi favorabil de lumină ca să le văd fețele, mi-am mutat servieta sub braț și am deschis magnetofonul.

— De când lucrați aici?

— Eu lucrez de peste un an, răspuse cel tânăr, văzându-și nestingherit de treabă. Moșu', de vreo trei luni.

— Azi se împlinesc trei luni și zece zile. Asta e!

— Atunci, am continuat eu îndreptând microfonul direct spre cel tânăr, bănuiesc că-l cunoști pe șeful de secție, domnul Nemuro, șeful secției comerciale. O fi venit de mai multe ori pe aici.

— Nu, n-am auzit de el.

Ridică îndemânatic butelia și o așază ușor înclinată pe scândura de nici treizeci de centimetri de peste șanț. Ii dădu un brânci și, profitând de înclinație, o ghidă cu mâinile, rostogolind-o.

— Oricum, și când clienții au trecut de la vechiul negustor angrosist la Dainen a fost o mare surpriză pentru noi. Habar n-aveam de nimic, continuă el.

— Și când s-a întâmplat așa ceva? am insistat eu. Am căutat să câștig ceva timp pretextând că m-am înecat cu fumul de la țigară. Mi-am simțit vocea încordată fără să vreau. De când s-au mutat afacerile aici?

— Vara trecută... Am avut liber în ziua schimbării și ne-am dus la râu să înotăm. S-a înecat un puști.

Răspunse degajat și nu mi s-a părut că ar ascunde ceva.

— Iulie sau august?

— Cred că în iulie.

Să presupunem că asta s-a întâmplat în iulie, perioada în care EL, ca nou șef de secție, a făcut tot ce i-a stat în putință să determine sucursala de combustibil M să-și schimbe asociații. Sau poate că EL fusese promovată tocmai pentru că reușise în toate aceste manevre. Oricum, eforturile lui au dat roade și acum cei de-aici își continuau afacerile cu întreprinderea Dainen. Dacă lucrurile nu ar fi stat astfel și încercările lui ar fi fost sortite eșecului, fără să se ajungă la semnarea contractului, atunci aș fi putut să stabilesc o legătură cu dispariția LUI. Dar nu este cazul și constat cu dezamăgire că iar mi-am consumat bateriile magnetofonului în van.

Undeva în zare răsună o explozie, reverberând de ambele părți ale dealului în ecouri prelungi. O fi fost rateul vreunui motor puternic. Am apăsat pe butonul magnetofonului și am luat-o în urma tânărului care rostogolea cu îndemânare butelia.

— În legătură cu afacerile... credeți că există cineva care să știe bine cum s-au petrecut lucrurile?

— Știi și eu? răspunse tânărul fără să se oprească, există o funcționară înăuntru... dar e nou-angajată. În plus, a cam bătut-o la cap nesuferitul ăla și e gata-gata să plângă... Nu cred că scoateți mare lucru de la ea.

— Care nesuferit?

— Un gangster, aș zice... Cu mare trecere prin cartierul deocheat de pe malul râului.

Ajunsesem în fața magaziei de la capătul garajului cu acoperiș. Cu ajutorul individului mai în vârstă, care mersese în urma lui, au ridicat dintr-o mișcare butelia pe care o rostogoliseră până acum, peste o stivă de alte trei. Judecând după zgomotul pe care l-a produs oțelul la atingerea oțelului, trebuie să fi fost tare grea.

— Pot să arunc o privire prin birou?

— E cam rece în seara asta, nu...?

Cel mai în vârstă își afundă capul între umeri și cu un pas de dans, târșit, porni înapoi spre stradă.

— Luați-o pe-aici și imediat la stânga, spuse cel tânăr trăgându-și nasul și arătând cu bărbia spațiul dintre magazie și clădire.

Se uită apoi spre cerul întunecat și apăsător și-și astupă cu mâna degetul mare de la mânășă uzată. O luă și el după cel mai în vârstă.

Biroul era exact unde mi se spusese: imediat la stânga, după aleea cea îngustă. Am dat de o ușă glisantă din lemn de chiparos, prost făcută. Fereastra crăpată fusese cârpită cu scotch. Mirosea ca nămolul de la canalul de scurgere dizolvat în benzină... Putea la fel de bine să fie mirosul greu al unor îngrășăminte chimice înmuiate în urina unor animale domestice. Ușa scoase un sunet metalic pătrunzător pe șina deformată. Am crăpat-o doar puțin, cu oarecare reținere, atât cât să mă pot strecura, și imediat o pătură de aer cald și lipicios mi se prinse de față ca o batistă umedă.

Chiar înaintea ochilor mei se găsea un paravan înălțat până în tavan. De el era prins cu piuneze un orar de autobuz, tipărit în două culori. Am privit spre stânga, de-a lungul despărțiturii. N-am văzut decât un birou vechi, demodat, și ceva care aducea a observator. În spatele biroului răsări un cap de față tunsă băiețește, iar sub birou doi genunchi albi, rotunzi, strâns lipiți.

— Bună seara, am zis, mai voios decât ar fi fost cazul, frecându-mi între timp brațele și umerii pe rând, ca și când aș fi vrut să mai vâr ceva căldură în oase. Intenționat n-am privit-o pe fată.

— Bună seara.

Pentru moment nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am fost întâmpinat de o voce de bărbat. Da, sigur, a fost voce de bărbat. Salutul nu venise de pe buzele fetei, ci dinspre cealaltă parte a zidului despărțitor. O voce tulburătoare. Probabil musafirul despre care auzisem mai înainte. Pe măsură ce înaintam, în câmpul meu vizual mi se înfățișară: rafturi din oțel, perdele albe la ferestre, care scoteau și mai mult în evidență dezolarea din jur, flori artificiale de o varietate nedefinită, un televizor, o masă rotundă acoperită cu vinilin argintiu și pe ea bine-cunoscuta scrumieră cu cele patru pisici atașate și apoi, pe fundalul acesta, un individ cu bărbia rezemată în mâini, al cărui chip nu-mi era deloc străin.

Ah! El era!

El... nu exista nici o îndoială, era el, așa-zisul frate. Își scosese paltonul și cravata neagră îi atârna neglijent. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare și îmi rânji cu un aer de superioritate. Nu arata atât de bine fără palton... era slab și adus de spate. Oare ce caută el aici?... Ce joc blestemat și neamuzant!... Ca să prinzi un câine turbat, trebuie să te prefaci că ai alte

treburi și exact așa aveam de gând să procedez și eu. O să-l fac eu pe acest câine turbat pe care-l urmăresc să mi se gudure la picioare, dând din coadă, atunci când și unde se așteaptă mai puțin.

— A doua oară astăzi! O zi plină de coincidențe. Sunt pur și simplu uimit...

Dar mie nu mi se părea deloc așa.

— Sunt uluit de-a dreptul, continuă el. Mi-am zis eu că o să adulmeci tu locul ăsta la momentul potrivit, dar... nu sta acolo... ia loc.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic dacă știai de existența lui? Am pornit imediat magnetofonul. Doar scria și în formularul pe care l-ai completat când ai solicitat un detectiv... Aveai obligația să-mi dai absolut toate informațiile necesare.

— Doar nu te așteptai să-ți spun tot soiul de baliverne care nu prezintă nici un interes și nu au nici o legătură cu cazul!

O strigă pe funcționară, nonșalant:

— Domnișoară, fă-i și domnului un ceai, te rog. Fata se sculă de pe scaun fără să scoată o vorbă. Fusta șifonată, electrizată, prinse conturul șoldurilor ei.

— Dacă tu considerai că nu e necesară informația, puteai să-mi spui totuși argumentând de ce nu o consideri demnă de luat în considerare.

— Ce fată prost crescută! schimbă el vorba. Se așeză mai într-o parte, picior peste picior. Oriunde merg, după cum bine vezi, eu sunt ticălosul. Ciudat! Dar dacă toți te consideră lichea, ajungi să te porți ca atare.

— Pentru Dumnezeu! Ce cauți aici?

— Ei bine, chiar așa. Ce-oi căuta?

— Te afli aici cu totul întâmplător, nu? Treceai pe-aici și ai observat...

— Pe legea mea! zise el chicotind și pocnind din degete. Nu, nu glumesc. Bănuielile tale sunt neîntemeiate. Zău că nu... De fapt s-au încurcat rău niște ițe, foarte ciudat...!

— Dacă asta-i părerea ta, ar fi mai bine să-mi explici și mie.

— Aș fi preferat să mă prefac că nu știu nimic, dar... îmi dau seama că te-am cam supărat, așa că nu mă mai pot abține... Îți spun totul, adevărul gol-goluț. Ca să fiu cinstit, am venit aici pentru șantaj...

— Șantaj?

— Da. Nu-i așa, domnișoară?

Fata luă cu mișcări rigide ibricul de pe aragazul din fața rafturilor și turnă apa fierbinte într-un ceainic mare din porțelan. Nu făcu nici cel mai mic gest de a răspunde. Dar tăcerea ei era mai elocventă decât orice răspuns. Fratele clientei mele continuă calm:

— I-am prevenit oricum, așa că sper că au pregătit cecul pentru astăzi. Șeful a întins-o și habar n-am unde e. Și fata asta o ține una și bună că ea nu știe nimic... Ascultă, domnișoară, dacă o ții tot așa, nu te văd bine! Mă faci să aștept aici o zi întregă și am să te pedepsesc mărindu-vă dobânda. Ai înțeles? Mai bine i-ai spune asta și șefului. Am timp suficient și, până la noi dispoziții, voi trece pe aici zilnic.

Fata, cu chipul complet lipsit de expresie, puse pe masă două ceșcuțe cu ceai, nu de cea mai bună calitate, și pe care le umpluse cu o infuzie slabă. Se întoarse apoi tăcută la locul ei. N-aș fi crezut-o în stare de atâta stăpânire de sine.

— Drăguțo! Să nu mă înțelegi greșit. Șantajistul e un ticălos. Ei bine, dar odată șantajat, te porți ca atare, nu te lași cu nimic mai prejos...

Era ceva extraordinar de neașteptat în această a doua întâlnire a noastră, în care tipul își anunța șantajul fără măcar să clipească. Ce tupeu! Nu trebuia să cred tot ce auzeam, dar fiind pus în situația aceasta uluitoare, mă simțeam ca o muscă într-un borcan cu lipici. Mă gândisem când l-am văzut întâia dată că am să-i spun tot ce am de spus când mi se va ivi prilejul, dar nici nu sperasem ca visul meu să se realizeze atât de repede. Individul era, într-un fel sau altul, complicele clienței mele, fără doar și poate. Un locuitor privilegiat într-un teritoriu interzis. Nu cred că trebuie dat în urmărire. Oare juca teatru?... Și dacă juca, de ce naiba? Ori îi plăcea doar să se laude cu propriile ticăloșii?... Dacă așa stăteau lucrurile, atunci își subestima adversarul.

— îmi pare rău, dar dacă o ții tot așa, eu nu-mi pot vedea de treabă, am zis eu punând prea mult suflet în cuvinte, deși îmi dădeam perfect de bine seama că nu e în avantajul meu. În primul rând, încep să mă îndoiesc de seriozitatea cu care a fost făcută cererea de anchetă.

— De ce?

— Ei bine, îmi ascunzi o mulțime de lucruri. De fapt, nici nu mă așteptam la cine știe ce de la un furnizor de la țară ca ăsta... Arată cam jalnic dacă susții că e un punct de răscruce...

— Dar când intră în scenă un șantajist... și speculant...

— Da... și mai ales dacă este rudă cu cel dispărut...

Ridică privirile și duse ceșcuța la buze. Își sorbi ceaiul cu zgomot.

— Exact cum mă așteptam... ești destul de deștept. Dar se spune că și maimuța poate cădea din copac. Dar aici nu-i treabă de maimuță. Când se cade fix pe mine... nu mai suport. Cu ce vrei să încep? Ce să-ți explic mai întâi? Care mi-a fost scopul inițial? De ce am pus la cale șantajul?

A fost brusc întrerupt de un claxonat prelung. După zgomotul obosit al motorului, părea să fie o camionetă antică pe trei roți. Am impresia că mașina mea deranja la încărcat și descărcat. Apoi se auziră voci de afară:

— V-am ruga să vă mutați mașina, domnule. Când am luat-o spre ușă, se ridică și el și își puse haina.

— Mă retrag și eu.

Îmbrăcat astfel, părea din nou un zid negru. Când trecu pe lângă fată, o pișcă de nas. Fata sări ca arsă, dar nici măcar atunci nu scoase vreun scâncet.

— Nu uita să-i transmiți șefului ce te-am rugat. Luându-și paltonul din colțul în care și-l lăsase, și-l atârână pe umeri.

— Nu-mi pasă câte zile am de așteptat, dar dobânda crește direct proporțional cu așteptarea...

Se stârni vântul. Cerul se încreți ca o pătură neagră. Am făcut schimburi de amabilități cu bărbatii de afară și m-am urcat în mașină. Și dumnealui aștepta foarte firesc, cu mâna pe ușa cealaltă. Am pornit motorul și nici nu apucă bine să intre în mașină, c-am și apăsas pe accelerator, dar, din nefericire, motorul fiind rece, n-a luat-o din loc și eu am rămas ca paralizat. Fratele continuă nepăsător:

— Greșești! Lucrul cel mai important îl constituie mijloacele, și nu scopul... De ce-i șantajezi? Am și eu nevoie de bani... Dacă stai și te gândești, numai pentru ancheta ta cheltuiesc treizeci de mii de yeni pe săptămână. Nu mă descurc doar cu ce avea sora mea înainte de a-și părăsi serviciul. Treizeci de mii de yeni pe săptămână! Asta înseamnă o sută douăzeci de mii pe lună... Nu aș avea de unde să iau atâția bani... numai din câștig cinstit...

— Pe lună?... Dar vrei ca eu să-mi continuu investigațiile?

— Bineînțeles. Eu, personal, am făcut cercetări timp de jumătate de an și nu-mi închipui că tu o să poți lămuri lucrurile într-o singură săptămână. Pot și trebuie să procur banii necesari. Dacă e nevoie, chiar un an de zile... Trebuie să am răbdare...

Râse pe înfundate, iar eu mă simțeam tare încurcat. Numai la gândul că ar fi existat posibilitatea să nu-mi continuu investigațiile mi se puse un nod în gât. Bețele de chibrit cu capetele negre și albe din cutie... întâlnirea întâmplătoare din parcare din fața localului Camelia... întâlnirea și mai stranie de la biroul domnului M... Mărturisirea șantajului... Aș fi înțeles lucrurile mai bine dacă el ar fi rămas un personaj ciudat în umbră... Dar el ieșise la lumină și tot ciudat rămânea... Aveam chef de o țigară... Oare cât o să mai continue toată povestea asta? Motorul mergea neregulat. Am deschis caloriferul. Oare m-am înșelat? Să presupunem că clienta mea și fratele ei erau în căutarea adevărului, dorind din toată inima să lămurească lucrurile și să admitem că nu făceau doar paradă de armonie între ei... Trebuie s-o văd din nou, pornind de la această idee, să lămuresc cât se poate de bine liniile de demaraj de pe hartă. Îmi amintesc cum își plimba degetele – din care sângele părea să se fi scurs – pe muchia mesei... biblioteca și perdeaua lămâiatică drept fundal. Înainte de toate însă, trebuie să mă asigur că ceea ce o preocupă pe ea atât de mult este unul și același lucru cu cel în căutarea căruia e fratele ei.

Parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Râse disprețuitor.

— Nu-l iert. Nu-i mai pot suporta egocentrismul. Și un criminal plătește pentru faptele sale. Dacă nu joacă cinstit, cum să-l iert? A zis că sora mea nu-i decât pe jumătate femeie. Tipul e ciudat... N-are decât, dar dacă nu respectă regulile jocului... îl fac eu să mi-o plătească... Sora mea e la ananghie... dracu' să-l ia! Înțelegi?

Nu-nțelegeam, din păcate. Am apăsas instinctiv pe frână când mi-a apărut în față un camion cu faza lungă aprinsă. De ce să i-o plătească? Adică vrea să spună că-l pedepsește prin găsirea soțului și redarea lui soției? Nu-și dă seama că o jignește în felul acesta?... Drumul fu înghițit de norul de praf lăsat de camion. Se spune că hoțul care pretinde că a fost jefuit e cel mai deștept hoț.

— Ei bine, ești singurul pe care mă pot baza. Îmi asum eu răspunderea cheltuielilor... Dacă e cazul, mă îmbarc pentru Vietnam. Scot eu două sute de mii de yeni dintr-un drum, dacă mai găsesc vreo treizeci de oameni care să vină cu mine. Mai ai puțin timp la dispoziție acum, nu?

— Sunteți băut, spuse ea calm, fără să scoată lanțul de la ușă.

— Trebuie să te întreb neapărat ceva astă-seară. Am nevoie de câteva date pentru cercetările de mâine.

A îndepărtat, ezitând, lanțul și m-a lăsat să aștept în vestibul. Ea țâșni în cameră, ridicându-și cu o mână părul de pe ceafă și îndreptând cu cealaltă gulerul paltonului pe care și-l îmbrăcase peste cămașa de noapte. M-am trezit căutând pantofi de bărbat în vestibul, cu urechile ciulite la camera de alături... Oare ce mi se părea suspect?... Eram eu însumi puțin cam dezamăgit... Era sau nu acolo? Un bărbat care se prefăcea dispărut, dar, de fapt, se ascundea în propria-i casă...

Ideea era fantastică și nu pe de-a-ntregul imposibilă. Cine-și putea permite să mă întâmpine la ora aceasta târzie cu un „sunteți băut” în loc de salut? De! Ea era stăpâna... dar normal ar fi fost s-o intereseze raportul meu, nu?... Așa cum ar fi procedat oricare alt stăpân...

Da, dar nu e adevărat. Doar mă eschivez. Dacă m-ar fi privit cu atenție, și-ar fi dat imediat seama din atitudinea mea că n-am nici o veste pentru ea. În primul rând, dacă aș fi avut cât de cât ceva, fie veste bună, fie rea, puteam foarte bine să apelez la convenabilul și modernul aparat care se numește telefon...

Când s-a întors, era îmbrăcată în pantaloni marinărești și o vestă maronie groasă. Părul îi era aranjat ca de obicei, dar pistruii de sub ochi îi ieșeau mult în evidență și o arătau schimbată - avea parcă un aer mai aspru. Simțeam oarecum nevoia s-o avertizez. Am început să mă bâlbâi, încercând să-mi găsesc scuze pentru vizita aceasta târzie.

— De fapt, vreau să-ți vorbesc despre cutia de chibrituri de aseară. Am scris și în raport, dar sondajul de la localul Camelia, ca să fiu scurt, este din păcate nul. Dar mai e ceva... Ai spus că ai găsit un ziar vechi împreună cu cutia de chibrituri, nu? Îl mai ai? Mi-ar fi de mare trebuință...

— Bănuiesc că-l mai am, dar...

N-am lăsat-o să plece în căutarea lui chiar în clipa aceea. Faptul că explicația mea suna ca o justificare mi-a provocat un nod în gât... în primul rând voiam să știu data apariției ziarului... Oare exista vreo legătură între ziar și cutia de chibrituri? Practic, n-ar fi fost cazul... dar nu puteam fi sigur până nu aflam data. Eram puțin cam îngrijorat. Oare de ce era atât de uzată cutia de chibrituri? Mi se părea deosebit de semnificativ faptul că de la mult prea importantul local Camelia n-am scos nimic, ba dimpotrivă, mi-a ridicat și mai multe semne de întrebare... Existau nenumărate ipoteze, dar toate pline de contradicții... Păreau toate ca o busolă stricată: acum îmi indicau o direcție, în următoarea clipă, alta... Oricât ar fi însă de defectă o busolă, ea tot busolă rămâne. Dacă aș obține un indiciu cât de mic, poate aș ști și eu pe ce cale să apuc...

— Mă duc să-l caut chiar acum, spuse ea întorcându-se spre mine cu mâinile împreunate în semn de aprobare dată cuvintelor mele, care păreau că se scurg neîncetat. După o foarte scurtă pauză care mie îmi scăpase – oare fusesem neatent? – adăugă: Vreți să intrați și să așteptați?

Mă aflam din nou în camera lămâiatică. M-am așezat pe același scaun pe care stătusem cu o seară în urmă. Mi-am frecat vioi palmele. Se pare că tocmai stinsese focul, așa că soba mai era călduță. Un miros de gaz persista în încăperea. Și fără nici un motiv, puse stăpânire pe mine o ciudată senzație de indiferență și eram nepăsător chiar și față de mine însumi. Când am încercat s-o analizez, mi-am dat seama că m-au trecut fiori reci în clipa în care m-am așezat pe scaun, ca și cum prin așezare aș fi reușit să înlătur ceva – ceva care aducea cu umbra unui copac învăluit în ceață, ceva melancolic, nerezistent, neputincios. Probabil că era EL. Și pentru prima oară, ce-i drept pentru foarte scurt timp, am avut impresia că există în realitate. Se întorsese acasă... un simplu portret care se ridică supus în picioare pentru a-mi ceda mie locul... și inima-mi fu invadată de un sentiment de rușine, care se răspândea încet-încet, precum o picătură de cerneală aruncată în apă.

Devenisem bănuitor. Ia să revăd eu amănunțit tot ee-am văzut și cu o seară în urmă. Mai întâi, scrumiera de pe masă. Din fericire, era curată și uscată, fără urme care să-i fi trădat folosirea recentă. Am tras adânc aer în piept. Camera mirosea ușor a cosmetice amestecate cu petrol lampant. Nici urmă de miros de țigară. Sub fața de masă – o obscuritate transparentă. Apoi... de la perdea la bibliotecă și de-acolo mai departe, la telefon... Mi-am reîntors privirile căci îmi atrăsese atenția o bucățică de hârtie prinsă cu un ac de colțul perdelei, ceea ce m-a adus înapoi la realitatea inexistenței LUI... Mi-am ciulit urechile să constat dacă e liniște perfectă în camera alăturată și am înconjurat masa în vârful picioarelor ca să ajung la bilețel. Cineva scrisese cu pixul șapte cifre. Sunt mici, dar denotă un caracter ferm, de femeie... un număr de telefon pe care l-am mai văzut... Același număr de telefon care apărea și pe cutia de chibrituri de la Camelia... Nu știu de ce, dar nu m-a mirat absolut deloc această descoperire. Mai mult decât atât, parcă fiorul din mine a luat proporții duble. Eu încercam să resping posibilitatea că ea ar ști ceva și, cu toate acestea, oare nu prevăzusem dinainte și această variantă? De fapt, ea n-a fost o victimă inocentă tot timpul.

Eram neîncredător și necioplit. Și de ce nu, mă rog? mi-am zis apoi. Nu mă putea scoate im nimeni de-aici acum. Cartea câștigătoare, cea cu bețele de culori diferite, era a mea și, în plus, adversarul meu nu era decât un șantajist nemernic. Ce frig îmi era! Mi-e teamă că sunt cu-adevărat beat. Îmi revin eu. „Ce cauți aici?” Da, de fapt ce căutam aici? Ia să mă gândesc. Până cu puțină vreme în urmă aveam atâtea pe cap că nici nu știam de unde să le apuc, dar... dar mi-am oprit mașina chiar aici, pe stradă, am privit ferestrele lămâiatice, am ezitat puțin, să intru? să nu intru?... Mi-am zâmbit de parcă mă priveam în oglindă când am oprit motorul. Am urcat treptele de ciment pe furiș... Dreptunghiurile întrepătrunse de alb și negru ale palierelor erau luminate ca un altar de lumina naturală a nopții... Și eu eram cu mâinile goale, de parcă fusesem jefuit de un tâlhar la drumul mare.

„Sunteți băut.” Nu avea dreptate. Dimpotrivă, stătusem vreo două ore cu aeroterma pornită și cu geamul larg deschis, cu fața expusă aerului nopții și ghimpilor lui glaciali. Și dacă trebuia învinuit cineva, atunci acela nu eram eu, ci sake-ul. Doar neprețuitul și grijuliul ei complice m-a determinat să nu mă dau bățut. Dacă ea avea de gând să învinuiască pe cineva pentru rea intenție, apoi numai el putea cădea sub acuzația ei...

Ce-i cu zgomotul ăla? Se pare că venea din apropierea bucătăriei, chiar de dincolo de draperie. Printre zgomotele acelea înăbușite se auzea și clinchetul ușor al recipientelor din sticlă... acel sunet ciudat de frecare a aerului cu lichidul. Până acum n-am realizat că berea poate scoate sunete atât de jalnice.

— Sper că bei o sticlă de bere.

Nu de aceea venisem până aici. Foamea mă împinsese de fapt spre microbuzul de pe albia râului secat. Dacă stau și mă gândesc, nu mâncasem decât un castronel de soba¹de dimineață. Asta nu înseamnă că n-am avut unde să mănânc, pentru că mai sunt încă suficiente restaurante vechi, dintr-acelea de care destul de rar întâlnești. N-aveam decât să-mi astâmpăr foamea prin apropierea străzii principale din circumscripția numărul trei, dar dorința de a-l cunoaște mai bine pe așa-zisul frate ce mânca prin microbuze îmi ațâțase și mie pofta de a lua masa pe-acolo.

— Am auzit și despre tine prin dughenele din cartierul deocheat. Se pare că te cunoaște lumea bine.

— Ai auzul bun. Mă și așteptam la asta. Nu se distingea nici urmă de timiditate în râsul lui arogant.

— La controlul medical de la angajare nu prea am fost grozav. Am luat note bune doar pentru culegerea de informații. Te miră? Trebuie să dăm examen, da... De exemplu, am dat o raită cu examinatorul printr-un magazin universal și apoi a trebuit să precizez câte fete au fost îmbrăcate în fuste roșii sau ce culoare aveau pantofii purtați de bărbatul care-și cumpăra cravată... Dar testul de culegere de informații a fost altfel... Mi se dădeau diferite situații și eu trebuia să răspund cu „da” sau „nu”; cui îi e adresată întrebarea, ce întrebare i se pune, cum trebuie rezolvată... Am răspuns la toate cu „nu” și examinatorul m-a întrebat de ce am procedat astfel. Și i-am spus: tehnica de culegere a informațiilor e dificilă, dar mai dificil este să-ți astupi urechile.

Drumul dintre stâncă și marginea livezii de peri era întunecat ca un tunel și am avut impresia că am uitat să aprind luminile. O rafală de vânt îmi

1. Paste făinoase preparate cu condimente japoneze.

smuci volanul în mâini. Dealul și livada de peri se terminau brusc într-o pantă abruptă. Drumul era perpendicular pe mal. Am văzut imediat un mănunchi de felinare roșii, dar mi se păreau cu totul altfel decât îmi imaginasem. Mașinile nu erau aliniate și nici legate una de alta prin cordoane de lumini, nu se cânta muzică, nu era agitația de la festivaluri. Felinarele roșii se legănau în vânt și pe albia râului larg și secat se aflau împrăștiate mai multe microbuze cu gurile lor sumbre și palide deschise. Erau dispuse în semicerc, la intervale neregulate și îndreptate în toate direcțiile.

Mie mi-a atras atenția priveliștea de pe partea cealaltă a râului, peste mal. Nu se văzuse până atunci pentru că fusese mascată de livada de peri. Un teren viran întins, necultivat, fără case, fără copaci, era luminat strălucitor, ca o scenă, din trei părți de proiectoare mari cu diametrul de vreun metru pătrat. Cam la o sută de metri spre dreapta se înălțau o grămadă de birouri și diverse clădiri, ca niște adevărate blocuri de lumini, debordând de animație. Era un freamăt ca într-un microoraș. Buldozerele și excavatoarele mușcau de-a dreptul din deal. Fâșii de teren, tăiate de mașini pe șenile, ca niște modele ornamentale, se strecurau printre ele. Un drum provizoriu făcea legătura între șantier și strada principală. Deodată răsună o sirenă undeva peste râu și huruitul motoarelor și al mașinilor care reverberase până atunci sub cerul întunecau fu redus la tăcere. Trei camioane porniră dinspre cantină spre șantier. Fiecare camion avea, se pare, destule ajutoare și, privind insistent zona luminată, mi-am dat seama că se lucra în schimburi, neîntrerupt, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Acum e activitatea în toi, spuse el cu un ton mai ridicat.

Am intrat cu mașina în albia râului.

Apropiindu-ne, mi-am dat seama că era mai mare animație decât mi s-a părut mie de pe mal. Fuseseră instalate și un fel de copertine deasupra ușilor din spate ale microbuzelor, iar în spațiul de sub ele fuseseră înghesuite tejghele unde puteai să servești, în picioare, rămen, cârnăciori, oden, sake. În spatele tejghelei se găsea o mașină de gătit și un bucătar cu șorț alb în față, așezat pe călcâie, pe o pernă destul de grosuță. Cum tejgheaua se înălța doar la vreo zece centimetri de pardoseală, trebuia să te apleci destul de mult ca să-ți iei mâncarea.

Erau vreo șase microbuze în total (oare muncitorii aceia de la serviciul de combustibil m-au mințit sau doar astă-seară erau mai puține decât de obicei?); la trei dintre ele se aflau câțiva clienți. În mijlocul semicercului de microbuze se adunaseră în jurul focului în aer liber trei femei și doi bărbați. Bărbații purtau ghete negre scurte și haine matlasate cu dungi verticale stridente și centuri maro-roșcate. Nici nu era greu să-ți dai seama cam ce soi de adunătură e. Femeile erau încotoșmănate în paltoane până la urechi și nu li se vedea decât părul. Coafurile lor vulgare, evidențiate de vâlvătaia focului, se potriveau mai bine pe niște saltele jengoase... Un tânăr cu butoiașe de gaz în ambele mâini călca apăsat pe pietre, dinspre râu. S-o fi dus după apă. N-ar fi rău să dezinfectăm oden-vl cu puțin sake. O luă direct spre microbuzul din marginea dreaptă a semicercului. Nu-mi explic de ce, dar în partea aceasta nu erau clienți și nici felinarele nu ardeau.

Îmi spusese mie muncitorii ăia că individul e bine-cunoscut aici. În lumina vineție, fața palidă, buhăită și nerasă a bucătarului ieșea bine în evidență. În timp ce-și ștergea mâinile de șorț, cu ochii pe jumătate închiși și buza de jos răsfrântă, împărțea zâmbete în dreapta și-n stânga.

— E cam răcoare.

— Ce-ai zice de o ceșcuță de sake? mă ademeni fratele.

I-am retezat-o scurt:

— Eu iau o porție de rămen. Sunt cu mașina. Nu eram de felul meu nici tăios, nici rău, dar puteam să înfurii și un polițist mai mult decât se cuvenea dacă așa aveam chef. Poate pentru că meseriile noastre se înrudeau din multe puncte de vedere. Căutam să nu jignesc pe nimeni dintr-un spirit de conservare caracteristic. Dacă puteam să beau, nu mă dădeam în lături, bineînțeles, dar dacă beam acum, trebuia să-mi las mașina aici. Și mâine. câtă bătaie de cap să vin să-mi iau mașina. Nu merită sau, dacă stau și mă gândesc mai bine, poate ar merita. Dacă mi s-ar întâmpla, venind și mâine, să pun mâna pe M și să smulg de la el o mărturie decisivă...

Puse tăiței proaspăt făcuți, înfășurați cu grijă în jurul bețișoarelor, în vasul cu apă clocotită și-i amestecă cu atenție să nu se împrăștie. Mirosul caracteristic de făină îmi gădilă plăcut nările.

— la ascultă, dacă ți-e frig, îți fac rost de un fular.

Se întoarse spre bucătarul cel nebărbierit și-i spuse:

— Dă-i ceva.

Am încercat să-l opresc înainte de a se apuca să caute ceva după tejghea. La care, fratele spuse, repezit:

— Hai, lasă prostiile! Aici nu se plătește chiar totul.

Se ridică brusc și porni spre focul în aer liber, care fusese aprins într-un soi de cazan ce servea și drept tobă. Bărbații de-acolo îl salutară, rămânând neclintiți: brațele pe lângă corp, șezând pe călcâie, cu spatele drept. El dădu simplu din cap. Judecând după aparențe, el părea șeful. Fetele îi făcură, doar în treacăt, semne cu mâinile. Se pare că era client bun și vechi. Cei doi bărbați de la depozitul de combustibil îl descriuseră ca fiind mare bandit, și îl intuiseră bine...

— Tipul care-i cu tine e din aceeași bandă?

— Nu, e doar un prieten. Bucătarul își privi mâinile; poate-mi juca feste imaginația, dar mi s-a părut că zâmbește. Cu mâna liberă începu să se scarpine mai jos. Pofta de mâncare mă părăsi, dar pe urmă m-am gândit că oricum s-a scărpinat peste pantaloni și vasele par să fi fost fierte. Voi trece cu vederea de data aceasta.

Dacă-i adevărat că „fratele” este un ticălos, atunci intuiția mea nu m-a înșelat. Eram un caraghios că așteptam tocmai de la el informațiile necesare... Bineînțeles, el a spus că are de gând să șantajeze ca să-și procure banii necesari pentru anchetă... Dar dacă ancheta – sau mai bine zis eșecul ei – îi oferea un alibi pentru ticăloșiile lui, atunci ne învârteam într-un cerc vicios... și trebuie să recunosc că nici măcar nu mă mințea. Nu mai vedeam nici o ieșire... Atâta vreme cât taxa de anchetă nu se plătea cu cec fals sau în condiții de inflație, ci numai cu bani gheață, ce-mi păsa mie de el...?

Așezați în jurul focului, cei trei bărbați discutau în voie. Am vaga impresie că am mai văzut scena aceasta undeva cândva. Bulele de aer ce se zăreau prin găurelele cazanului aveau o strălucire verzuie. O flamă roșie puternică țâșni spre cerul întunecat stârnind un praf înfiorător. Mă străbătu un fior de la picioare în sus. Nu simțeam nici o adiere de vânt, poate pentru că eram feriți de mal, dar cerul răsună puternic chiar deasupra capului meu. A fost ca o pocnitură dintr-un radio dat la maximum fără să fie acordat pe

vreun post. Nenumărate degete zbârcite zdrăngăneau pe rămurelele și crenguțele copacilor din crângul de pe deal. Am măsurat din ochi placajul cu ușiță din spatele bucătarului nebărbierit. Părea mai aproape de locul șoferului decât de centrul autobuzului. Da, se pare că era suficient loc pentru o saltea. Mi-am îndoit de câteva ori degetele de la picioare ca să-mi pun sângele în mișcare.

— Și locul de destrăbălare? Acolo, înăuntru?

— Nu, nu aici, spuse bucătarul, strecurând cu îndemânare tăiței fierți printr-o sită metalică și scuturându-i bine de apă. Mă scrută atent.

— Mai bine las-o baltă. Alea nu-s femei... care-și pun fundul la bătaie într-un asemenea loc.

— Atunci ce alte distracții mai sunt?

— Tocmai am închiriat camera tipului ăluia care vine mereu... Din păcate, mie-mi vine să vărs când văd o târfă... Am consultat și medicul... Am crezut că am diabet. Ma scot din sărite pisicile în caiduri care dau târcoale pe aici... Aș pune parul pe ele! Dar nu poți ucide oameni cu parul... Ce râs! Ei bine, mi-ar fi plăcut să am diabet în tinerețe... Dacă dau drumu' la târfe aici, apoi nu mai scap de ele... Aici sunt ouă crude și aici fierțe tari... Și dacă le las, și dacă nu, eu tot trebuie să plătesc bani grei sindicatului. Așa că ce importanță mai are?

— Cu toate astea, afacerea pare interesantă. Am spart un ou în castronel și mi-am încălzit palmele pe porțelanul fierbinte.

— Interesantă? Păi, știu eu? Ar trebui să mă consider foarte norocos dacă reușesc să-mi plătesc ratele până se strânge șandramaua de-aici.

— Lucrezi pe propria ta mașină?

— Nici n-am apucat să dau de gustul afacerilor, așa cum credeam. Știi că există legi de circulație... legea circulației pe drumurile publice, sau cam așa ceva... Oricum, chiar dacă ai mașină, nu te poți opri oriunde ai vrea să faci afaceri.

— Dă-mi, te rog, piperul.

— La urma urmei, terenuri ca astea sunt puține, albia unui râu sau malul mării sunt locuri unde nu ne mai batem capul cu regulile de circulație. Și-apoi sunt în căutarea unui loc bun pentru afaceri. Dacă nu-mi plătesc cotizația la sindicat, nu pot demara. Asta-i toată șmecheria...

— Înțeleg că trebuie să te ai bine cu un sindicat oarecare.

— Mănânci sau ești mâncat. Nu te lasă nimeni de capul tău. Dar eu nu-ți spun toate astea numai pentru că-l cunoști pe tipul ăsta... Nu-i prea aspru cu mine... Nu ia pielea de pe om... Noi am stabilit de la bun început că depindem unul de celălalt... Ei, și după ce termin cu ratele, dacă mă mai ține mașina până atunci, am de gând să merg undeva la țară, pe malul mării, și să-mi încropesc ceva acolo...

Fratele îmi spusese că n-are rost să caut urmele LUI pe aici. Directorul întreprinderii Dainen și Tashiro au accentuat același lucru. Dar acum... După ce-i verificasem, personal, pe furnizorii de combustii M și trecusem prin orașul F, eram înclinat să cred... Singura legătură care se putea stabili între EL și orașul F era centrul de distribuire a combustibilului... un loc obișnuit, o

legătură normală între angrosist și negustorul cu amănuntul. Dar, cu atât mai mult cu cât nu era ceva ieșit din comun, apariția fratelui aici îmi ridica niște semne mari de întrebare. În afară de faptul că era cumnatul LUI, eu nu găseam nici o altă legătură de afaceri între ei, deși părea legat de EL prin acest oraș F. Să fie o coincidență? Oare ce naiba putea să însemne? Din nou o „întâmplare” dintre cele după care se dă el în vânt? Dacă cuplurile: orașul P - EL pe de-o parte, și orașul F - frate, pe de altă parte, n-au nici o legătură, atunci totul pare perfect. Deoarece însă clienta mea era sora unuia și soția celuilalt, n-avea cum să nu existe un punct comun și, dacă le îmbinam pe cele două, ajungeam la o poveste de toată frumusețea. Până și directorul întreprinderii Dainen și tânărul Tashiro au stabilit o legătură între complici prin faptul că au fost de acord cu ce a spus fratele și era lesne de închipuit că ei sperau să ajungă într-o zonă unde să-mi scape mie, să se simtă în siguranță. Dacă ar fi să iau în considerare sfatul directorului, atunci, ca să câștig bani, ar trebui să-mi astup urechile, și nu să ascult la ce se vorbește, să închid ochii, și nu să privesc înjur, să dorm ziua, și nu să încerc să realizez ceva, dar... Sirena urlă pentru a doua oară, ca un vițel înspăimântat. Fratele se întorcea de la foc, frământând cu pași apăsați pietricelele de sub picioare și mușcându-și buza de jos. Se vedea de la o poștă că e furios, dar nici măcar nu încerca să-și ascundă mânia. Bucătarul îi întinse imediat o ceșcuță fierbinte pe care el o dădu pe gât.

— Ce cacealma! Mi s-a spus că nu sunt decât trei fete. Oare ce pun la cale?

— Ticăloșiile sunt la modă acum, răspunse bucătarul mișcându-și capul cu putere la dreapta și la stânga.

Luă de pe foc un ibric verde emailat, cu mâner, și-i mai umplu o ceșcuță.

— Ticăloșii? Ha, lasă prostiile! râse el nervos, întorcându-se spre mine. Lumea e rea, e tare rea. Mă apucă scârba. Le las să-și facă mendrele în schimbul unei taxe. Târfele naibii! Nu le-ar angaja nimeni pentru nimic în lume. Atunci de ce dracu' nu-și văd de ale lor, să câștige ele un ban și apoi să iasă din mocirlă? Sunt prea bătrâne ca să le mai protejeze vreun codoș.

Deodată pământul începu să tremure și întunericul să vibreze. Se porni treaba. Se zăreau câțiva bărbați venind fuga, cu pași mărunți de dans, ale căror siluete se conturau pe banda de lumină ce urmărea linia de orizont a digului. Următorul schimb era probabil după o baie bună sau o dușcă de sake.

— Sunt numai trei fete? Ce naiba ai de gând să faci?

De data aceasta, înainte de a lua ceșcuța în mână, se aplecă și sorbi puțin din ea. Lumina adunată în fundul ceșcuței groase strălucea vizibil. O rază în formă de semilună îi contura bărbia.

— Deci astea sunt afacerile de care te ocupi?

— Afaceri? zise el strâmbând ușor din nas și râzând puțin jenat. Dar, oricum, nu-i totuna cu hoția sau tâlhăria la drumul mare și nici bătaia de cap pe care ți-o dă un sediu fix... Interesant, nu? Legea îți permite să te miști de colo-colo cu mașina... Toată filosofia, după lege, este să ai grijă de viețile omenești... În caz de inundații...

— Lucrezi de mult aici?

— Exact de când au început lucrările astea... da, mi se pare că din iulie anul trecut.

Iulie? Exact luna în care s-a stabilit legătura între furnizorii de combustibil M și întreprinderea Dainen. Începe să se întărească legătura dintre punctele de contact. Dar erau care chiar două puncte de contact?... Nu cumva exista numai unul?... Și în august a dispărut EL... Ar trebui să aflu ce se-ntâmplă pe aici. Pentru ce motiv îi poate șantaja pe furnizorii de combustibil?... Dacă ar fi fost doar o chestiune simplă, de întrebare-răspuns, ar fi dat-o el în vileag de mult... Dar dacă-l prind și pe el, deliberat, în aceeași plasă cu clienta mea? Oare ce s-ar întâmpla în cazul acesta?... Eram tare cătrănit pentru că băteam pasul pe loc în labirintul de presupuneri.

— Ei, hai! O să beau și eu ceva. O să-mi las mașina pe undeva pe-aici. Se poate, nu? Nu mai pot de frig.

— Prudența ta e lăudabilă, îmi spuse el privind-mă șmecherește. Cât despre zona asta, las pe mine. Poți parca chiar aici, dacă dorești. Nu are acoperiș, dar am grijă de teritoriu ca de propria mea casă.

— Bine, dar... mormăi aproape imperceptibil bucătarul, strecurându-mi și mie o ceșcuță cu sake.

— Ce vrei să spui? Îi ceru fratele socoteală brutal. Ce te nemulțumește? Hai, zi!

— Nu mă nemulțumește nimic, răspuse el cu indolență, legănându-se de pe-un picior pe altul. Cum să spun așa ceva?

— Ei, atunci spune ce se-ntâmplă în seara asta. Bucătarul continua să se legene ca o maimuță plictisită...

— Uită-te-acolo! Adunătura din această seară a luat-o bine din loc... chiar prea bine...

— Și ce nu-i bine-n asta?

— Chiar nu ți-a ajuns nimic la urechi?

— Ce...?

— Păi...

Abia acum începu bucătarul să se arate îngrijorat, își ridică fața buhăită și-l privi pe frate drept în ochi:

— Am și eu motivele mele să nu-mi placă harababura asta... mai ales că șeful de la centru lipsește...

— Zi mai clar ce te frământă.

— Nu știu nimic precis. Am auzit și eu de la alții... îmi pare bine că nu sunt și fete... dar ce mă îngrijorează e faptul că nu lipsesc numai fetele. Dacă-i adevărat ce se spune, atunci sunt cam puțini, nu? Dintre tinerii din banda ta numai trei și-au făcut apariția astă-seară.

— Dar spune-mi odată ce se zvonește?

— Toată lumea știe... Ei bine, dar cred că o să-ți iei toate măsurile de precauție... Dar nu-mi place că tocmai tu nu știi nimic...

Singurul loc unde nu se adunaseră clienți era microbuzul nostru. Câteva minute, pentru că eram preocupați de sake-ul nostru, n-am băgat de seamă că în jurul fiecărui felinar răsăriseră din întuneric cincisăse bărbați - sau

maximum șapte-opt – o adevărată adunătură, așa zice. Mie nu mi s-a părut că ar pluti nimic alarmant în atmosferă... Poate pentru că nu cunoșteam obiceiurile locului. Fiecare stătea aplecat deasupra farfuriei lui cu oden și-și vedea de ceșcuța cu sake. Dacă trebuia să gădesc neapărat ceva care să mă îngrijoreze, atunci nu puteau fi decât muncitorii aceia cu căști, deși nu erau în timpul serviciului. Poate că poartă căștile ca să le țină de cald. Cele cinci siluete rămăseseră pașnice, în aceeași poziție, în jurul focului... Nu erau nici clienți care să ia fetele în bătaie de joc...

Deodată, fratele... mușchii gâtului i se încordară teribil. Voia parcă să-și întindă gâtul ca o pasăre de pradă, iar mâinile țineau strâns ceașca de sake încă neterminată. O luă cu pași mari în direcția focului. Pășea pe vârfuri ca să nu se împiedice de pietre, iar spatele lui, înghițit de întuneric, nu mai arăta acum ca un zid.

— Ce pun ăia la cale?

— Nu e om rău, spuse bucătarul, dând din cap ca de obicei și întinzându-se după o țigară. Nu-i rău deloc, dar nu știe să se facă plăcut. Și-apoi nu e bine nici să fii prea deștept. N-a făcut deloc bine că i-a lăsat pe cei de la barăci să comande mâncare și băutură pe credit. El dă șperț la serviciul financiar ca să le rețină apoi datoriile din lefuri.

— Aha!

— Nu știi ce gădesc ăștia distractiv pe-aici. Pleacă de pe la casele lor ca să vină să muncească într-un asemenea loc... Când cumperi pe credit, chiar dacă știi c-o să-ți pară rău mai târziu, punga se subțiază, cu sau fără voia ta.

— Dar la ce-i servește să le facă tărăboi pentru atâta lucru?

— Știi... poimâine-i zi de leafă... Pe cincisprezece. Mai vrei o ceșcuță?

— Da, cu banii jos.

Bucătarul își puse țigara pe un colț al mașinii de gătit și chicoti. I-am urmărit privirea, care i se îndreptase undeva în jos, spre șasiu. De unde stăteam eu, vedeam foarte bine întreaga albie oglindită într-un reflector lunguiet. Cele cinci umbre priveau tăcute și nemișcate focul... Parcă erau prinși într-o fotografie. Bucătarul spuse ca pentru sine:

— Nu, nu-i rău deloc. Uite, fetele astea sunt niște lepădături și cei ce lucrează pe șantiere n-au o viață prea ușoară... dar decât să se încurce cu ele, mai bine lipsă... Aia cu cei mai mulți clienți întrece și o iapă... face amor cu mai mulți deodată și chiar în mijlocul actului sexual începe să sforăie. Se spune că și-a pus deoparte vreun milion de yeni.

— El are dușmani? I-am întrebat.

— Ia uite! zise cu voce joasă. Nu-mi place cum se adună clienții în colțul acela... Suspect! Nu ți se pare ciudat?... Nu-mi place deloc zarva asta!... Cred că cel de pe dig a fost pus de pază.

— Nu exagerezi cumva?

— Nu-mi place cum se scurg... și microbuzele se golesc unul după altul. Or să ajungă imediat aici.

— Oare trage cineva sforile din spatele scenei?

— Nu știi... Eu...

— Cineva de pe-aici... persoană influentă... poate vreun membru al consiliului orășenesc...

— Ai insignă?... Dacă ți-e prinsă la rever, hai, arunc-o repede!

Tot nu-mi venea să cred. Chiar dacă se puneau ceva la cale, nu-mi mirosea decât a un soi de încăierare sau în cel mai rău caz a demonstrație. Dacă era să fie demonstrație, însemna că fratele are dușmani, cu alte cuvinte. Cel mai important era să încerc să aflu care-i sunt dușmanii. Există un început și un sfârșit pentru orice ciclu. În orice labirint trebuie să existe și o intrare, și o ieșire... Hai, să-mi dau toată silința să iasă ceva...

Ori din cauza frigului, ori a tensiunii în care mă aflam, sake-ul nu și-a făcut deloc efectul. Sau poate pentru că paharele erau atât de groase, nici n-am băut cât mi-am imaginat. Am mai cerut o ceașcă... a patra.

Trei muncitori veneau clătinându-se, braț la braț, spre microbuzul meu. Au urcat toți. Doi dintre ei îl sprijineau, de ambele părți, pe cel din mijloc, îmbrăcat într-o pufoaică și care era beat mort. Cel din stânga, un tip solid cu o bărbie puternică, mă sfredeli cu privirea de sus până jos, dar nu zise nimic. Poate-mi căuta și el insigna. Cel îmbrăcat în pufoaică plângea înăbușit, cu suspine, strigând:

— Sake! Sake! Hei, tu! Mă aflu printre cei dispăruți, dați în căutare. Nevastă-mea a scris la primărie să fiu găsit neapărat.

— Nu-ți mai bate tu capul atâta! spuse cel mai mic, un individ chel, dar prietenos, care-l tot bătea pe spate pe camaradul lui plângăreț. Dacă te tot frământați, nu se mai termină...

— Sake! se văicărea în continuare cel în pufoaică. Ce-i aia dispărut? Hai să scriem, să vedem! Dacă s-ar ști că muncesc, s-ar termina cu ajutorul social. I-am spus și nevesti-mii: încearcă și rabdă doi ani și nu spune nimănui nimic. Ai răbdare și imaginează-ți că ți-a murit bărbatul și o să te descurci cu ajutorul social. Cel mare rosti cu o voce neașteptat de liniștită:

— Nu te mai frământa! Nu-i de vină nevastă-ta, ci cei de la primărie care au vrut să-ți taie ajutorul social... ei ți-au făcut-o... Șeful bandei care a venit cu mandatul de percheziție și-a amenințat-o. Ia ascultă! Iau eu legătura cu cei de la primărie sau le scrii tu o scrisoare? Nu te mai agita atâta! Suntem noi martori că ești aici. Uite? Ai mâini, ai picioare... Cum să fi dispărut?... Ești aici, nu?

— Da, sunt aici. Sunt...

— Ești... spuseră cei doi deodată, bătând din palme.

— Sake! La naiba! Ce să fac, să le scriu? E complot de la primărie... Nu-i nimic... Dar sunt așa de trist, că nu mai pot juca jocul de noroc preferat, pentru că sunt dispărut... și sunt beat mai tot timpul...

Bucătarul își ridică un deget să-mi arate ceva. Mi-am întors privirile spre reflector și l-am zărit pe frate în beznă, undeva la jumătatea drumului dintre foc și autobuze, făcându-mi semn să mă duc la ei... M-am îndepărtat încet de autobuz, ca să nu prindă cei trei de veste... înaintam greu, poate din cauza pietrelor din albie... sau poate că eram mai amețit decât mi-am închipuit. Fratele mă luă de braț ca și când voia să mă invite la o plimbare pe întuneric și deodată porni pieziș. Respira greu și i se citea îngrijorarea în glas.

— E stranie atmosfera. Mai bine te-ai retrage.
— Stranie? Adică cum?
— Nu știu, răspunse el privind neliniștit în jur. Am senzația că au pus ceva la cale împotriva mea.
— Adineauri am văzut un bețiv cam interesant. Zicea că a fost dat dispărut. Mai avea puțin și izbucnea în plâns...
— Ce cretin! Zău că da.
— Sper că șeful furnizorilor de combustibil n-are nici un amestec.
Își luă mâna de pe brațul meu, se opri și mă privi îndelung câteva clipe.
— Nu mai da frâu liber imaginației. Îți pierzi timpul degeaba dând târcoale pe-aici. Banii... azi îi ai, mâine nu-i mai ai... dar treizeci de mii de yenii pe săptămână nu-s tocmai de lepădat. Te rog, pleacă repede de-aici.
— Dar am băut.
— Ce mai contează? Dacă ăștia se pun acum pe un scandal de toată frumusețea, o să-ți pară rău.

Chiar în clipa aceea, vreo șapte-opt bărbați, care o tăiaseră de-a curmezișul ocolind focul, ca și când voiau să o ia printre microbuze, își schimbă brusc direcția și înconjură focul. N-am înțeles cine a lovit primul, dar deodată se iscă o adevărată harababură printre siluetele acelea întunecate. Două fete au țâșnit spre noi, țipând, dar au fost prinse. Au sosit întăriri imediat și cele două au fost săltate, fiecare de câțiva bărbați, ca niște saci cu legume și duse în beznă, undeva dincolo de cercul de autobuze. Li se mai auzeau doar vocile plângărețe și stridente, înjurau și urlau după ajutor. Într-o clipă au răsunat țipete și zgomote provocate de obiecte sparte undeva pe lângă autobuzul cel mai apropiat de dig, înghițind scâncetele fetelor. S-au spart geamuri și s-a aruncat cu pietre dinspre autobuzul acela. O piatră a aterizat chiar la picioarele mele. În jurul focului situația se schimbă și trei bărbați au și pornit la contraatac. Un muncitor care țipa de mama focului era târât de alți doi și îi atârna ceva deasupra capului. Fu trântit cu violență la pământ și lovit cu picioarele. Posibil să-și fi rupt mâna în cădere. Se zvârcolea acum de durere pe pietrele din albă. Câțiva muncitori loviră cu picioarele cazanul în care ardea focul, răsturnându-l, și cei trei fură atacați cu lemne care ardeau. Ei reacționară însă prompt și sistematic. Aveai impresia că au pus mâna pe niște arme eficiente pentru că i-au determinat imediat pe atacanți să se retragă. Muncitorii s-au folosit apoi de foc pentru a lua cu asalt microbuzele. Au aruncat tăciuni aprinși prin ferestrele sparte și i-au atacat pe cei trei tineri cu pietre. Nici aceștia nu s-au lăsat mai prejos, dar victoria a fost de partea celor mulți. Încetul cu încetul, tinerii au pierdut teren, iar microbuzele au devenit ținta atacului. Sobele de gătit au fost scoase, cisternele au luat foc... S-au făcut țândări grămezi întregi de vase... Dar forța distructivă a gloatei nu și-a făcut pe deplin efectul pentru că atacul a fost dispersat de câțiva consumatori de sake și alte băuturi alcoolice ieftine, care erau beți turtă și de către cele două femei care fuseseră duse cu forța, undeva mai departe în albă.

— Vorbesc eu cu cei de la birouri, urlă fratele, croindu-și drum prin învâlmășeală și luând-o apoi la fugă.

Chiar pe când traversa semicercul de microbuze, a fost ajuns din urmă de câțiva muncitori și trântit la pământ. Eu n-am făcut, însă, nici un pas spre el. Stăteam cu ochii ațintiți spre masa aceea de siluete negre și nici nu-mi părea rău, nici nu mă simțeam dator să-i întind o mână.

Ciudat... li veni un microbuz în ajutor tocmai în momentul cel mai critic... Microbuzul din punctul

1 1 Q cel mai îndepărtat - care reușise oarecum să scape de distrugeri, în timp ce toată lumea era concentrată pe băutura, căci sake-ul curgea pur și simplu în șuvoaie - porni deodată, cu ușile din spate deschise, pierzând pe drum mărfuri și muncitori la nimereală și stârnind o ploaie de pietricele.

Normal, toată lumea își aținti privirile spre microbuz, urmărindu-l și asaltându-l cu pietre. Unii au încercat chiar să se urce din mers, prin ferestre. Microbuzul, care nu părea să aibă mai mult de 1 000 cm³, răsuna ca un ferăstrău hodorogit, dar își adună toate forțele și se cațără pe dig, scăpând de urmăritori.

Actul de curaj al șoferului a dat șanse și altor microbuze să scape. Profitând de răspândirea muncitorilor în urmărirea microbuzului care căuta să se elibereze din învălmășeală și ceilalți șoferi au pornit motoarele și au luat-o, care încotro, prin albia râului, în plină viteză.

L-am zărit pe frate cu coada ochiului. Se tupilase în iarba uscată de sub dig ca să scape de urmăritori. Am țâșnit și eu spre mașina mea, care, din fericire, scăpase de atac până acum. Deodată mi-am amintit că am uitat ceva extrem de important: jurnalul LUI. I-l cerusem fratelui și mi-a spus că-l voi găsi a doua zi la clienta mea. Trebuia neapărat să-i reamintesc, să-mi confirme... dar fratele dispăruse. Reușise cu siguranță să scape... Am ezitat o clipă... când m-am trezit cu o piatră în umăr, în timp ce fugeam cu capul plecat. Nu m-a durut, dar abia mai respiram din cauza alergării... Rezistența îmi scăzuse din cauza băuturii, fără îndoială. Cu toate acestea, mă simțeam extrem de calm. Mi-am găsit imediat cheile de la mașină și-am pornit într-o clipă motorul. Majoritatea muncitorilor s-au adunat gălăgioși la panta care forma planul înclinat al digului - singura cale posibilă care făcea legătura între albia râului și drum. În clipa aceea, ultimele două microbuze, care se puseseră mai greu în mișcare, au reușit să-și croiască drum, claxonând, cu faza mare aprinsă. Unul reuși să scape, dar celălalt pierdu viteză pe la jumătatea pantei. Atacații l-au răsturnat și l-au lăsat așa, la poalele dâmbului. Planul înclinat al digului era puternic luminat pe o întindere de aproximativ douăzeci de metri. Un stâlp alb, perpendicular, în iarba uscată, mustea de semnificație, dar nu-mi puteam da seama ce anume voia să însemne. Pe fundalul digului, atacații se dizolvară în întuneric, roind în jurul microbuzului cu roțile-n sus. Dacă exista vreun instigator, atunci sigur se afla printre ei. Dacă l-aș putea vedea cum arată, să știu și eu care e dușmanul fratelui - dacă există într-adevăr așa ceva - acum ar fi momentul... Auzeam țipete ascuțite și geamuri spărgându-se. Motorul s-a oprit și am stins luminile. Nu mai rămăseseră decât tăciunii aprinși, împrăștiați ici-colo în locul unde se aflase cazanul. Unii zăceau nemișcați la pământ, așa cum căzuseră, alții se târau de colo-colo sau se plimbau clătinându-se ca niște somnambuli la

marginea albiei – poate de prea multă băutură sau poate din cauza rănilor de care sufereau. Oricum, datorită microbuzului răsturnat, drumul se deblocase. Ce noroc! Mașinuța mea nu era nici pe jumătate cât un microbuz, dar dacă făceam vreo greșală de strategie, s-a zis cu norocul care-mi surâsesse... aveam și eu parte de soarta celorlalți. Am pornit cu luminile stinse și în mod deliberat am dat ocol albiei. Trei tineri din bandă, care se aflau pe porțiunea unde zăcea acum cazanul răsturnat, s-au repezit spre mine în căutare de ajutor, dar au fost repede prinși de atacanți, doborâți cu violență la pământ și târați prin preajmă. Sau poate nu erau trei, ci numai doi.

Nu m-am amestecat. Am redus mult viteza și, cu toate acestea, mașina tremura cu putere, de parcă ar fi fost supusă unui test de rezistență; zdrăngănea de parcă era gata-gata să se desfacă în bucățele în orice clipă. Dacă intram într-un șanț sau se defecta din cauza vreunei pietre ce-i pătrundea în măruntaie, eram pierdut. M-am trezit drept în față cu un crâng de sălcii pe o ridicătură de teren. Exact cum prevăzusem, am dat și aici peste un grup de scandalagii. Erau cei care o întinseseră cu femeile. Am mai încetinit vrând să constat dacă se apropie de mine ceva urmăritori. Când m-am simțit în siguranță, am accelerat brusc și am luat-o spre dig cu toată viteza. Mă îngrijora zgomotul amenințător al motorului; parcă-l făcea cineva fărâmițe cu un baros.

Până la urmă, totul a fost bine. Aproape toți urmăritorii, care nu voiau să piardă spectacolul cu fetele, s-au retras într-acolo, dar deoarece nu aveam luminile aprinse, nu mi-am putut da seama despre ce fel de ceremonie e vorba. Cum nu duceam lipsă de imaginație, mi-am închipuit niște hălci de carne, jupuite și tăiate frumos, agățate în frigiderul măcelăriei. Lumina nu ardea, dar în fața lor se afla un sfeșnic mare și ele erau pătrunse de o tensiune solemnă... Mulțumită fetelor, mașina mea n-a mai fost băgată în seamă. Când, în cele din urmă, am ajuns la dig, am aprins luminile. Am înțepenit brusc; umerii și genunchii începură să-mi tremure și mi se părea mai întuneric decât atunci când am avut luminile stinse. Am băgat în viteza a patra și am apăsat acceleratorul până la fund, dar mașina se mișca mai rău decât o căruță împinsă cu mâna. Ceafa îmi tiuia de o spaimă cumplită. Îmi mirosea a ars. Frâna de mână nu fusese lăsată de tot... Am deschis aeroterma, apoi fereastra și abia atunci am simțit greutatea amețelii ce mă apăsa între ochi.

Pe fața ei nu se mai citea nici urmă de amețeală. Dădu la o parte cu umărul draperia ce despărțea camera de bucătărie și intră cu un pas de fetișcană puțin cam afectat, lăsându-și greutatea pe vârfuri, aducând pe brațe o pelerină bărbătească pe care pusese un ziar vechi împăturit și peste acesta, palma ei.

Se machiase strident și în grabă, dar pielea ei catifelată și chiar și pistrii îi dădeau prospețimea obișnuită. Își periașe și părul pe apucate. Poate nu voia să lase să i se vadă chipul așa cum era din cochetărie sau poate din vigilență. Impresia pe care o lăsa ridica oricum destule semne de întrebare. Femeia aceasta devenea tot mai transparentă datorită fardurilor pe care le folosea și puteai să vezi prin ea mult mai ușor. Un sat-himeră îndepărtat,

învăluit în ceață... înainte de a fi ceea ce sunt acum, tânjeam după el – un sat îndepărtat, pierdut printre copaci, unde mi-am petrecut câteva zile. Dar pentru că îi era atașată o ramă de tablou, se transformă în peisaj și știind că e peisaj, deveni transparent. Dacă s-ar înlătura rama, ceața nu ar avea nimic neobișnuit în ea. Și atâta vreme cât nu putea fi atins cu mâna, în netransparența lui nu se deosebea cu nimic de zidul de beton... Nu fi dezamăgit... Nu există încă nici o dovadă că nu-i și ea complice... Deodată, fără absolut nici un motiv, urechile îmi fură străpunse de strigătele neputincioase ale fetelor din albia râului, iar din hălcile de carne, tăiate bucățele, se prelingea un lichid negru, asemănător cu o lună mică învăluită în ceață...

Trecând prin fața bibliotecii, lăsă haina pe un colț de masă și-mi întinse ziarul. Se așază pe același scaun ca și aseară, oarecum într-o poziție diferită, iar linia de demarcație dintre bibliotecă și perdeaua lămâiatică îi pica acum la nivelul urechii drepte, fragilă ca un vas de porțelan cu care trebuie să umbli foarte atent. Unii bărbați probabil ar fi tentați s-o protejeze, alții poate s-o sfărâme în bucățele. Oare soțul ei din ce categorie făcea parte?

— Poftim ziarul.

Era un buletin sportiv împăturit o dată orizontal și apoi în patru pliuri verticale. Se observa clar pe el o pată veche, dar nu de dimensiunea unei cutii de chibrituri. Mi-au sărit în ochi niște litere roșii: Sabia Mâniei îl zdrobește pe Asasin. Era un articol despre lupte libere.

— 4 iunie? Dar l-a purtat cu el, nu glumă! Am dat pagina și am văzut un pronostic de baseball. Sub el, cu litere mari, o reclamă pentru medicamente contra gripei. Pe jumătatea de sus a celei de a treia pagini se găsea fotografia unei cântărețe la modă alături de o cronică mondenă care cuprindea tot soiul de știri „senzaționale”. Mai jos, căsuțe a câte o mie de yeni rândul, cu anunțuri diverse: angajări, îndrumar pentru hoteluri, bursa, apartamente și altele. La capitolul „diverse”, cu excepția anunțurilor despre câini de vânzare, toate celelalte se ocupau de boli venerice, operații de prepuț și sterilitate. Pe ultima pagină, rezultatele de la cursele de cai și biciclete. Alături de programul de radio și televizor, se afla și programul filmelor de la cinematografe. Mai jos, iar trei coloane de anunțuri diverse. Numai unul dintre ele prezenta cazul unei dispariții, dar n-avea nici o legătură cu ceea ce mă interesa pe mine.

— Era așa de uzat de la început sau s-a umblat mai mult cu el?

— Da, am umblat, dar... spuse ea ridicându-și privirea inocentă și netulburată de pe mâinile mele, la care se uitase fix până atunci. S-a umblat însă mult și înainte de a pune eu mâna pe el.

— Când a îmbrăcat soțul dumitale pelerina ultima dată?... Sau nu-ți amintești...

— Și-o lăsa de obicei în mașină... ori din vigilență, ori de lene. Zicea că astfel e întotdeauna pregătit pentru ploaie. Dacă cel căruia i-a vândut soțul meu mașina nu s-ar fi deranjat să mi-o aducă, poate nici nu-mi aduceam aminte că ar fi existat vreodată așa ceva...

— Mașina? Și-a vândut mașina? Când? întrebările mele deveniseră insistente fără să vreau, dar nu reușiseră s-o tulbure câtuși de puțin. Pipăia mai departe muchia mesei cu vârfurile degetelor, ca și când avea mari îndoieli.

— Cu o zi-două înainte. Dar abia după vreo săptămână am recuperat pelerina... Fusese uitată în portbagaj...

— Dar aseară mi-ai spus cu totul altceva.

— Ciudat, nu?

— Ai spus că-i la reparat, la service. Ți amintești?

— Dar am vrut să zic că așa-mi spusese soțul meu.

— Dar bănuiesc că fratele dumitale știa ce-i cu mașina, așa că nu văd de ce-a trebuit să mă minți.

Oare am împins lucrurile prea departe? Am încolțit-o într-o poziție fără ieșire? Ei bine, ce semeni, aia culegi. Nu eu îi întinsesem capcana... Paravanul după care se ascundea nu era cu nimic o piedică mai mare decât o bucată de hârtie udă. Râse ușor jenată.

— Vorbesc fără să gândesc... Așa vi se pare, nu? Aceasta-i impresia pe care v-am lăsat-o... Dimineața de astăzi mi-am petrecut-o cotrobăind prin casă... bufetul, biblioteca... Parcă m-am jucat de-a v-ați ascunselea. Am senzația că soțul meu s-a transformat într-o insectă. Am să pun miere pe o bucată de hârtie și-o să o bag sub pat...

Își strânse buzele și respiră agitat. Am crezut că e gata-gata să plângă și mă simțeam foarte prost.

— Cred că-ți dai seama că nu-ți servește nici dumitale, și nici mie să ascunzi informații. Și rezultatul... nu numai că am făcut eu demersuri aiurea, dar ți-ai cheltuit o grămadă de bani degeaba. Acum spune-mi, ce fel de om e cel care a cumpărat mașina?

— E foarte drăguț, zău, spuse ea, privindu-mă deschis, ca și cum abia atunci și-ar fi recăpătat cunoștința. Dar nu-i adevărat că ascund informații. Păi, dacă ar fi avut vreo legătură cu dispariția soțului meu, ori ne-ar fi dat de veste, ori n-ar mai fi apărut deloc, una din două... E un tip tăcut, pe care nimeni nu-l bagă în seamă.

— Cu ce se ocupă?

— A zis că-i șofer de taxi.

— Cu cât i-a vândut mașina?

— Cred că vreo sută șaiszeci de mii de yeni.

— A plătit tot?

— Da, mi-a arătat chitanța.

— Oare se pregătea să plece de acasă cu banii aceia?

— Nu putea să facă una ca asta. Nu-mi vine să cred.

Expresia feței, netedă ca ceara, deveni brusc aspră și severă, ca și când ai fi presărat-o cu nisip și în jurul buzelor ei ca niște sfârcuri se formară cute mici, albe. Cu un aer de indiferență, începu să-și roadă unghia de la degetul mare.

— Nu mai spuneți așa ceva, continuă ea. Nu aveți nici o dovadă.

— Dar dovada este o părțică din realitate. Ce naiba să fac... dacă nu te prea interesează faptele reale...?

— Nu, nu cred că putea să facă așa ceva. Recunosc că dispariția lui e o realitate, dar întrebarea l-WK este de ce dorea să dispară, de cine voia să se ascundă? Nu cred că numai de mine... Adică sigur nu voia să scape de mine... ci de altceva, de cu totul altceva...

Eram prost dispus. Mi-am pus servieta pe genunchi și am deschis-o.

— Fie precum spui. Să-ți arăt raportul. Așa cum spui și dumneata... doar fapte fără nici o importanță.

Exact cum mă așteptam, s-a foit în scaun și cu o expresie încordată, la început mai repede, apoi din ce în ce mai încet, a citit atentă de tot,' exact ca un om care traversează un râu adânc, pe un buștean în loc de pod.

— Faptele reale sunt ca scoicile. Cu cât le zgândărești mai mult, cu atât se țin mai bine închise și n-ai cum să le mai deschizi. Dacă le deschizi cu forța, mor... și nu te mai alegi cu nimic... Cel mai bine e să aștepti până se deschid singure... Același lucru se întâmplă și cu ziarul acesta... Poate cheia stă ascunsă deocamdată și dacă o mai cauți, mai târziu îți vei zice: „A, deci asta,era!” Așa cum se prezintă lucrurile acum, ziarul nu ne este de nici un folos. De ce era împreună cu acea cutie de chibrituri?... Trebuie să existe un motiv... Faptele reale se găsesc acolo unde te aștepti cel mai puțin.

Ea își ridică privirile de pe raportul meu. Până acum citisem tot felul de expresii pe chipul ei, dar acum arborase una nouă, una pe care n-am mai văzut-o până acum: implorare... Marginile pleoapelor i se înroșiseră, privea speriată, respira anevoie ca și când inhala aerul, dar uita să expire. Primele ei cuvinte au fost imperceptibile. Apoi, după o clipă spuse:

— Există o legătură. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit.

— Cursele de cai sau de biciclete?

— Nu. Numărul de telefon.

— Telefon?

— Zău că n-am vrut să vă ascund...

— Ce număr de telefon?

— La fel ca și cel de pe cutia de chibrituri. Dar unde-i?

Își plimbă degetul panicată, de colo-colo, ca o furnică ce și-a frânt gâtul, pe rubrica „ANGAJĂRI” de la pagina patru. Degetul unei păpuși, fără articulații, subțire, flexibil... Chiar dacă mințea, părea un deget perfect, parcă fusese fabricat... fără nici un cusur...

— Adică „angajări femei”?

— Nu... șoferi. Uitați-I! Degetul ei se opri într-un târziu: Angajez șofer. Salariul foarte bun. Fără limită de vârstă. Prezentați sau trimiteți datele personale. Cu locuință sau fără.

Numărul de telefon din stânga-jos era într-adevăr identic cu acela de la localul Camelia.

— Zău că nu v-am mințit, pe cuvântul meu, spuse ea implorator, mișcându-și cu disperare capul înainte și înapoi. Habar n-am de ce nu v-am vorbit despre asta. Da, s-ar putea să aveți dreptate. Mi-e frică de fapte...

— Nu e cazul să te justifici acum. Nu sunt nici procuror, nici judecător. În fond dumneata m-ai angajat, pe bani. Dar prefer să-mi protejez clienții și să le apăr interesele. Chiar dacă există fapte îngrozitoare, care te sperie, te rog, spune-mi. Datoria mea este să te apăr de ele. Pentru Dumnezeu, ce te sperie atât de tare?

— Nu, nimic. De-acum mi-e clar că faptele-s foarte importante, zise ea privind în jos. Apoi se ridică brusc. Doriți ceva de băut? O bere...?

— Bine, ca să-ți țin companie.

Ce rost avea să mă preocupe sănătatea ei? Avea nevoie de bere și gata! Eu aveam nevoie de cea care voia să bea bere... Mă săturasem de-atâtea opinteli fără rost. Se repezi spre bucătărie ca un câine dezlegat.

— Aș putea să consider problema încheiată. Eu, personal, am trecut pe la cafenea și m-am interesat. Mi s-a spus că mandatarul nu e decât intermediar și o cunoștință îl rugase să-i caute un șofer particular. Bineînțeles că mi s-a spus că găsiseră de mult. Era și firesc. Anunțul apăruse cu o lună mai înainte.

Când s-a întors cu berea, avea firicele de spumă albă în colțul buzelor.

— Mă întreb dacă nu făcea tot timpul pe intermediarul.

— Mai știi și-un consătean care avea nevoie de un șofer bun cunoscător al orașului Tokyo și el i-a găsit. Dacă nu s-ar fi descurcat așa, cred că ar fi trebuit să dea un anunț.

— Da, pare plauzibil.

Turnând berea cu multă atenție în două pahare, zâmbi căutându-mi din ochi aprobarea și apoi se duse la locul ei.

— Deci e clar.

— Dar ce-i cu numărul de telefon prins cu ac de marginea perdelei?

— Numărul...?

— De ce-l ții acolo?

— Aăă, eu... Dădu peste cap o treime din conținutul paharului dintr-o suflare. Nu am un motiv anume... Chiar nu știu de ce-l țin acolo... Dar mă întreb de ce vă preocupă atât de mult?

— Pe dumneata te preocupă mai mult, aș zice. Când am început să puric rubricile din ziar, ai fost chiar panicată.

— E adevărat... Oare de ce?... Ținea paharul cu ambele mâini de parcă era gata să-l ridice și privea în gol ca și când și-ar fi amintit de ceva din trecutul îndepărtat. Da, chiar așa... dar oare de ce? Am impresia că fac mereu boacăne, că poveștile mele nu țin... și nici faptele nu sunt consistente... Mi-e totuna unde-i soțul meu și ce face. Singurul lucru care contează pentru mine este că lipsește. El nu-i aici și acesta-i un fapt palpabil... Și doresc o explicație... De ce-a plecat? Asta-i întrebarea și la asta vreau răspuns...

— Dar nu poate exista o explicație, atâta vreme cât nu se stabilesc cu certitudine niște fapte.

— îmi ajunge și o simplă explicație.

— Asta nu ți-o poate da decât soțul dumitale. Tot ce pot eu să fac este să-l găsesc.

— Sunteți mult prea modest.

- Modest?
- De ce v-ați ales o asemenea meserie?
- Te ajută cu ceva răspunsul la întrebarea asta?
- Sunt pur și simplu fascinată. Oare cum e când cineva are
posibilitatea să aleagă?
 - Nu-i cine știe ce. De obicei, de îndată dispărutul este găsit, el se
întoarce la vechiul cuib calm, ca și când s-ar fi eliberat brusc de demon.
Motivele și explicațiile nu mai prezintă importanța pe care le-o acordă
oamenii de obicei.
 - Ați mai avut asemenea cazuri?
 - Bineînțeles, dar de obicei pornești de la o bază, ai cât de cât un
indiciu... vreo prietenă - aproape toți au așa ceva... Acestea sunt cazuri care
se pot rezolva în trei-patru zile de cercetări și culegere de informații. Toată
afacerea costă bani și, de obicei, dacă subiectul anchetei nu este clarificat,
nu-ți cere nimeni lămuriri de felul ăsta.
 - Da, probabil.
 - Soțul dumitale era sensibil?
 - Mai degrabă aș zice că nu prea îi păsa de nimic... nici măcar de
propriile-i haine.
 - Era un tip activ?
 - Știu eu?... mai degrabă prevăzător.
 - Nu te contrazice. Semnificația e total diferită, ca și când o dispariție
este deliberată sau întâmplătoare.
 - De fapt... adevărul este că se entuziasma din orice... rămânea pur și
simplu cu gura căscată...
 - Ce anume îl entuziasma atât de mult?
 - Orice... Era ca un copil...
 - Mașini, aparate de fotografiat...?
 - Da, mașini... avea și autorizație de reparat mașini...
 - Ii plăceau și jocurile de noroc?
 - Murea după autorizații... era de-a dreptul maniac. Avea și două
carnete de conducere - unul pentru autocamioane de mână a doua. În plus,
era radiotelegrafist, sudor, agent de substanțe explozive...
 - Exista vreo legătură între faptul că lucra ca agent de explozibili și
întreprinderea Dainen?
 - Da, cred că exista.
 - Era un tip practic, nu?
- Pentru prima oară, acum îmi dădeam și eu seama ce-i cu biblioteca
aceasta: electricitate, telecomunicații, mașini, statistici, legi, filologie - toate
la un loc. Și totuși, nu sunt lucrări prea specializate, ci un fel de manuale
pentru începători sau colecții de întrebări de la examenele naționale de
obținere a diferitelor autorizații. Mie mi-a fost greu să-mi dau seama de
semnificația varietății de titluri, dar precizarea ei - „manie pentru autorizații”
- a clarificat totul.
- Avea autorizație și pentru proiectoare de filme... putea preda ore și
la școala gimnazială.

— Ciudat om...

— Nu, pur și simplu nu-i plăcea să-l întreacă alții.

— Ce-l pasiona mai mult în ultima vreme?

— Atunci... păi... parcă zicea că vrea să ia examenul de operator radiocomunicații, treapta a doua... Ori de câte ori avea un moment de răgaz, mai bătea ceva cu degetele...

— Radiocomunicații?

— Dacă lua treapta a doua, zicea el, se putea îmbarca pe un cargou mare și atunci leafa îi creștea de trei ori, după socotelile lui. Dar el întotdeauna vindea pielea ursului din pădure...

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, dar aș vrea să știu ce leafă avea la întreprinderea Dainen.

— Puțin peste cincizeci de mii de yeni pe lună.

— Cred că și un șofer de taxi câștigă cam tot atâta, nu?

— Da, dar cum se pricepea bine la mecanică, câștiga și ca negustor de mașini de mâna a doua...

— Da, știu. Despre asta mi-a vorbit și fratele dumitale.

— Fratele meu? V-ați întâlnit cu el?

— Ciudat, dar îl întâlnesc oriunde merg. De fapt, chiar înainte să vin încoace, am băut un pahar cu el, ca niște vechi amici.

— Foarte straniu.

— E un tip plăcut și vesel. Dacă o să continuăm tot așa, o să ne întâlnim și de zece ori pe zi. A, da! Până nu uit... mâine trece pe-aici să-ți lase pentru mine jurnalul soțului...

— Jurnalul?

— Se pare că n-are nici o valoare.

Am privit-o foarte atent, încercând să remarc orice schimbare cât de mică în expresia feței când am adus vorba de fratele ei. Buzele ușor întredeschise denotau încordare, sprâncenele încruntate... Oare era tulburată, uluită... sau îi dădeau târcoale niște presimțiri... se aștepta la ceva neprevăzut din partea fratelui... își mușcă însă buza de jos și zâmbi răutăcios.

— Fratelui meu tare-i mai place să ia lumea prin surprindere. Așa a fost dintotdeauna...

— Dacă citesc jurnalul soțului, poate-mi fac și eu o idee despre visurile lui.

— Visuri...

— Da, de exemplu, visa să plece pe mare...

— Soțul meu e un tip prozaic. Când a ajuns șef de secție, a fost foarte fericit că a reușit oarecum să stăvilească alunecarea de pe panta vieții...

— Și totuși a plecat, nu?

— Dar nu din cauza visurilor. După el, autorizațiile te ancorau mai bine în viață.

— Dar cu atâtea ancore la o barcă atât de mică sfârșești prin a ajunge un visător, nu? Dacă nu s-ar fi folosit de ancore, ar fi plutit...

Puse încet înapoi pe masă paharul pe care-l ridicase la buze și se lăsă pradă tăcerii ca și când ar fi fost purtată de gânduri undeva departe. Precum

o floare care se veștejește, filmată cadru cu cadru, ochii i se duseră în fundul capului pe când o priveam atent, nările îi fremătară și până și culoarea pielii ei moi își pierdu din strălucire – ca o piele veche de căprioară. Începeam să am remușcări pentru ceea ce spuseseam. Au dreptul la omucidere numai călăii și soldații pe câmpul de luptă. Un doctor n-are voie să provoace eutanasiu oricât de mult l-ar sâcâi un pacient. Ceasul de pe perete mă anunța că e ora unu dimineața.

RAPORT

13 februarie, ora 10.20. Trecând pe la bibliotecă, am studiat un rezumat de presă. Iată la ce concluzii am ajuns: Zile ploioase până la data de 4 august. Persoana anchetată a dispărut pe 28-29 iulie. Conform buletinului meteorologic, pe data de 28 iulie s-au semnalat doar înnorări accentuate și numai spre seară averse de ploaie. Deci ultima zi în care și-a folosit pelerina de ploaie a fost 29 iulie...

Mi-am pus uneltele la o parte și am închis ochii, cuprins de o insuportabilă senzație de istovire. Nu voiam să închid numai ochii, ci și toate simțurile, nervii, întreaga-mi ființă. Sala de lectură era plină, dar domnea o liniște desăvârșită, de parcă nu era nimeni pe-acolo. Când și când se auzea câte un smârcâit, o pagină întoarsă, pași târșâiți. În nări îmi pătrunsese mirosul de ceară proaspătă cu care fusese dat parchetul.

În spatele pleoapelor închise totul mi se părea lămâiatic. Li vedeam conturul urechii – lămâiatic, strălucitor de în lumina reflectată de perdelele lămâiatice. Parfum lămâiatic... Totul... lămâiatic. Ce ridicol! Oare de ce nu se spune: pistrui bananici sau dovletici?

Da, nu ne aflam nici pe câmpul de bătălie și nici pe terenul călăului. N-aveam dreptul să-i provoc nici cea mai mică rană, nici măcar cât o împunsătură de ac, subcutanat. Nu mi-a rămas decât să-mi scriu mai departe rapoartele. Clientul are întotdeauna dreptate. Chiar când e o minciună gogonată, dacă clientul spune că-i adevărul gol-goluț, păi atunci adevăr este. Nu mai era nevoie de fapte palpabile; dar mi se părea lipsit de rațiune să caut doar motive și să omit fapte. Dacă scotoceam doar după fapte nu mă alegeam cu altceva decât cu disperarea clientei. Mă tot învârt de la distanță în jurul unor fapte, fără sens, încercând să explic inexplicabilul.

Deodată, studenta din stânga mea se lăsa mult peste pupitru, până dincolo de despărțitura dintre noi și, aplecată mult în față, începu să decupeze o fotografie cu o lamă de ras. Fără să vreau, m-am aplecat și eu mult să văd ce face și apoi, jenat, mi-am văzut mai departe de raport...

dar nu există nici o dovadă că ar fi întrebuințat-o. Am toate motivele să cred că n-a folosit-o pentru că, începând de pe 29 și până în ziua dispariției, vremea a fost senină și temperatura ridicată. Ar trebui să considerăm că respectivul ziar și cutia de chibrituri (sau mai degrabă numărul de telefon de pe ea) fuseseră folosite cu vreme-n urmă. Toate acestea demonstrează că nu putem nega faptul că dispariția persoanei căutate n-a fost neașteptată și există posibilitatea ca el să și-o fi plănuit și pregătit dinainte.

Fata de lângă mine termină de decupat fotografia. Am rupt cam treizeci de centimetri din ultima pagină a carnetului de rapoarte și i-am scris repede

un bilet: „Te-am văzut. Nu te spun dacă vii cu mine. Dacă-i OK mototolește bilețelul și dă-mi-l înapoi”.

L-am împăturit în două și i l-am strecurat ușor sub cot. Se dădu înapoi mirată și-mi aruncă o privire, dar m-am prefăcut că n-o văd și am început să-mi strâng lucrurile. Desfăcu bilețelul și începu să-l citească, tulburată. Nasul bont și obrajii durdulii prinseră culoare imediat. Nu mai mișca deloc, părea că a încetat și să respire. Așteptam nerăbdător răspunsul, savurând clipa ca pe niște mirodenii frumos mirositoare.

Îmi aruncă o privire de probă, parcă. Umerii i se relaxaseră și răsuflă ușurată. Mototoli hârtia și-i dădu un bobârnac cu vârful unghiei. Ținti greșit și bilețelul căzu pe jos. Pe când mă aplecam să-l ridic, am privit-o atent. Aveam impresia că sub gleznelor ei groase, pantofii cu talpă neagră subțire, plesniți și uzați, erau incapabili să-i suporte greutatea. Doar adâncitura din spatele genunchilor părea oarecum mai feminină, aruncând o umbră de puritate. Adolescență tulburată, agonică... Cred că-și dădea seama de privirile mele, căci tendoanele i se încordară.

Am ridicat bilețelul și l-am pus în buzunar, am strâns ziarul, mi-am băgat blocul de foi și stiloul în servietă și m-am ridicat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-am îndreptat fără să mai arunc nici măcar o privire în urmă, spre bibliotecară. Am pășit repede și apăsas pe pardoseala supralăcuită, demnă de o adevărată bibliotecă. Am returnat ziarul și am aruncat o privire în direcția fetei. Nu se ridicase încă, dar mă urmărea de acolo cu privirea. L-am făcut un semn ușor cu mâna și-am ieșit. M-am așezat pe o bancă în holul pentru fumători, care se afla între sala de lectură și ieșire, și mi-am aprins o țigară. N-apucasem să trag decât vreo patru fumuri când am văzut-o pe fată îndreptându-se anevoie spre masa bibliotecarei. Mă căuta din priviri nervoasă și am impresia că nu m-a văzut, pentru că locul pe care mă așezasem nu era chiar la vedere. Își înapoie repede cărțile, își luă paltonul de la garderobă, și porni cu pași iuți spre ușă când, deodată, mă recunosc. Avu o mică ezitare ca și când s-ar fi împiedicat. M-am ridicat imediat și am pornit spre ușă. Fata mă urmă cu pași mărunți și nu schiță nici cel mai mic gest de fugă.

Am adus mașina din parcare până în fața scărilor. Fata își trăsese gulerul paltonului până la vârful nasului și părea cu totul îngropată în el. Am oprit lângă ea și am lăsat în jos geamul dinspre partea mea. Fata și-a mutat geanta în mâna cealaltă și a pornit hotărâtă spre mine. Sângele i se scursese parcă tot și nasul ei arăta ca și când ar fi fost presat între două lame de sticlă. Pe chipul ei nemulțumit se citea o strălucire nepământească - de amețală sau de frig. Doar fularul verde care i se zărea din gulerul paltonului îți mai atrăgea privirile și aveai impresia că tocmai el constituie presiunea interioară care o pune în mișcare. Am deschis ușa pe jumătate:

— Hai să te iau cu mașina! Încotro?

— Încotro? Dar ce, e după mine? zise ea neașteptat de calmă, dar și provocatoare în același timp.

Am zâmbit forțat; iar obrajii ei păreau deformați, ca și când i-ai fi privit printr-o oglindă defectă.

— Vrei să spui că ești pregătită pentru orice?

— Ești vrednic de tot disprețul!

I-am trântit brutal ușa în nas. Am demarat brusc și mașina țâșni înainte, cu botul ridicat, ca o barcă pe creasta unii val, măcinând parcă pietrișul sub roți. Fata abandonată rămase pe loc trăsniță, fără pic de expresie în priviri – ca un pește congelat.

Mă simțeam epuizat. Cu senzația că am ieșit din timp, stăteam în fața telefonului din colțul tejghelei localului Camelia.

— Cum? A murit?

— Se pare că l-au torturat până a murit, se auzi vocea șefului, neobișnuit de emoționată, vibrând puternic în receptor. S-a întâmplat ceva? Să nu-mi spui că n-ai alibi?

— Cum să nu?

— Oricum, ia imediat legătura cu clienta ta. A trecut pe aici de trei ori în dimineața aceasta și ne-a bătut la cap.

— Dar de unde ați aflat?

— De la clientă, bineînțeles. Apoi, brusc, pe ton schimbat: Dar de unde din altă parte să obținem noi informații?

— Am întrebat și eu. Bine, iau eu imediat legătura cu ea.

— Scuză-mă că insist, dar sper să-ți fie clar că fiecare își asumă răspunderea propriilor complicații.

— Am înțeles. Vin neapărat la sediu în jurul prânzului...

Am înțepenit. Individul a murit! Am pus receptorul în furcă și-am rămas în aceeași poziție, nemișcat.

Cred că la ora aceasta poliția se și agita. Oare s-ar putea ca în cercetările lor să le atragă atenția și existența mea? Dacă da, atunci se va ajunge și până la secția de distribuire a combustibilului M. Bărbatul cu mașina aceea mică... cel care pretindea că vine din partea întreprinderii Dainen... Și ancheta va lua calea întreprinderii Dainen... Acolo iar vor da de bărbatul din mașina mică... fie că-mi convine, fie că nu. Dar asta nu înseamnă neapărat că o să dau de bucluc. În primul rând n-aveau motive să mă învinuiască și dacă voiau neapărat un suspect, erau destui alții. Dacă se putea însă, preferam să nu mă amestece și pe mine...

Nu cred că era cazul să mă îngrijorez într-atât. Nu zic că nu sunt polițiști destoinici, dar chiar să-și imagineze ei că în spatele tragicelor evenimente se ascundea tocmai întreprinderea Dainen... Ce rău îmi părea acum că n-am fost în stare să stabilesc clar cu ce avea individul de gând să-i șantajeze...

Și-apoi mai e ceva... o chestiune pe care moartea tipului o afectează în mod fundamental: s-a zis cu fondurile necesare cheltuielilor pentru anchetă. Voi fi nevoit să tai elanul clientei mele căci, în cel mai bun caz la sfârșitul săptămânii, cortina se va lăsa peste toată afacerea...

Dar oare de ce trăiam cu impresia că am fost dezamăgit în așteptări? M-am întors la locul meu și-am început să amestec cu lingurița în cafeaua călduță. M-am simțit invadat de o senzație apăsătoare, dar oarecum sentimentală, că numai mie trebuia să-mi mulțumesc pentru tot. Poate o senzație de adâncă tristețe în amintirea celui mort. Nu, nu putea fi așa

ceva... Dincolo de perdeaua neagră cu găurele se afla și azi parcare în aer liber pustie și bătută de vânturi. Dacă-mi amintesc bine, ieri pe vremea asta, individul mi se adresa de undeva de lângă al doilea stâlp de acolo. Un miros se răspândise ca o sevă gelatinoasă, în special dinspre zona umerilor săi rigizi și din clipa aceea a început să mă chinuie un fel de urticarie pe care mi-o crea prezența lui... senzație care nu mi-a dispărut nici până acum.

Ceea ce mi se părea într-adevăr ciudat era faptul că mi-am schimbat impresia în ceea ce privea mândria lui, care devenise, de fapt, aroganță. Clienta mea, cu certitudine, a plătit respectivii bani ca să mă angajeze și deci era șefa. Dar, mai întotdeauna, privirile îi erau ca ale unui câine ce-mi cerșea mila sau în cel mai bun caz zâmbea servil, ca și când s-ar fi simțit vinovată. În asemenea momente, ca să nu se simtă stânjenită, chicoteam eu, la fel de servil pentru că așa consideram eu că sunt oamenii: le place să le arăți că te scalzi în aceeași mocirlă. Deoarece în inimile noastre noi nutrim gândul secret că totul e mizerie pe lumea aceasta... Ne redobândim respectul de sine și descoperim apoi lumină și speranță în viață. Dar individul nu era dintre aceștia. De la bun început el n-a schițat nici cel mai mic efort să-și ascundă odioșenia, dar refuza cu încăpățânare să mă lase pe mine să i-o văd și mai ales să i-o ating. Era foarte adevărat

1Q« că era un tip straniu, dar nu lipsit de prejudecăți. Când i-am prins această slăbiciune, am avut tăria să-mi amintesc, deși vag, că omisese ceva - nu, de fapt încercasem să trec cu vederea în mod deliberat. De exemplu, privirea lui de-o clipă, deschisă și cinstită, când mi-a cerut părerea despre sora lui „ca femeie”... Sau toate detaliile legate de solitudinea lui când i-a cerut bucătarului de pe autobuz un ou pentru mine... Dacă nu m-aș fi cramponat de ideile mele preconceptuate... și dacă aș fi reușit să mă mențin la același nivel cu el fără să fac, de la bun început, afirmația că este un zid care-mi blochează vizibilitatea... poate, în mod surprinzător, s-ar fi transformat din zid în ușă și aș fi fost poftit să intru pe ea...

Dar zidul nu mai este și odată cu el a dispărut și posibilitatea existenței unei uși.

Se făcuse prea târziu. Totul se spulberase: atât ceea ce n-a vrut să spună cât și ceea ce ar fi vrut să spună, poate, pe când se târa, ca o umbrelă ruptă, prin iarba uscată de lângă dig. Enigma se cufunda și mai mult în întuneric.

M-am uitat la ceas. Era unsprezece și opt minute. Chiar dacă pomeneam și de acestea în raportul meu, pe urmă nu mai aveam ce scrie. Dar nu numai în clipa aceasta, poate nici peste o oră, sau peste trei, sau peste zece tot n-aveam ce scrie. Nu știu dacă voi mai avea vreodată șansa... Mi-am băut restul de cafea obsedat de asemenea gânduri și m-am ridicat. Dar ce să fac?... Se mai putea face ceva?... Am rămas în picioare neștiind încotro s-o apuc... exact ca studenta pe care am lăsat-o în capul scării de la bibliotecă... Este iritant să orbecăi prin beznă, fără libertatea de a acționa, fără să știi pe unde te afli și care ți-e scopul, dar să fii săltat de pe drum fără nici o explicație sau scuză depășea deja orice limite...

Dincolo de teighea, proprietarul era îngropat până-n gât în ziar. Ospătărița cea posacă, cu cotul pe casa de marcat și cu radioul ce-i cânta încet la ureche, privea afară, dusă pe gânduri. Pe buze i se descifra un surâs batjocoritor. Oare râdea de programul de la radio sau de mine, căci mă vedea stând acolo, indecis, sau râdea de altceva?... I-am urmărit privirea pe fereastră, afară, și ceea ce-am văzut m-a neliniștit teribil. Trecea un grup de trei bărbați, aparent comis-voiajori, care duceau serviete identice în mâini și discutau foarte aprins. Dincolo de ei curgea fără întrerupere un șuvoi de mașini... Măi încolo, acel loc de parcare ce mi-a răscolit amintiri sâcâitoare, ca un colț de măsea ruptă... Cifre... Cele din josul tăbliței de parcare... un rând de șapte cifre... Numărul acela de telefon...

Eticheta de pe cutia de chibrituri... localul Camelia... rubricile din ziarul cel vechi... bucățița de hârtie prinsă cu ac de colțul perdelei lămâiatice. Dintre toate, cel mai mult mă obseda numărul de telefon...

În cele din urmă, mi-am recăpătat noțiunea timpului și mi-am amintit, e adevărat cam vag, de hartă. Fata de la casă mă taxă fără să-și ia măcar radioul cel mic de la ureche.

— Faceți rezervări pentru parcare de acolo? am întrebat-o ridicând vocea.

În loc să-mi răspundă, mi-l arată din ochi pe proprie. Ziarul căzu în mijlocul teighelei și individul ridică ochii. Când ni s-au întâlnit privirile, le-am simțit fulgerarea. Vocea lui ascuțită nu se potrivea deloc cu barba nerasă.

— Din păcate nu mai sunt locuri.

Nu m-a mai băgat în seamă și-și coborî din nou ochii asupra ziarului.

— Nu prea sunteți aglomerați aici... aveți mult timp liber...

— Poftim? răsună vocea sinistră a fetei.

Își îndepărtă radioul de la ureche. Din comportarea ei, aveai impresia că i-am jucat eu o festă. Deși stânjenit, imaginația-mi prinse aripi, îmi trecu supărarea. Parcă eram sub un duș cald și simțeam nevoia să mă eliberez de șoc, să mă relaxez, să râd ca un idiot. Cred că am și râs puțin. Cu privirile ațintite asupra fetei, am ocolit casa și am înhățat receptorul. Am telefonat la întreprinderea Dainen și am cerut legătura cu funcționarul Tashiro.

— Domnul Tashiro? Vreau să-ți mulțumesc pentru ziua de ieri...

Când i-am spus cine sunt, a avut un moment de ezitare înainte de a-mi răspunde. Pentru o clipă am crezut că a auzit și el de moartea individului, dar se pare că nu. Când i-am reamintit că mi-a promis să bem un pahar împreună, tonul vocii i se schimbă: deveni mai prietenos și mai intim. Cred că nu prea avea el experiență în a împărtăși secrete străinilor. Am privit șuvița groasă de păr de după urechea fetei.

— Hai să ne întâlnim la stația S, am continuat, în punctul pe care mi l-ai schițat ieri... în locul unde trebuia să te întâlnești cu domnul Nemuro... Aș vrea să verific ceva... îți convine ora șapte? Și încă ceva foarte important: nu uita să aduci colecția aceea de fotografii cu femeii goale.

Fata își duse repede radioul la ureche, dar aveam impresia că nu este deschis. Am continuat:

— După ce analizez bine pozele, aş vrea, dacă e posibil, să am o întrevvedere și cu modelul... cât se poate de repede.

Fata nu auzea și răspunsurile individului și astfel probabil că-i era mai greu să deducă exact despre ce-i vorba numai din ceea ce auzea de la mine. Apoi am coborât vocea și am adăugat... dar de fapt nu pot să spun că am adăugat pentru că aceasta era, în mod deosebit, ținta mea:

— Aș vrea să te mai rog ceva. Cam cum ai șantaja tu un distribuitor de combustibil?... Un magazin mic... negustor cu amănuntul... Aș vrea părerea ta. Ce fel de șantaj ai folosi? Te rog să te gândești.

Am avut impresia că am reușit, cu conversația mea telefonică, să-i pun pe jar și pe fată, și pe proprietar. De unde stăteam, nu prea vedeam bine nasul fetei, căci era ascuns de încheietura mâinii cu care ținea aparatul de radio. Tare mi-ar fi plăcut să știu dacă-i fremătau nările... Fața proprietarului rămase în continuare îngropată în ziar. Chiar deasupra capului său, fotografia care reprezenta plantația de cafea din America de Sud părea tare comică: nici nu era greu de imaginat în locul dispozitivului de iluminare, decolorat de praf, un soare arzător care pârlea oameni și plante aducându-i până la un maro închis poleind lanțul muntos din zare. Am auzit pași la etaj. Pașii s-au apropiat ușor și s-au oprit exact deasupra capului meu; apoi s-au retras așa cum veniseră, îmi tresări inima. Când mi-am revenit din surpriză, ca valurile care se sparg de țărm și se reîntorc la linia de plutire a apei, eram din nou stăpân pe mine. Moartea lui a stârnit un val extrem de puternic, care a trecut și pe la picioarele mele, luând cu el linia firavă a drumului de la marginea stâncii și, după ce s-a potolit furtuna, totul și-a revenit la normal, nu mai existau motive de neliniște. La urma urmei, răspunderea ce-mi revenea se cerea redusă la primii treizeci de mii de yeni. Aveam obligația să îmi mai continuu ancheta încă cinci zile... Dar nu garantam că ea n-o să-și schimbe brusc atitudinea, propunându-mi să las baltă totul, să mă mulțumesc cu ce am constatat până azi. Nu mi-ar surâde deloc așa ceva, mi-ar rămâne un gust amar... în ceea ce privește socotelile, poate ar fi cel mai bine așa. Ar fi șeful mulțumit și n-ar mai avea nimic de obiectat. Știu eu... poate acesta era și motivul pentru care tot amânam să-i telefonez. Am fost năpădit deodată de o jenă ciudată; parcă mă priveam în oglindă printr-o lunetă cu susu-n jos. Deși nu-mi ceruse nimeni și nici nu-mi aminteam să o fi făcut, oare am semnat fără să mă gândesc o chitanță pentru cei treizeci de mii de yeni? Ridicol! Nimic nu li s-ar părea mai caraghios colegilor mei. Șeful ne spunea mereu că trebuie să ne considerăm clienții nu ca pe niște oameni, ci ca pe o hrană cu care ne umplem burțile. Ce haită de javre!

De fapt, dacă folosești lupa într-un anume mod, poți obține cu ea și efecte mai deosebite. De exemplu, pe o fotografie a unei persoane poți descifra mult mai multe amănunte și expresii decât dacă o întâlnești față-n față. Ții mai întâi fotografia pe verticală și, dacă e posibil, îi îndepărtezi urechile și-i întuneci fundalul. Reglează în așa fel sursa de lumină, încât să nu se reflecte deloc pe fotografie. Îngenunchează apoi la o distanță de aproximativ douăzeci-treizeci de ori mai mare decât diagonala fotografiei. Nu, nu trebuie neapărat să îngenunchezi, dar ai grijă ca fotografia să fie la nivelul

ochilor... la o lunetă cu unghi nu prea larg și cu putere de mărire de aproximativ cincizeci de ori. Folosindu-ți imaginația, poți umple fundalul după pofta inimii; și orice tremur de mână, în loc să-ți dăuneze, te ajută și mai mult în a da mobilitate expresiei. La început vei avea în fața ochilor doar o poză mărită, de la o distanță de vreun metru. Trebuie să ai răbdare timp de vreo zece minute. Oboseala îți va încinge globul ocular și figura dintr-o fotografie obișnuită va căpăta aspect tridimensional, pielea apărând intens colorată. Dacă reușești să ajungi aici, e nemaipomenit. Te concentrezi mult, fără să clipești, și-ți încordezi privirile până când simți o durere ascuțită. Privirea ta fixă nu mai poate fi suportată și ochii din fotografie sau colțurile gurii se contorsionează spasmodic. Dacă imaginea a fost luată din profil, chipul se va uita la tine chiorăș, dacă ea a fost luată din față și te privește direct, vei vedea cum tinde să-și întoarcă privirea, clipind neîncetat. Și apoi, niște fibre nervoase nevăzute se vor intercala între ochii, buzele și alte detalii de expresie din fotografie și ale tale și începi să fii capabil să descifrezi ceea ce zace dincolo de acea expresie, ca și cum ai citi ce ți-e scris în propria ta inimă. Ceea ce-i foarte important este că vei putea distinge lucruri intime, obiceiuri care nu sunt expuse privirilor celorlalți... EL scrâșni puternic pe molarul din spate, își răsfrânse buza de jos și întredeschise ochii; privirile îi fugeau pieziș înspre picioare, la un unghi de vreo treizeci de grade și mânia, căci nu o singură dată și-o stăpânise pieptănând-o și ungând-o cu ulei ca să nu se zbârlească, se ridică acum amenințătoare precum blana pisicii în fața dușmanului. Pentru o clipă a fost EL... o expresie anume pe care n-o dezvăluise nimănui niciodată... Am încercat-o și eu ieri dimineață, înainte de a pleca, și sunt sigur că nu mi-ar fi scăpat nici dacă ne-am fi încrucișat pe scări rulante care mergeau în direcții opuse. Aceasta era o tehnică personală de observare și am fost foarte încântat când mi-am dat seama că și colegii mei o găsesc bună. Doar șeful meu era de altă părere. El îi considera pe toți cei care se entuziasmează de ceva niște proști. Timpul ideal pentru observație era însă noaptea și trebuia să-i afectezi cel puțin două ore. Și-apoi, mai închipuie-ți că iei masa cu subiectul cercetării tale, în mai multe ipostaze: ești șeful lui și îi spui ce mai are de făcut, ești un coleg și îi asculți văicărelile, ești subordonatul lui și te lași muștruluit. Dacă-i femeie, închipuie-ți că te culci cu ea; dacă e bărbat, imaginează-ți că ești femeie și-i ții companie. Din păcate însă, eu n-am dat dovadă de prea mult zel în ceea ce-l privește pe EL, căci ceva, și nu i-aș pune neglijență, mi-a amorțit zelul și n-am mai putut face nimic... și numai clienta mea era de vină. Pentru mine, adevăratele motive ale clienței, și nu locul pe unde se afla cel dispărut, EL, constituiau elementul ofensiv și dubios. Și încă tot nu sunt convins că scopul anchetei solicitate n-a fost simulat tocmai pentru a tăinui ascunzișul LUI. Dar cumnatul dispărutului a murit. El a fost cel care mi-a încetșosat vederea, cel care a presărat sămânța îndoielii precum polenul purtat de vânt. Norii de pe cer au fost împrăștiați de un vânt puternic pentru o clipă și, după atâta vreme, soarele radia din nou printre fisurile create în nori. Și acum încercam să privesc din nou fotografia LUI... din toate unghiurile.

Fotografia era în fața ochilor mei. Mă aflam iarăși la ghereta din parcare.

— Da, optzeci de yeni, mormăi paznicul anevoie.

— Nu vreau rest, și i-am întins o bancnotă de cinci sute de yeni... cu fotografia LUI peste bani...

Părul lui, tuns neuniform, nu se rărise încă prea mult.

— Am o rugămintă.

Bătrânul avea o pătură pe genunchi și peste ea o revistă cu benzi desenate; buzele i se mișcau neîncetat. Își împinse ochelarii antediluvieni de pe nas și privirile din ochii lui congestionati se mutau, bănuitor, de la fotografie la bani și invers.

— Ai o sobiță sub pătură? Nu e bine pentru dumneata, ți s-au înroșit ochii de la gaze.

— Nu, e electrică.

— Atunci e prea uscat aerul.

— Am și apă într-un ibric pus pe foc.

— S-o fi stins.

Mi-am dat silința să râd cât mai plăcut și să par cât mai vesel cu puțință, apoi am împins bancnota de cinci sute de yeni mai aproape de bătrân.

— Vă amintește de cineva fotografia aceasta? L-ați mai văzut vreodată pe omul acesta? Cu mai multă vreme în urmă...

— De ce?

— Căutăm o mașină furată, am zis eu la întâmplare.

Privind poza invers, căci era îndreptată spre bătrân, începuse să mă obsedeze ceva - un iz caracteristic. Nu aveam un motiv anume, și totuși până acum l-am considerat pe EL victimă, părere care, în mod surprinzător începuse să piardă teren. Nu mă puteam baza pe nimic atunci când afirmam că EL este victima, dar existau șanse de 50% ca el să fie răufăcătorul. Am dat frâu liber imaginației și mi-am zis că numai el putea fi acela care a tras sforile în spatele acelei cortine negre unde și-a găsit moartea fratele. Nu, dar nu putea fi vorba de așa ceva. Arareori găsești în realitate deznodăminte ca-n romanele polițiste. Dacă ar fi vorba de un joc într-o cameră sigilată, atunci misteriosul ar sta exact pe scaunul de lângă mine; dar, în lumea reală, el se camuflează și se ascunde undeva dincolo de linia orizontului. Așa cum stăteau lucrurile însă, se pare că va trebui să-mi pierd din nou o mulțime de timp ca să mă refamiliarizez cu chipul lui văzut prin lupă. Chiar dacă-i prea târziu, trebuie să recunosc că joacă tare.

— O mașină furată?

— Nu neapărat. Poate chiar una avariata.

Expresia de lacăt ruginit a bătrânului mă determină să-i mai întind trei sute de yeni, pe care i-am pus peste ceilalți.

— Care este proporția dintre clienții obișnuiți și cei ocazionali care folosesc această parcare?

Privi nehotărât de la ispita care se ridicase la opt sute de yeni spre ferestrele localului Camelia, dând astfel în vileag, fără să vrea, adevărata lui îngrijorare.

— Pentru clienții ocazionali nu avem decât acest rând de cinci locuri.

— N-aș putea spune că se prăpădesc cu economia dacă te țin aici o zi întreagă numai pentru cinci mașini.

— Eu nu știu. Oricum, și dacă stau acasă nu fac altceva decât să mă uit la televizor și să beau ceai.

— Nu te jena, ia banii.

Cu o mână ce părea încătușată într-o mănușă din piele de șarpe adună, liniștit, chilipirul neașteptat.

— În afară de șirul acesta, mai rămân în fiecare zi locuri libere și pe cele opt rânduri închiriate cu luna, așa că-i putem servi și pe clienții ocazionali. E o muncă ușoară pentru un pensionar. Am reumatism și picioarele-mi sunt țepene, așa că nu mă pot plânge. Îmi scot măcar banii de țigări cu asta.

— Dar sunt foarte multe mașini parcate. În mare sunt aceleași pe care le-am văzut și ieri. Sunt toate locuri închiriate lunar?

— Toate locurile de pe cele două rânduri de acolo.

— Ciudat! Nu mi se pare să existe nici o întreprindere în apropiere, și totuși sunt atâția care închiriază locurile cu luna...

Cred că am atins un punct sensibil, căci expresia de indiferență a individului deveni rigidă precum cauciucul bătut de vreme.

— Știu și eu... e ieftin... de aceea cred... se bâlbâi el.

— Sau poate că parcare-i atât de aglomerată pentru că sunt indivizi ale căror afaceri îi obligă să folosească mașinile mai mult noaptea?

— Nu știu. N-am avut nici un motiv până acum să mă preocupe asemenea detalii.

— Oricum, îți amintești să-l fi văzut pe acesta din fotografie?

Am luat fotografia și am băgat-o în carnețel, și apoi în buzunar. Bătrânul răsuflă ușurat din nou, dar l-am luat imediat prin surprindere:

— Ți-e chiar atât de frică de proprietarul Cameliei?

Pleoapele zbârcite ale bătrânului, ce eliminau un soi de substanță uleioasă, se încrețiră și mai mult, iar marginile congestionate expuse aerului străluceau parcă.

— Lasă, nu-ți mai face griji. Te-am privit cu atenție tot timpul și-am văzut că ți-e teamă. Dacă te întreabă cineva ceva, spune că ți-am arătat o fotografie a unui individ pe care nu l-ai văzut în viața ta, deși nu sunt convins că mi-ai spus adevărul.

— V-am spus că nu-l cunosc! Sunt obligat să rețin pe toată lumea?

Își lovește nervos genunchii cu revista. Văzându-l serios, mi-am zis că poate nu m-a mințit, deși fratele îl socotea un mare pișicher.

— Ia încă două sute de yeni. În total, o mie de yeni, o sumă frumoasă, sper. Și hai să ne încheiem conversația!

I-am urmărit privirea speriată ce o evita pe a mea. Mi-am pus cotul pe pervaz și i-am mai aruncat în poală încă două sute de yeni.

— Să știi că nu spun nimănui cum ai câștigat o mie de yeni. Numai noi doi știm. Hai! Zi repede!

— Ce?!

— Cine ia o mie de yeni dacă n-are nimic de spus?

— Mi i-ați dat de bunăvoie, nu?

— Proprietarul de la Camelia ne urmărește acum. Crezi că o să te creadă că ai câștigat o mie de yeni pe degeaba?

— Vi-i dau înapoi și-atunci totul e-n ordine.

— Ar fi o prostie! Ce fel de oameni sunt aceia care parchează mașinile aici? Din ceea ce mi-ai spus, am înțeles doar că nu locuiesc prin apropiere, dar...

— E doar o supoziție. Cine-a zis așa ceva? Și dumneavoastră v-ați lăsat mașina aici, nu?

— Vorbesc de cei care închiriază locuri de parcare lunar. N-aș găsi nimic ciudat în faptul că oamenii își lasă mașinile aici peste zi, dacă lucrează la vreun magazin sau vreo întreprindere din apropiere și nu au garaj. Dar pentru că ești un tip cinstit, acum nu prea mai știi ce să răspunzi: Și-apoi ai mai spus că n-ai cum să-ți amintești toate chipurile pe care le vezi. Și asta ar fi o dovadă că oamenii care vin aici - indiferent dacă închiriază locul cu luna sau cu ora - nu sunt clienți prea statornici. Cu toate acestea, dacă privesc bine în jurul meu, observ că majoritatea mașinilor din parcare au fost și ieri aici, nu?

— Sper... zise el poticnindu-se ca și când ar fi vrut să-și înăbușe un acces de tuse, sper că nu sunteți de la poliție.

— Să fim serioși! Crezi că polițiștii plătesc pentru a întreba de o persoană a cărei identitate este neclară? Și-apoi o mie de yeni e o sumă serioasă, o afacere nu tocmai de lepădat.

— Afacere serioasă? Ce vreți să spuneți? Când și când proprietarul de la Camelia îmi înlesnește și mie câte un câștig la jocurile mecanice... Nici nu știți ce-nseamnă să fii bătrân... o să vedeți

1 ACt dumneavoastră. Până și propriii mei nepoți le imită pe nurori și bombăne când mă văd cum arăt...

— Iți promit că n-o să fac nimic care să-ți aducă neplăceri.

— Ce doriți să știți?

— Vreau să dau de individul a cărui fotografie ți-am arătat-o înainte.

— Mi-a mai spus cineva același lucru ieri... A, da, parcă era o cunoștință de-a dumneavoastră. Dar pe-aici vine multă lume... Și sunt destui care nu vor să-și spună numele și nici să li se rețină chipurile... Eu am făcut deja două hemoragii cerebrale, sunt cam debil și mi se dezleagă ușor limba, așa că nici nu mă prea uit la oameni, nici nu încerc să le rețin numele, oricum nu mai mult decât este cazul.

— Dacă ți-e greu să vorbești, măcar spune-mi unde mă pot interesa. Mă mulțumesc și cu-atâta.

Privirea îngrijorată a bătrânului, ca un șoarece încolțit care fuge de colo-colo în căutarea unei găuri salvatoare, se mută de la mine la fereastra neagră a localului și apoi la arsura din pătura cu care-și acoperise genunchii, descriind astfel un triunghi. Tuși ușor, își vârî mâinile sub pătură, apoi le

scoase și le frecă una de alta. Își șterse urdorele din colțurile ochilor cu același deget cu care-și ștersese și nasul care-i curgea, plescăi din limbă și zise:

— Bine, fie! Încercați să vă plimbați cu mașina pe aici dimineața în jurul orei șapte.

— Adică întâmplător?

— Da, întâmplător.

Aceeași zi, ora 12.06. Am trecut pe la domnul Toyama, bărbatul căruia îi vânduse EL mașina pe care o folosisese până cu două zile înainte de

1Kct dispariție. Toyama nu era acasă, dar mi s-a spus că vine de obicei la masa de prânz pentru că suferă de stomac și urmează un tratament. Am întrebat dacă pot aștepta. Adresa domnului Toyama nu era cea pe care mi-o dăduse clienta mea. Ea-mi spusese că stă la numărul 24 și, de fapt, el stătea la 42, așa că mi-a dat ceva bătaie de cap găsirea locuinței. Trebuia să aștept totuși. Dar steaua mea norocoasă mi-a zâmbit de data aceasta, căci n-a trebuit să stau prea mult.

Clădirea era cam urâtă, gardul se afla într-o stare jalnică. În mijlocul unei curți înguste - o Corona tip '63. Presupun că era mașina pe care o cumpărase Toyama de la persoana dispărută; arăta foarte bine și avea cauciucuri aproape noi.

Soția domnului Toyama are cam treizeci de ani. Au doi copii, ambele fete, în vârstă de doi și, respectiv, patru ani. În grădină - ceva legume, acoperite cu folii de vinii. Totul îți lăsa impresia unei atmosfere de familie gospodară. Soarele ieșise de după nori și întreaga grădină părea un iaz de lumină. Pentru că se mai încălzise și voiam să-mi scot paltonul, am refuzat invitația de a intra în casă și am cerut permisiunea să rămân pe verandă.

Conform spuselor doamnei Toyama... (în clipa aceea s-a auzit un claxon. Se pare că s-a întors domnul Toyama în persoană.)

Aceeași zi, ora 12.19. S-a întors Toyama. Deoarece mi-a spus că este extrem de ocupat, l-am interogată în timp ce mânca. Masa domnului Toyama a constat din pâine și zeamă ce semăna cu supa. S-a plâns că trebuie să se mai înzdrăvenească puțin, trebuie să aibă grijă de stomac și nu-i amuzant să fii taximetrist. Părea cu adevărat preocupat de soarta dispărutului și s-a străduit să răspundă prompt la toate întrebările mele.

Iată dialogul care s-a desfășurat între noi:

Eu: Care au fost împrejurările ce au favorizat cumpărarea mașinii domnului Nemuro?

Toyama: Mi l-a recomandat un prieten care-și cumpărase și el mașină tot de la domnul Nemuro. Mi-a spus că o vinde la un preț rezonabil și e în stare foarte bună, așa că am considerat-o un chilipir.

Eu: Nu l-ați întâlnit pe domnul Nemuro la localul Camelia?

Toyama (puțin surprins): Ba da, cam pe vremea când mi-am lăsat slujba și m-am postat și eu prin fața porților.

Eu: Ce vreți să spuneți?

Toyama: E un fel de muncă temporară. Te așezi direct în fața unei întreprinderi și aștepti să plimbi clienți. De obicei, marile întreprinderi nu utilizează acest sistem, dar se mai întâmplă și la ei când li se îmbolnăvește

sau lipsește vreun șofer și trebuie să renunțe la câte o mașină. Acest soi de angajați nu urmăresc decât să câștige bani și nu mai muncesc după un program fix; ei lucrează și câte douăzeci și patru de ore non-stop, la nevoie. Dacă treceți prin două-trei asemenea locuri, o să vedeți că vă găsiți de lucru.

Eu: Are Camelia vreo legătură cu acest sistem de angajare?

Toyama (perplex): M-am întors la vechea întreprindere, așa că am rupt legătura cu Camelia... Dar, cum să vă spun... lumea în general e mulțumită și nu încearcă să facă nimic în detrimentul unor asemenea șoferi...

Eu: Tare aș vrea să prind măcar un fir legat de domnul Nemuro. Pe scurt, Camelia se ocupa de angajarea șoferilor temporari?

Toyama: Da. În afară de faptul că avea cafea bună, deschideau dis-de-diminează și era normal ca șoferii să se adune acolo. Cred că așa i-a și venit mandatarului ideea acestei afaceri.

Eu: Spuneți că șoferii nu urmăresc acolo decât să facă bani. Cum care este diferența de câștig față de un angajat obișnuit?

Toyama: Este adevărat că angajații temporari nu au salariu fix, asigurări în caz de boală și pensie, în schimb li se asigură un comision care reprezintă 40-42% din încasările lor. În zece zile pe lună poți ușor câștiga patruzeci-cincizeci de mii de yeni. De sărbători, la curse sau în punctele de interes turistic, dacă știi să-și facă meseria, pot ajunge și la o sută de mii de yeni în trei zile.

Eu: Bună afacere.

Toyama: Dacă ești tânăr și necăsătorit și-ți plac distracțiile, nu-i chiar atât de simplu. Dacă te îmbolnăvești sau ți se ia permisul de conducere, e o adevărată nenorocire, dar lumea-i a ta și nu te mai gândești la ziua de mâine pentru că ești tânăr.

Eu: Vin mulți din aceștia la Camelia?

Toyama: Nu, doar la Tokyo numărul șoferilor de taxi se ridică la aproximativ optzeci de mii, iar dintre aceștia, să zicem că veneau la Camelia vreo douăzeci-treizeci. Vreo 60% din cei de la Camelia erau temporari, ca și mine. Deși s-ar putea să vi se pară o muncă ușoară, să știți că nu-i chiar așa. Cei care muncesc numai pentru a scoate bani, deși par lipsiți de griji, cu timpul devin, blazați. Te îmbraci frumos, te încolți bine, porți ceasuri de import, dar până la urmă tot ușor iritabil și mereu pus pe harță devii. Dacă practici această meserie de șofer temporar timp de cinci ani, arăți cu totul altfel. Se vede de la o poștă.

Eu: Domnul Nemuro și-a dat seama de afacerile dosnice ale localului Camelia?

Toyama: Îmi amintesc că am și vorbit cu el despre asta.

Eu: Mai sunt și alte localuri asemănătoare?

Toyama: Probabil că da. Cam 20% din șoferi sunt angajați temporar. Chiar zilele trecute am citit un articol în ziar despre o razie întreprinsă la o agenție neautorizată.

Eu: Sunt reguli stricte?

Toyama: Păi, asta înseamnă încălcarea a codului muncii. Sunt tratați la fel ca escrocii.

Eu: Și Camelia avea legături cu o asemenea organizație?

Toyama: Nu știu. N-am băgat de seamă și nici n-ara vrut să știu.

Eu: Ar exista posibilitatea ca domnul Nemuro să fi avut oarecari obligații față de Camelia sau față de o agenție similară?

Toyama (surprins și adânc preocupat): Dacă-mi amintesc bine, domnul Nemuro era șef de secție într-o întreprindere legală. Aș înțelege să aibă obligații față de Camelia dacă s-a amestecat și el în astfel de afaceri... Sunt și printre șoferi tot felul de țipi extravaganti: foști profesori, pescari, preoți, pictori... Este o muncă ce solicită efort fizic, dar se deosebește de celelalte; relația cu oamenii nu este incomodă. Oricâte complicații ar apărea, faptul că ești propriul tău stăpân nu se compară cu nimic pe lume, dar s-a zis cu aspirațiile tale de viitor. În tot cursul anului alergi doar pentru alții și începi să simți că ești expus pericolului. Te întrebi unde naiba ajungi pe lumea asta... Existau și taxiuri-pirat și zău că se comportau ca niște pirați. Pentru cei care nu-i cunoșteau, păreau niște oameni obișnuiți care navighează dintr-un colț în altul al lumii, dar nu era chiar așa. Ciudată meserie... Strada rămâne tot stradă, fie că-i principală și zgomotoasă, fie că-i dosnică și liniștită. Și pe drum, fel de fel de clienți: bărbați sau femei, bogați sau săraci. Clientul nu e decât un bagaj care spune mai multe prostii decât orice altă ființă umană. Te ciocnești în fiecare zi de sute și mii de ființe, dar ajungi să tânjești după ele de parcă ai alerga printr-un deșert pustiu. Cum pe mine mă atrage o astfel de viață, oricât de dezgustat aș fi, probabil că n-aș accepta alt fel de muncă, orice mi s-ar oferi. Trebuie să dai dovadă însă de multă hotărâre atunci când te hazardezi într-o asemenea afacere, devenind taximetrist. Dacă începi prin a conduce, să zicem o camionetă, te poți strecura trecând la altă categorie dar nu-mi vine să cred că domnul Nemuro a făcut așa ceva – doar dacă n-a avut vreun motiv special.

Eu: Dar să presupunem că s-a hazardat. Există vreo posibilitate să dăm de el?

Toyama: Este foarte dificil. Întreprinderile serioase te verifică bine înainte de a da proba pentru angajare, așa că ei n-ar privi cu ochi răi o asemenea anchetă, dar localuri precum Camelia...

Eu: E problematic?

Toyama: La ei e exact invers. Au obiceiul să nu-i întrebe pe șoferi nici cum îi cheamă și nici alte date personale nu-i interesează.

Eu: Chiar dacă le explic despre ce este vorba?

Toyama: Cu atât mai mult cu cit le explicăți... În situații ca acestea iau și mai mult apărarea oamenilor lor și mai ales nu-i divulgă.

Eu: Presupunând că ați mai fi lucrat încă pentru Camelia, ați fi refuzat să dați relații dacă vi s-ar fi solicitat?

Toyama (după o clipă de ezitare): Oare de ce considerați că vi se cuvine să urmăriți un om... mai ales dacă n-a săvârșit nici o crimă?... Eu nu pot pricepe cum de vi se pare normal să aveți dreptul să puneți mina pe unul care a fugit de bunăvoie. Eu: Același drept care-i determină pe cei de care s-a fugit să susțină că nu există nici un motiv să facă așa ceva. Toyama: Dar dispariția nu ține de „drept”, ci de propria dorință. Eu: Dar poate că și

urmărirea înseamnă dorință proprie. Toyama: în cazul acesta nu mă mai bag. Vreau să fiu neutru, n-am nevoie de dușmani și nici nu țin să mă pun bine cu nimeni.

— Ce albastru e! exclamă amuzat elevul de gimnaziu îmbrăcat în uniformă, privind cerul. Urmărindu-i privirea, colegii lui inspirară adânc, cu gurile căscate și cu ochii întredeschiși, de parcă se simțeau stânjeniți.

— Zău, băieți! E tare albastru!

Dar pe măsură ce albastrul se adâncea, vântul se intensifica și băieții-și țineau poalele paltoanelor cu servietele. Cu mâinile libere, au apucat borurile căciulilor și le-au fluturat în vânt așteptând să se ridice bariera. Exact în stânga intersecției cu calea ferată, se afla gara de la marginea orașului. Perforatorul de bilete se afla doar cu patru trepte de beton mai sus decât nivelul străzii. În capul scărilor era standul de ziare pe ale cărui rafturi acoperite cu folie subțire de vinilin ședeau rânduie tot felul de ziare și reviste săptămânale. O femeie între două vârste cu un turban gros pe cap se străduia din răspuțeri să țină folia cu mâinile, cu coatele și chiar cu pieptul, ca să nu o ia vântul. Cerul avea o strălucire metalică, de parcă ar fi fost pudrat cu praf de aluminiu, iar norii ce ți se păreau baloturi de mătase scămoșată se risipeau în fugă de la nord-vest spre sud-est. Soarele se înclină spre dreapta și toate umbrele cădeau exact perpendicular pe drum.

Norii pluteau cu toată viteza pe cer. Pe pământ îți atrăgeau atenția bucățelele de hârtie luate de vânt. Nu-ți venea să crezi că poate exista atâta mizerie pe drum. Nu că te așteptai să vezi străzile curate, dar oricum, era pentru prima dată când vedeam atâta gunoi jucându-și rolul pe scenă. Unele hârtii erau albe, dar majoritatea au fost aduse de intemperii la culoarea frunzelor moarte. Stătuseră mult pe drum și fuseseră acoperite de praf. Și-acum, s-au pornit să danseze peste calea ferată, în mijlocul drumului. Nu se ridicau la mai mult de doi metri de la pământ, fâlfâind și săltând printre oameni și mașini, repetându-și din când în când complicatele lor mișcări. Îți înșelau așteptările, te luau prin surprindere și-ți lăsau impresia că de fapt înnoată niște pești. Datorită lor deveniai conștient de faptul că aerul e materie. Când ziceai că vor aluneca ușor la suprafața pământului, își schimbau brusc direcția și-o luau în sus, apoi pluteau orizontal, se lipeau de vreo mașină și alunecau încet în jos, rămânând ținute sub ea. După ce pleca mașina, dispăreau și ele. Traversau neobservate strada și mergeau ca niște cățeluși în urma pietonilor.

Normal că odată cu ele se scurgea și se învolbura și un praf nisipos, astfel încât aveai impresia că vântul e făcut dintr-un fel de dantelă fină. Se asorta oricum cu mașina mea, care îți sărea în ochi de murdară ce era. Poate că nici nu era praf dintr-acela ce formează vârtejuri, ci mai curând ca o lumină care a împrumutat forma prafului. Mirosul și gustul prafului de februarie îți sugerează apropierea primăverii. Mie mi se părea că în acea zi lumina avea culoare crem. Tocmai pentru a nu atrage prea mult atenția, nu mi-am mai spălat mașina de mai bine de jumătate de lună, lăsând să se adune murdăria pe ea, dar poate va trebui să mi-o spăl data viitoare când iau benzină.

Semnalul acustic încetase și se stinsese și săgeata care indica direcția trenului. Bariera cea mare de la calea ferată pentru trenurile expres se ridicase și ea. Valul de oameni a început să se scurgă prin trecerea îngustă ca nisipul dintr-o clepsidră, iar mașinile au pornit și ele încet pe drumul lor, ferind mulțimea de oameni. Dar, pe când nici prima mașină nu apucase să traverseze bine, semnalul acustic al barierei a început din nou. Eu am fost ultimul care a trecut.

Am luat-o la stânga pe a doua alee. Din fericire, am găsit un loc liber să-mi parchez mașina imediat după ce am dat colțul, după primul stâlp de telefon. Locul era însă tare îngust și când am dat-o cu spatele, am lovit-o puțin. Când am coborât, am observat că cineva scrisese cu caractere mari în praful de pe ea: PROSTULE. Cred că cel care scrisese profitase de un moment de neatenție din partea mea, sfârșitul cuvântului fiind cam rasolit, semn că fusese scris în mare grabă... Oricum, purtase mănuși groase.

M-am întors pe strada principală exact pe unde venisem. Într-o vitrină modernă din colțul de pe dreapta, am văzut un manechin fără picioare atârnat pe sârmă, decorat în toate nuanțele de mov. Diverse articole de îmbrăcăminte – pentru mâini, brațe, bust, picioare – erau atârinate pe el cu mult gust. Vitrina nu mai avea nici un alt ornament, iar manechinul era în așa fel prins între oglinzi din toate părțile, încât aranjamentul ți se părea foarte complicat. Îți stimula imaginația, trebuie să recunosc, și plecai de-acolo cu impresia că ai văzut cel puțin zece manechine.

Cu trei ani în urmă nu s-ar fi admis o asemenea prezentare, și încă la vedere, dar... acum lucrurile s-au schimbat. Totul evoluează... Pe-atunci, aceasta era o stradă tipică de mahala, cu salonașe de jocuri și magazine ieftine, toate adunate în jurul unui cinematograful unde rulau filme vechi de trei luni. Îți era și greu să-ți imaginezi că aceasta ar fi o stradă principală. Suferise și ea o serie de schimbări, căci orașul înghițea hulpav din ce în ce mai mult. Și aici strada principală fusese concepută destul de frumos și nu chiar lipsită de naturalețe. Peste drum se afla în construcție un supermagazin cu garaj la subsol.

Nu avea nici un rost să mă tot întreb dacă era pentru că se dovedise foarte descurcăreață sau pentru că pur și simplu așa i-a fost norocul. Eu, oricum, nu mai aveam de ales.

CONFECȚII PICOLLO.

De un suport în formă de fluier atârna o placă groasă din rășină acrilică, albă ca laptele, pe care erau aplicate fâșii înguste din aluminiu, ce alcătuiau un fel de text scris cursiv. Trebuie să recunosc că era tare șic. „Picollo” a fost porecla soției mele în anii ei de școală. Nu susțin neapărat că avea un sens peiorativ, dar nici nu i-a fost dată cu cele mai bune intenții, după părerea mea. Soția mea a interpretat-o în mod arbitrar ca fiind un nume de dezmierdare. Cred însă că i se potrivea foarte bine și mă fascina această latură a caracterului ei. Cu toate acestea, îmi mențin părerea că sugerează o calitate, dar și un defect în același timp.

Ușa de lângă vitrină consta dintr-o simplă placă din rășină acrilică. În ea se reflecta ca într-o oglindă gardul de scânduri ce împrejmuia șantierul de

peste drum și tot în ea mi-am văzut și chipul. Cel pe care-l vedeam avea părul ciufulit de vânt și umerii nesiguri de parcă acum s-ar fi ridicat de pe patul de suferință – un tip suspect, ce merita pus sub urmărire, și nu să pornească el pe urmele altora. Dar nu mă puteam pieptăna acum... De aici, de unde mă aflam, ușa părea o oglindă. Din partea cealaltă însă, era chiar transparentă...

Am împins ușa cu umărul și m-am strecurat înăuntru. Am simțit o căldură plăcută gădilându-mi nările și am strănutat fără să vreau, dar cred că nu numai din cauza căldurii, ci și a mirosului de scrobeală și țesături proaspăt vopsite amestecat cu parfum. În stânga erau etalate mostre, reviste de modă și îmbrăcăminte confecționată la comandă. Alături de ele, cutii din sticlă cu nasturi, bucățele de blană și podoabe, în dreapta, o masă rotundă de culoarea marmurei sprijinită pe picioare metalice subțiri, între două fotolii de culoarea fildeșului. Și mai exista și o canapea. Pereții și tavanul aveau aceeași culoare ca și draperia care mă despărțea de atelier, făcută dintr-un material mai gros, dar cu un imprimeu plin de gust: floricele maronii răspândite pe un fond galben. Iluminarea simplă contribuia și ea la acest echilibru bine gândit: corpuri de iluminat dreptunghiulare din sticlă de-a lungul pereților.

Soția mea se sprijini cu ambele mâini de brațele fotoliului, stând cu spatele la draperie. Se uită la mine și zâmbi cam ciudat. În asemenea momente îi indiviez pe cei care poartă ochelari, pentru că aceștia se aburesc și astfel mai câștiga timp bătându-ți capul cu ei ca să-i ștergi și să-i așezi la loc. Neavând așa ceva, am luat-o, aparent nepăsător și tăcut, spre canapea. M-am așezat în colțul dinspre ușa. Un arc gemu sub greutatea mea și, până să-mi dau seama, m-am și trezit îngropat în canapea.

— Arcurile sunt rupte. Trebuie să trimit după cineva să le repare, spuse soția mea râzând.

Se așeză și ea în fotoliul din colț, picior peste picior. Genunchii ce i se zăreau de sub fusta scurtă arătau chiar mai bine decât mi se păruse ultima dată. Surprinzându-mi privirea, își lovi genunchii de parcă alunga niște țânțari. Spuse pe nerăsuflăte, cu o voce catifelată:

— Se poartă din ce în ce mai scurt. Ce bine! Când prețul materialului scade, ai prilejul să scumpești manopera. Indiferent de modă, că se poartă lung sau scurt, tot trebuie să-ți faci lucruri noi.

— Parcă se spunea că atunci când se poartă scurt, urmează să fie război.

— Ioate la vremea lor...

— Așa se pare.

— Ce te-aduce pe aici astăzi?

— Vreau să te întreb ceva... Se poate acum? Draperia din spatele ei se dădu la o parte și intră o tânără:

— Bună ziua. Doriți ceai obișnuit sau preferați cafea?

Nu era o frumusețe, dar era plăcută și atrăgătoare. Soția mea purta lucruri discrete, pentru că oaselor ei mici li se potrivea o asemenea ținută, dar fata era îmbrăcată foarte modern. Sconta pe efectul psihologic asupra

clientelor... Dacă patroana unui astfel de magazin se îmbrăca prea strident, respingea clientela, dar și dacă era exagerat de modestă însemna că nu are suficientă încredere în tehnica și gustul ei. Lucrurile păreau complicate... Amândouă însă, așa cum erau îmbrăcate, lăsau o impresie grozavă. Fata rămase locului privindu-mă insistent peste umerii soției mele, arătându-și doar fața. Privirea ei deschisă, inocentă, putea fi asemuită cu aceea a unei păsărele care așteaptă numai să-i fluiere. Eram doar soțul șefei, așa că nu avea de ce să fie atât de provocatoare. Chiar dacă nu eram, ce-i drept, decât „fostul” ei soț. I-am stârnit curiozitatea și ea considera că nu trebuie să fie foarte oficială în prezența șefei... însă cochetăria ei nu ținea în ceea ce mă privește. Într-adevăr, prima dată când a venit cu ea acasă, m-am întrebat dacă soția mea nu are cumva apucături de lesbiană...

Numai că fata arunca priviri la fel de aprinse și mesei, și peretelui.

— Chestiunea pe care o ai de discutat e complicată?

— Depinde cum o iei.

— Ar fi trebuit să mă anunți telefonic.

— A, nu! Voiam un răspuns spontan. M-am săturat de răspunsuri puse la cale dinainte.

Fata își strânse buzele și scutură din cap. îmi aruncă o privire dulceagă înainte de a se retrage după draperie.

— Fata asta-mi creează probleme, spuse ea coborând vocea deși făcu remarcă râzând, ca un complice pe jumătate conștient că-i auzit. Nu-i isteată? E genială cu drăgălășeniile ei.

— Ești femeie-n toată firea, nu? Dar, de fapt, care a fost motivul despărțirii?

— Asta voiai să știi? mă întrebă ea surprinsă, privindu-mă drept în ochi. Chiar aici, în plină zi...

— Nu te gânde prea mult. Spune-mi ce-ți vine pe limbă acum, exact ce gândești.

— Am fost de acord cu despărțirea pentru că am crezut că știi ce gândești tu, presupun. Și acum încerci să dai vina pe mine...

— Vrei să spui că eu am fost cel căruia i-a venit ideea?

— Bineînțeles.

— Pentru că mă opuneam categoric deschiderii acestui magazin.

— Și te opui?

— Recunosc că eu am fost cel care a pierdut.

— Dar nu-i vorba de cine a câștigat și cine a pierdut.

— Sunt întrebat deseori de ce m-am făcut detectiv. Ce crezi că răspund?

— Bănuiesc că nu adevărul.

— Zic cam așa: soția mea a pus un detectiv pe urmele mele să vadă ce fac, dar acesta a trecut de partea mea pe parcurs, cerându-mi bani ca să-și țină gura. E adevărat că am și eu slăbiciunile mele, dar chiar să-ți bați joc și să n-ai deloc încredere în mine... atunci ce rost mai are să te prefaci că ești cinstit?

— Da, dar când începi și născocoști tot soiul de povești, nu te lași până nu mă scoți pe mine vinovată, nu?

Zâmbetul îi dispăru ca și când i l-ar fi smuls cineva. I se citi apoi pe chip sentimentul de a fi fost părăsită. Aveai senzația că se simte precum refluxul ce se pierde în larg.

— Nu zic că ești vinovat, ci îl iau pur și simplu în bătaie de joc pe detectiv.

— De ce vorbești așa?

— Iți merge bine cu arhitectul?

— Punctele mele slabe ți-au rănit mândria, dar ai și tu cusururile tale.

Ești cumplit de gelos.

— Gelos? Nici prin cap nu mi-a trecut!

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să-ți spun așa ceva, dar și tu ești de vină. Te porți cu mine în așa fel încât mă obligi să spun asemenea lucruri. Tot timpul ne învârtim într-un cerc vicios. Nu știu niciodată de unde începe... De undeva însă pornește și nu mai terminăm cu discuțiile...

— Dar încă nu e cazul să divorțăm, nu?

— Ți-am cerut eu vreodată așa ceva?

— Dar m-am opus ferm deschiderii acestui magazin.

— A trecut și asta.

— A trecut pentru că puțin ți-a păsat că mă opuneam. Ai făcut tot cum ai vrut tu. Nu zic că n-o fi convenabil în ceea ce privește venitul, faptul rămâne de necontestat, dreptatea e de partea ta aici... Oi fi gelos... Nu, e altceva... Seamănă, dar nu-i chiar gelozie... Problema este: de ce numai eu am greșit și tu nu?

— Mă faci să mă simt prost dacă începi să pozezi acum în victimă...

— Dar trebuie să recunoști că și tu gândești că n-am ce căuta aici, nu-i așa?

Soția mea își apropie picioarele și, cu ambele mâini pe genunchi, aplecată mult în față, zise:

— Ei bine, atunci... Pune-te în locul meu. Ce-ai face atunci? Să presupunem că tu ai fi avut un succes răsunător într-o afacere la care eu m-aș fi opus și că din cauza aceasta eu ți-aș fi cerut să ne despărțim.

— N-aș fi în stare să înțeleg.

— Ești îngrozitor de egoist.

— și ție ți-ar fi imposibil să înțelegi.

— Îmi este.

— Dar înainte ai spus că înțelegi.

— Am făcut pe nebuna.

— A, deci așa... Eu m-am tot învârtit încercând să lămuresc ceea ce de fapt nu eram în stare să explic. Asta vrei să zici?

Se ridică brusc bătând din palme. Ochii îi scăpărară scânteii.

— Asta era! Ai părăsit domiciliul! Ai fugit de-acasă!

— Am fugit?

Normal, nu? De fapt asta și avusesem de gând, așa că nici n-ar fi fost nevoie să mi se spună. Doar nu se cădea să mai fac pe surprinsul acum, ca și când aș fi descoperit cine știe ce noutate.

Adevărul este însă că am fost consternat când mi s-a scos în evidență ceea ce sărea în ochi oricui. M-am simțit umilit de parcă mi-ar fi turnat cineva conținutul unei scrumiere în cap. De ce?... Poate pentru că mi-am dat seama că mă intersectam undeva cu EL, cel pe care-l căutam. Afară, soarele strălucea tot mai puternic și ușa se colorase parcă în verde. Umbra mi se proiecta în paralel cu canapeaua și umărul mi se suprapuse peste brațul celălalt, iar capul nu mi se mai vedea deloc.

— Da, așa e. Părerea mea este că ai fugit de acasă.

Soția mea dădu din cap satisfăcută și mă privi pe furis. Aveam impresia că pentru ea era suficient să mă determine să fiu de acord cu ce spune ea și totul se rezolvă de la sine.

— De cine? De tine?

— Bineînțeles că n-ai fugit de mine, spuse ea dând ferm din cap. De viață... de nesfârșita concurență și tocmeală, de toate situațiile critice în care te aflai, de toate strădaniile tale de a te menține la suprafață... Așa-i?... La urma urmei, eu n-am fost decât pretextul.

Brusc, o durere ascuțită îmi străpunse ochiul stâng, de parcă mi-ar fi înfipt cineva un cui. Era locul molarului, bineînțeles. Ar fi trebuit să-mi îngrijesc caria la vreme, și nu să ajung la abces și apoi la extracție.

— Și vrei să spui că nu există concurență și tocmeală în viața unui detectiv?

— Da, dar nu putem compara rivalitatea dintre cei care fac reclame pe străzile foarte circulante și detectivii care iscodesc prin străzile dosnice, nu? La tine a coincis plecatul de acasă cu părăsirea slujbei anterioare... aici e buba! Ai fi putut să le faci pe rând... dacă n-ar fi intervenit concurența. Ce părere ai? Te-ai opus deschiderii magazinului meu pentru că te-ai gândit că dacă traiul ne este asigurat pentru moment, nu poate fi oricum o soluție definitivă... Și tu nu concepeai viața decât ieșind victorios în această competiție...

— Chiar atât de ambițios mă crezi...?

— Te doare ceva?

— Mi-am pierdut o măsea.

Și-a deschis broșa de la piept în formă de cutiuță și-a scos din ea trei pastile mici.

— Astea-s bune... medicamentul meu obișnuit. Iar am avut dureri de cap cumplite în ultima vreme.

Fata intră cu spatele în salon, ridicând mult draperia. Fusta ei strâmtă, cafenie, i se mula pe umeri, iar ciorapii cu găurele sclipeau ca niște perle. Bluza avea guler croit ca la uniforme militare, iar la manșete avea nasturi sidefii. În ochi i se citea un zâmbet răutăcios. Turnase cam multă cafea în ceșcuțe și era gata-gata se le verse. Se întoarse pe tocurele pantofilor (care erau de aceeași culoare ca și fusta), îmi aruncă o privire și porni cu grijă

înainte. Ii simțeam parcă în palme mișcările grațioase ale șoldurilor. Nu pot să nu recunosc că mă fascina croiala rochiei...

— Vrei niște apă?

— Nu, nu mă mai doare.

Nu-mi mai simțeam durerea, de parcă locul nu m-ar fi durut niciodată. Fata își mușcă buza inferioară și pe chip i se citea un zâmbet amestecat cu încordare. Când puse ceșcuța pe masă, mâna îi tremură și vărsă puțină cafea. Se așează răsând pe scaunul din fața mea. Inocența pe care o arbora era o artă pe care o practica, bănuiesc, când își punea în cap să facă cuceriri. Ca și când i-ar fi cerut aprobarea, soția mea spuse:

— Camera soțului meu e pregătită, așa că poate veni oricând.

Fata îmi aruncă o privire impertinentă și murmură încântată: – îmi plac bărbații. Nu cred, însă, că mă mai pot întoarce.

Șoseaua mi se părea ba albă, ba neagră. Mergeam cu nouăzeci de kilometri pe oră, deci cu zece kilometri peste viteza legală... Motorul ambalat răsuna precum ventilatorul între lamele căruia fusese introdusă o bucată de sârmă, iar cauciucurile ca o bandă adezivă pe punctul de a fi sfâșiată. Eram cu totul absorbit de zgomot, dar nu auzeam nimic, ca și când eram învăluit în cea mai profundă liniște... Nu vedeam decât drumul asfaltat care străpungea, parcă, cerul... Nu, acesta nu era drum, ci o fâșie de timp curgător... pe care nu o vedeam, dar o simțeam.

Nu-mi venea să cred că în fața mea se afla bariera unde se încasează taxe. Că nu-mi venea să cred nu-i nimic, dar nici nu era nevoie să mă las frământat de astfel de gânduri. Nu-mi puteam explica cum de o luasem pe șosea... Trecuse de mult ora la care trebuia să mă prezint la birou să vorbesc cu șeful... Am neglijat să iau legătura și cu clienta mea... N-ar fi trebuit să fiu aici... dar nici n-aveam vreun motiv să mă aflu în altă parte... Timp pur... Timp cheltuit fără un țel anume... Ce lux! Am accelerat. Acul indicator al kilometrajului a urcat la nouăzeci și șase de kilometri. Simțeam vântul la volan... Eram tot încordat. Am avut senzația că mă trezesc într-o zi care nu apare în calendar și într-un loc pe care nu-l găsești pe nici o hartă... Parcă prinsesem aripi... dar n-aveți decât s-o numiți dezertare. Când unul se face pirat și pornește spre mări necunoscute sau tâlhar și se ascunde prin catacombele unui oraș sau în desișul pădurii sau în imensitatea pustiei, bineînțeles că se simte – cândva, undeva – așa cum mă simțeam eu, atunci... Eram un nimeni, așa că n-aveam nevoie de compasiune. Ar fi fost la fel de absurd ca și când ai compătimi un om ce moare de sete într-un deșert pentru că varsă lacrimi pentru unul ce se îneacă... Senzația de trăire a timpului pur n-a durat mult, căci bariera a pus capăt visării. Visuri lungi... trezire artificială scurtă... Am întors imediat mașina și am luat-o înapoi spre oraș. Nu știu din ce motiv, dar nu mai eram la fel de binedispus ca până acum. Oare pentru că mă depășise o mașină sport roșie, lăsându-mi un bâzâit ușor în urechi? Nu, mai degrabă pentru că eram conștient de faptul că mă întorceam, de inutilitatea întoarcerii mele. Mă dezumflasem ca o minge din cauciuc din care ai scos aerul. Poate și pentru că acum goneam cu soarele în spate... De data aceasta bolta cerească, și nu drumul, se deschidea nemărginită în fața

ochilor mei. Pete de nori presărau cerul, pe alocuri și cu toate acestea, albastrul își croia drum printre ei precum o pânză lipită cu clei. Poate era doar o iluzie, dar pe pânza din fața mea se adunaseră tot mai mulți nori și cerul se întunecase. Sub bolta pestriță se întindea orașul pe care eu îl lăsasem în urmă acum o jumătate de oră și care-și întindea din nou brațele în așteptarea mea. Eu eram piratul care își îndrepta nava spre uscat, tâlharul care se căiește... Ceea ce vedeam era oare doar Fata Morgana? Nu, nu era posibil... Deși nu aveam nici o dovadă pentru acest fapt, orașul din care plecasem cu puțină vreme în urmă nu era la fel cu cel în care mă întorceam... Nu era decât o diferență de un micron între cele două, și totuși eu am fost capabil să o sesizez, poate tocmai pentru faptul că era atât de mică... Chiar și un micron poate însemna foarte mult... Dacă plecai din oraș pe la barieră numai o dată pe săptămână și tot se realiza o diferență de patru microni... patruzeci și opt pe an și dacă continuai socoteala pe treizeci de ani, asta însemna o mie patru sute patruzeci de microni – exact un milimetru și jumătate. Chiar dacă muntele Fuji se măcina mai repede, era totuși o cifră demnă de luat în considerare fără nici o rezervă.

Petele de pe cer se întinseră și albastrul le cedă locul. Iar mă săgeta locul în care fusese măseaua. Oare de ce trebuia să mă justific atâta? Ca să-i arăt soției mele că eu am dreptate? Sau să mă dezvinovățesc în fața clientei încercând să-i explic că n-am jucat nici un rol în uciderea fratelui ei? Sau ca să-i demonstrez șefului meu că nu intenționez să duc cazul mai departe decât era nevoie?... Dar făcea și asta parte din munca mea... „Un vânător bun nu-și urmărește niciodată prada prea departe. Mai bine se pune el în locul fiarei și-și caută calea de scăpare și dacă reușește să procedeze astfel, nu-i e greu să-și încolțească prada”, (din Memoriile unui detectiv)... Da, părea plauzibil. Oare nu cumva, într-un colțișor al minții mele, am intrat în competiție chiar cu EL? Puteam eu rivaliza cu EL? În felul acesta aș putea să-mi justific oarecum impasul în care mă găseam... Eu nici nu fugeam, nici nu mă întorceam, pe când el a plecat fără să se mai întoarcă...

Probabil că asta era. Dacă mi s-ar fi spus că e adevărat, cred că începeam și eu să cred. Și chiar dacă era, trebuie să recunosc că m-a zguduit moartea cumnatului său. Dar oricum, era mult mai bine așa decât să încerc să mi-l scot din minte pe EL – punctul esențial. Am impresia că s-a profilat la orizont silueta LUI. Într-un colțișor din peisajele suprapuse ale orașului se aflau și găuri negre neastupate... Umbre ale CELUI ce nu mai există... Și dacă priveam astfel lucrurile, orașul era plin de astfel de găuri și el nu era singurul; nenumărați EL împânzeau locul... EL din mine, din ea, din alt el... începeam să văd totul cu alți ochi...

Am parcat lângă un telefon public. Nici n-am apucat să cobor bine din mașină, că soarele a și intrat în nori de parcă-l măturase cineva. Cu toate acestea, încă era cald în cabina telefonică și, poate pentru că era arareori folosită, un miros de mucegai îmi străpunse nările.

— Te rog să mă scuzi că n-am venit mai devreme.

— Cu atât mai bine. Am plâns până am obosit. Tocmai m-am mai liniștit și eu.

Răgușeala din voce era cea obișnuită și mi s-a părut extrem de liniștită – poate nu datorită trecerii timpului, ci datorită berii.

— Toată lumea o să se îngrijoreze dacă întârzii.

— Nu cred că-și bat capul cu mine. Asociația suportă toate cheltuielile, de parcă ei ar fi rudele apropiate, nu eu... Hainele de doliu le-am închiriat...

— Iți vin bine. Poate ți se pare ciudat că-ți spun, dar negrul te prinde.

O pantă abruptă traversa colina dinspre sud presărată cu case... Un șir lung de trepte din piatră... de ambele părți, bambuși pitici bătrâni... linia adânc crestată a cefei ei pe când cobora...

— Ai încercat să afli din ce pricină și în ce condiții s-a abătut nenorocirea asupra fratelui dumitale?

— Nici nu-mi vine să cred că a fost fratele meu. La urma urmei, nu știam eu mare lucru despre el.

— Totul s-a petrecut după ce m-am despărțit de el, aseară. Îmi fac și eu o mie de reproșuri.

— Dar nu mi-a spus nimeni că a fost cu dumneavoastră.

— Iar s-a făcut răcoare și s-a înnorat. Imediat după mănunchiul de bambuși se deschidea cimitirul, chiar în dreapta, unde se terminau treptele: în templul mic și vechi doar țiglele de pe acoperiș mai aveau oarecare strălucire. Nu se mai simțea aici atmosfera orașului, numărul enoriașilor scăzuse și el și singura sursă de venit păreau să fie funeraliile. Templul era atât de dărăpănat, încât a trebuit să fie ancorat cu frânghii solide de stâlpi de susținere, roși și ei de termite. Creșterea populației a atras după sine înmulțirea funeraliilor. Părăginirea se datora probabil unei lipse acute de fonduri a celui direct răspunzător de templu sau poate pur și simplu l-a lăsat în halul ăsta ca să nu fie nevoit să mai plătească taxe.

După ce-am trecut de poartă, am văzut draperia pestriță de la intrarea în templu. De ambele părți ale cărării care ducea de la biroul de la intrare și până la draperie se înșiruieră tineri care arătau ca niște copii. Își încălzeau mâinile la hibachi-uri. Spațiile libere dintre ei erau la fel de regulate precum cele dintre stâlpii de telefon. Când am trecut pe lângă ei s-au plecat toți, mult, unul după altul, ca niște automate. Maniera lor superpoliticoasă, cu mâinile pe coapse și picioarele ușor depărtate îți lăsa o impresie lugubră dar comică în același timp. Nu zic că nu avem și noi la birou oameni de modă veche, dar tot nu-ți era dat să vezi pe-acolo asemenea ritual.

Dincolo de draperie era liniște și pace, dar mirosul apăsător de tămâie îți sugera moarte. Preotul budist citea textul sfânt cu glas monoton.

Pe fiecare dintre cele patru coroane scria „Asociația Yamato”... înmormântarea părea oricum una dintre cele mai ieftine.

În față, la stânga și la dreapta capelei, se afla o estradă pentru cei care luau parte la înmormântare. Băteau la ochi doar pernele pe care nu stătea nimeni. În partea dreaptă la loc de onoare se afla un bărbat între două vârste, cam durduliu, îți dădeai seama dintr-o privire că e printre conducătorii asociației. Stătea cu ochii închiși în fața unul reșou electric și aveai impresia că moțâie. În stânga lui alte patru-cinci persoane importante – tot în negru – în genunchi, cu spatele drept, într-o poziție solemnă.

Unul dintre ei, cu o privire mai ageră, ne-a recunoscut imediat și a coborât treptele laterale în întâmpinarea noastră. Avea mâini și picioare lungi și subțiri și o creștătură în bărbia ascuțită. Era bine legat, dar gâtul îi era prea scurt. Purta ochelari mari fumurii. Ne-a urmat cu pași șovăitori. Ori era beat, ori somnoros. Îmi amintesc că am mai văzut ochelarii aceia pe undeva. Da, semăna cu unul din grupul celor trei care stătuseră lângă focul din albia râului noaptea trecută – cel cu favoriți exagerat de lungi și răsuciți puțin în sus, picioare arcuite și fața turtită. În plus, plasturele de pe bărbie și alifia de pe nas erau, fără îndoială, semne ale încăierării la care participase.

— Poftiți, spuse el făcându-ne semn din bărbie și plecându-se adânc în fața însoțitoare mele. Îmi pare rău, dar vicepreședintele asociației și președinții celorlalte asociații au trebuit să plece din cauza unor treburi urgente. V-au transmis condoleanțe. Privirile i se opriră asupra celui ce moșia la locul de onoare. Apoi se întoarse și mă măsură din cap până-n picioare. Nu vă mai faceți griji, directorul se ocupă de toate.

Clienta mă prezentă bărbiei ascuțite:

— Dânsul este cel care răspunde de asociația fratelui meu.

Cineva din spate mă bătut pe umeri.

— Bine c-ai scăpat! Te-am avertizat eu. Ai văzut că s-a întâmplat cum am zis?

Cine să fie purcelul ăsta sur? Vocea îmi era cunoscută. A, da... tipul din microbuzul de aseară. Dacă nu i-aș fi auzit vocea, nu l-aș fi recunoscut. Purta cravată, își ajustase barba și-ți era imposibil să-ți imaginezi că era unul și același cu cel care ne servise cu rămen. Unde-i era fața umflată și buhăită de ieri? Mi-am îndoit brațul abia perceptibil și mi-am încordat buzele ca să pot răspunde cu un zâmbet amabilităților lui. Puteam fi amândoi bănuți și între noi se stabili o înțelegere tacită; ca martori, făceam front comun.

Rezultatul a fost o schimbare vizibilă în atitudinea celui cu bărbie ascuțită. Vigilența de pe chip îi dispăru precum o mustață falsă lipită cu salivă.

— Cel care răspunde de funeralii trebuie să fie undeva în față. Îl aduc imediat.

Plecă în grabă și dispăru imediat în spatele draperiei. Dar cel cu ochelari fumurii, care stătea cu un pas în spatele nostru și ne pândea ca pe niște bagaje, nu făcu nici cel mai mic efort să-și ascundă ostilitatea pe care nici măcar lentilele întunecate nu o puteau para. Poate îmi purta pică pentru că am fugit și l-am lăsat acolo, deși știam că a venit la mașina mea în căutare de ajutor. Sub nasul roșu, caraghios, mușchii din colțul buzelor îi tremurau necontrolat. Considerând că e momentul să plecăm, am zis:

— Hai să mergem să ne luăm rămas-bun.

— Eu am și terminat.

Parcă vorbea despre mâncare. Ce era în mintea ei? Oare ce-a însemnat pentru ea moartea fratelui ei de era atât de calmă când știu bine că s-a încurcat cu el. Normal că o înmormântare nu se poate compara cu o nuntă, nu este un eveniment fericit. Amintirea celui mort e bătută în cuie tocmai pentru ca omul viu să poată trăi liniștit. Oare atitudinea aceasta de

indiferență însemna același lucru și față de cel decedat sau, dimpotrivă, dragoste exagerată pentru el... dincolo de viață și de moarte? O presimțire sinistă puse stăpânire pe mine.

Trepte groase din lemn... Mi-am scos pantofii și mi-am pus papucii ce se aflau lângă lespede de lemn de jos. Am urcat cele cinci trepte. În fața altarului din încăperea principală se afla o pernă roșie cu fire aurii și un suport din lemn, simplu, pentru arderea tămâiei. Când am ajuns acolo, mi-am dat seama că încă mai purtam mănușile, așa că mi le-am scos repede. Am oferit și eu niște tămâie, așa cum cerea ritualul, foarte atent însă să nu-mi șifonez pantalonii pe când îngenuncheam și pentru prima oară am privit și eu atent fotografia expusă în fața altarului. Aha, deci așa stau lucrurile... mi-am zis eu în sinea mea. Ca și când aștepta să plec, preotul întrerupse psalmodierea și se retrase grăbit. După ce-a plecat el, cei trei prezenți acolo au răsuflat ușurați, aprinzându-și toți țigările în același timp. Cel mai în vârstă, de la locul de onoare, căruia ei îi ziceau șef, se trezi din moțăiala, își trase nasul și-și întinse mâinile deasupra reșoului, întorcându-le pe o parte și pe alta ca și când ar fi prăjit senbei¹.

Nu știu cum și în ce fel, dar Bărbie Ascuțită se arătă dinspre culoarul prin care dispăru preotul și-mi făcea acum semne cu mâna. Ea era absorbită într-o discuție cu bucătarul despre ramen, undeva

1. Uscatele.

În stânga. Ba nu, doar el îi vorbea și nu-mi puteam da seama dacă-l ascultă atent sau nu. Își tot agita mânecele de la chimonoul de doliu, cu care nu era deloc obișnuită: ba le lăsa să atârne, ba le răsucea apoi în sus și le făcea ușor vânt în spate. Pe cer se adunaseră iar nori alburii, dar vântul încetă.

Mă conduse într-o cămăruță îngustă, după toate aparențele o săliță de așteptare pentru cei ce urmau să ia parte la slujbă. Într-o sobă veche ardea gaz cu o flacăra albăstruie și am simțit imediat cum mi se relaxează mușchii feței. Lângă intrare stătea un tânăr, cu mâinile pe genunchi, așteptând cu capul plecat. Bărbie Ascuțită mă privi întrebător:

— Pot să...?

Am aprobat din cap și el plecă din încăperea, legănându-și umerii. Bineînțeles că nu prevăzusem o prezentare atât de bruscă, așa că nu știam ce să-l întreb pe acest tânăr șef. Dar n-avea nici o importanță dacă Bărbie Ascuțită era acolo sau nu. Stăteam în fața tânărului de cealaltă parte a măsuței negre cu auriu, al cărei lac începuse să se scorojească, pe care se servea ceaiul. Judecând după gâtul lui subțire și tânăr - era probabil liderul grupului de tineri care stăteau afară, în față - nu mi se părea deloc potrivit să-l consider șef. Pe când mă așezam, și-a căutat și el o poziție mai comodă și m-a privit în ochi. Chipul îi era exact cum îmi imaginasem judecând după gâtul lui subțire. Avea pielea fină, de parcă ar fi fost lustruită cu ceară, și după linia bărbiei îți era greu să-ți dai seama dacă e bărbat sau femeie. Lăsând la o parte urma lăsată de barbă, trăsăturile lui, și în special buzele, erau foarte feminine. Nici nasului n-aveai ce să-i reproșezi. Doar ochii îi erau neobișnuit de întunecați, acoperiți parcă de un văl, și păreau periculoși, gata-

gata să ia foc ca benzina. Cu toate acestea, mușchii arătau fragili... Nu-ți venea să crezi că are autoritate, că inspiră tinerilor o teamă excesivă. Era cu siguranță un tigru în piele de vulpe. Și dacă lucrurile stăteau așa, atunci și poziția lui se surpa odată cu moartea fratelui clientei mele și ura nutrită de multă vreme de către ceilalți tineri se va revărsa acum asupra lui - împrejurare ideală ca să scoți ceva de la el, probabil. Dar n-avea neapărată nevoie de mușchi ca să-i manevreze pe toți lunaticii și zăpăciții aceia, căci se pare că-i întrecea pe toți în violență. Spre deosebire de întrecerile sportive care solicită forță, când ucizi, ai nevoie de alte calități. Nici un tigru nu mai face față unui câine turbat înfometat.

Dar, pentru Dumnezeu, oare ce urmărea ea? De ce o fi ținut să-l cunosc pe băiatul acesta? Și încă atât de brusc! Putea să-mi spună din vreme, că doar a avut când. Insigna de forma fulgerului era exact la fel cu aceea purtată de fratele ei. Poate era însemnul organizației pe care ei o numeau „Asociația Yamato”. Dacă tânărul acesta era șeful, ceilalți din templu constituiau probabil garda personală a defunctului. Ia stai puțin! Insigna băiatului era asemănătoare cu a fratelui... Semăna ca formă și cu cea purtată de Barbie Ascuțită, dar diferea culoarea. Insigna mortului fusese albastră, cea a lui Barbie Ascuțită era bej. Mortul fusese mai în vârstă, așa că diferența de culoare nu însemna probabil deosebire între superior și subordonat, ci o diferență de subdiviziune. Presupun că banda fratelui clientei mele devenise organizație independentă în cadrul „Asociației Yamato”.

Oare ce spera ea?

Să-i fi venit ideea pe loc sau s-a întâmplat ceva care a determinat-o să amâne până în ultimul moment întrevăderea noastră? Sau s-a gândit că

—t 176 prin această întâlnire neprevăzută mă lua prin surprindere și avea de gând să profite de faptul acesta?

— Faceți de serviciu pe rând?

— Nu.

Tonul lui oficial și sec nu suna deloc natural. Voia să lase impresia că este teribil de echilibrat, de parcă și-ar fi călcat cu fierul cutele sentimentelor. Rezultatul a fost însă lipsa totală de expresie. Era imposibil să te ocupi de un asemenea individ în afara unei cuști, dar odată intrat acolo cu el, nu-ți rămânea decât să-l provoci la un joc periculos și nu existau decât două posibilități: să muști sau să fii mușcat. Dar nu putea fi vorba de așa ceva acum.

— Cred că nu prea vă simțiți în largul vostru că v-a murit subit șeful.

— Da, așa-i.

— Ai rămas singurul care urmează să-i preia atribuțiile sau luați de șef pe cineva din afară?

— Cred că ne împrăștiem.

— De ce?

— Liderii Asociației au avut necazuri cu șeful care a murit... pentru că minorii sunt ușor de reperat... Puștii fug de acasă și formează bande de huligani care sug sângele altor fugari. Odată ce sunt descoperiți, poliția e pe urmele lor... și nu mai e nimic de făcut.

Puști care fug de acasă... Mă străfulgera o idee care lăsa unde de șoc în urma ei... Dacă fratele fusese șeful unei organizații care amăgea băieți fugiți de-acasă, era și normal ca el să privească cu totul altfel dispariția LUI. Oare ea avea cunoștință de toate acestea? Tocmai pentru că știa lucrul acesta i-a dat prin minte să-mi înlesnească o întrevedere cu tânărul?

— Am citit mesajul de condoleanțe din partea tuturor.

Se tot foia de parcă încerca să scape de atmosfera înăbușitoare și deveni apoi, brusc, teatral.

— Mi-au dat lacrimile, zău că da. Șeful avea o inimă atât de bună și nu m-am mai putut abține din plâns. De câte ori s-au făcut razii, nimeni n-a suflat o vorbă. Niciunul dintre noi nu vrea să se mai întoarcă acasă. Liderii Asociației nu ne-au înțeles însă. Toată lumea l-a iubit pe șef. Pe onoarea mea că l-au iubit. Așteptați și-o să vedeți... tot întreprindem noi ceva... nu ne lăsăm cu una, cu două...

— Dar am auzit că ucigașul a fost prins de poliție.

— Nu mai spuneți prostii! Acela a fost țapul ispășitor. Pe șef l-au lichidat cu pistolul. Cum să aibă muncitorii din barăci pistoale?

— Te gândești la cineva anume?

— Știu și eu...

— Președintele asociației nu e de acord, nu?

— De aceea am și zis că o să ne împrăștiem.

— Și cum o să vă mai scoateți banii?

— A! Clienții noștri sunt dintre cei mai buni și apoi puștii de afară sunt toți grozavi!

Până la urmă am reușit și eu să înțeleg despre ce afacere era vorba. Nu-mi venea să cred că n-a fost nici măcar unul din bandă la microbuzele din albia uscată a râului și, cu toate acestea... clienți buni... puști grozavi... Deci, o bandă de băieți implicați în homosexualitate... și fratele ei trăgea toate sforile... Și dacă acesta învârtea lucrurile ca lumea, puteau scăpa și de rigorile legii... Dar nu putea face oricine lucrul acesta... Și dacă nu-i creștea pe toți la aceeași școală, lucrurile se complicau...

Trebuia îmbinată plăcerea cu profitul. Făcând legătura cu toate acestea, am început și eu să pricep de ce funeraliile mi-au produs o impresie atât de neplăcută. Nici nu era greu să-mi dau seama acum de ce grupul acesta încurca treburile asociației. Conducerea fusese redusă la un singur șef. Era de aceea greu de închipuit că cineva ar mai putea să-i controleze și să obțină profit de la acești exaltați dacă acesta nu ar fi unul care să-i iubească și să fie iubit de ei...

— Fiecare-și are locul lui, dinainte stabilit?

— Nici vorbă! spuse el, mijindu-și ochii suspicios. Fiecare cu ale lui...

Am impresia că nu înțelegeți, nu?... Nu mi se pare că ați fi de-al nostru...

Membrii clubului nostru sunt toți unul și unul... Mă găsești atrăgător? Ha? Te deranjez?

— Arăți bine.

— Atunci să-ți cârpec una? N-ai vrea să-mi bei urina? Ce-ai zice dacă te-aș pune să-mi lingi tălpile pantofilor?

M-am cutremurat când i-am văzut privirea fixă și fioroasă, dar am zis:
— Eh, mă descurc eu.
— Așa mi-am și închipuit. Vin destui bătrâni libidinoși cu bani căcălău... și mai pică și câte un actor de televiziune, dar...
— Vreau să te întreb ceva. S-ar putea să știi... V-a zis șeful vostru în ultima vreme ceva despre niște furnizori de combustibil?
— Furnizori de combustibil? Adică clienți de-ai clubului nostru?
— Lasă, dacă nu știi...
— Nu-mi plac întrebările. Mă înnebunesc.
— Încă una și gata. Ai putea să-mi spui pe unde a tras șeful vostru în ultima vreme?
— Era un tip imparțial. N-a făcut prostia să se aciuiască într-un singur loc.
— Dar bănuiesc că avea și el ceva bagaje... o valiză în care-și ținea lucrurile personale... pantofi etc.
— Își arunca lucrurile după ce le folosea, până și lenjeria de corp și periuța de dinți... Folosea un lucru de două-trei ori și apoi ni-l vindea nouă la jumătate de preț.
— Dar trebuie să fi avut și el ceva cât de cât. unde să-și noteze lucrurile de care avea nevoie... un jurnal, poate... ceva ce nu lua mereu cu el și în care își punea lucrurile strict necesare...
— N-am văzut așa ceva.
— Nu mă interesează de fapt cine le ținea, dar îmi promisese un jurnal... o chestie care pentru voi nu are nici cea mai mică însemnătate.
— Tot ce-am avut era al lui, până și rogojinile pe care dormeam și uleiul de păr pe care-l foloseam. Noi n-aveam nevoie să păstrăm nimic.
— N-ai putea să-mi acorzi o dată ceva mai mult timp?
— Imposibil.
— Dar familia ta?
— Să-i ia naiba! Toți mă-ntreabă același lucru.
— Dar cum proceda șeful dacă i se făcea cuiva dor de casă?
— Avea un spirit de observație nemaipomenit. Și când se plimba prin fața stației observa totul. N-a făcut niciodată nici cea mai mică greșală. În afară de asta, era și un profesor foarte bun, așa că băieții au ajuns să îndrăgească afacerea.
— Dar mai îmbătrâniți și voi, nu?
— N-avem încotro. Dacă te gândești bine, nimeni nu poate lupta cu vârsta. Ei, o să mă debarasez eu cândva de clienții vechi. Zău că mi-ar plăcea să am și eu un băruleț al meu... sau o stație de benzină...
— Ai știut de la început ce fel de băieți sunt aceia și cu ce se ocupă?
— Da. Cum mă apropii eu, se schimbă la față și o întind. Nici n-apuc să scot o vorbă.
Râse șmecherește și dădu ușor din umeri. Își înmuie, pe furiș, buzele în bere. Iar stăteam în fața perdelei lămâiatice și încă nu se întunecase. Camera era inundată și ea de o lumină lămâiatică. Doar hainele negre de doliu nu mergeau aici... parcă fuseseră luate dintr-un album de fotografii alb-negru.

— în legătură cu jurnalul. Am încercat să scot ceva de la el, dar de pomană. Cu cât încercam să aflu mai multe, cu atât se încăpățâna mai mult în a nu-mi spune nimic.

— Jurnalul? Ce jurnal?

— Jurnalul soțului, bineînțeles. Fratele dumitale urma să-l aducă azi aici.

— Aaa!

Își văzu mai departe de berea ei, lingând-o ca o pisicuță. Eu însă mă înfuriasem teribil.

— Mai devreme am luat-o pe autostradă.

— Și de ce, mă rog?

— Pe când alergam, mă gândeam ce bine-ar fi dacă aș ține-o tot așa și mi-am dat seama că aș putea, într-adevăr. Dar mă trec fiorii acum când mă gândesc la starea mea de spirit de atunci. Să presupunem că toate ar fi ieșit așa cum îmi doream, că mergeam și mergeam, n-are importanță cât de departe și că n-aș fi ajuns niciodată la barieră...

Își ridică brusc privirea din pahar.

— Ei, și?... Dacă ați fi ținut-o tot așa, ați fi rămas fără benzină după o jumătate de zi.

Când ni s-au întâlnit privirile, mi-am dat seama că nu era atentă la ce zic și nici măcar nu realiza ce spune ea. Când mi-a descifrat expresia feței, a rămas ca trăsniță.

— Ciudat... Și soțul meu mergea mult pe autostradă. Dar la el era cu totul altceva... testa mașinile reparate. Atâta alerga, mai ales seara când începea să se lase întunericul și totuși acoperișurile clădirilor mai străluceau încă de la soare, încât îl apuca pur și simplu amețeala.

— Așa-i cum am spus și eu.

— Zicea că străbătea autostrada în sus și-n jos de sute, de mii de ori și de fiecare dată ieșirile păreau să se împuțineze și în cele din urmă se simțea zăvorât...

— Când mergi cu mașina, refuzi să crezi că o să te mai oprești și-ți dorești să vină clipa în care să tot mergi așa mereu. Dar când sosește momentul să pui punct, te înfiori la gândul că ar fi existat posibilitatea să nu se mai sfârșească. E o mare diferență între a merge cu mașina și a te gândi că mergi.

Un zâmbet vag i se strecurase pe buze. Era cu totul altfel decât rânjetul ei obișnuit și cu toate acestea, am descifrat în el și oarecare neliniște deși încercase s-o disimuleze. Își plecă ochii și iar am avut impresia că mi s-au năruit toate planurile. Mă simțeam exact ca un negustor căruia i se întoarce spatele politicos.

Mi-am luat iar avânt:

— Așa că... poate n-ar trebui să mă preocupe atât de mult jurnalul acela. Jurnalul este, la urma urmei, la fel cum ți-ai imagina că mergi cu mașina. Și de fapt soțul dumitale a fost cel care a condus mașini...

— Aha! Jurnalul...

— Dar despre ce credeai că vorbesc?

— Credeam că despre un bărbat și o femeie, spuse ea fără cea mai mică urmă de interes, ca și când ar fi dat la o parte o coajă de mandarină. Apoi își fixă din nou privirea absentă în pahar.

— Măcar știi ce conținea? Încercam să-mi stăpânesc mânia. Cum e posibil să nu te intereseze câtuși de puțin jurnalul soțului dumitale?... Dar oare cine te poate interesa pe dumneata? Zău că nu te înțeleg.

— Dar nici fratele meu n-a făcut mare caz de jurnalul acesta.

— Aveai chiar atâta încredere în fratele acela al dumitale? Mai multă decât în propria opinie?

— Am rămas singură acum. Închise ochii, partea de sus a trupului i se relaxa și aveam impresia că face totală abstracție de prezența mea. Sunt convins însă că undeva, în străfundurile sufletului ei, furtuna stârnise niște valuri.

— Fie, te privește. Nu mă interesează, dar ai putea să te gândești la fratele dumitale. Ce împrejurări l-or fi determinat să ajungă unde a ajuns și să sfârșească cum a sfârșit?

— O, bine că mi-am amintit! Trebuie să vă dau ceva. Luă de jos o sacoșă mare, albă, pătrată, pe care o pusese lângă scaunul ei și care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea ei de doliu. O ridică în poală. Scoase din ea un pachet înfășurat în ziar și mi-l întinse peste masă. Avea o formă cam ciudată și era prost legat. După zgomotul pe care l-a făcut în contact cu masa, părea destul de greu.

— Ce-i cu asta?

— Bărbatul cu care am stat de vorbă mai devreme... cel cu barbă deasă.

— Aha, cel care pregătise rămen... avea și el o tarabă în albia râului unde s-au încăierat...

— A zis că-i amintire de la fratele meu. Hârtia s-a rupt pe când îl despachetam și din pachet ieși la iveală un tub metalic negru, fără pic de strălucire. Un pistol! Mi-am dat seama imediat că nu trebuie să las amprente. L-am apucat de țeava cu un colț de ziar și l-am tras, prudent, spre mine. Împreună cu pistolul fusese înfășurat și un obiect mic, ca un nasture argintiu. Insigna!

— Aaa! Deci așa!

Ea rămase imperturbabilă, iar eu mă dădeam de ceasul morții. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de femeie e asta? Pe ce lume trăiește?

— Știi? E un revolver Browning cu șase gloanțe.

— E doar o jucărie.

— Jucărie?

— Priviți! Țeava e înfundată.

După ce mi-a spus ea, m-am uitat și eu mai bine și am constatat că așa și era. Culoarea, forma, greutatea erau normale și era greu de deosebit de un pistol adevărat. În special răceala din jurul trăgaciului, bine uns de altfel. Îți dădea o senzație anormală. Nici n-aveai nevoie de unul adevărat ca să crezi efectul psihic scontat.

— Am auzit că celălalt s-a speriat grozav când l-a scos fratele meu.

— Mă mir... Individul cu rărlen o întinsese înaintea mea, așa că n-a avut cum să fie martor al scenei...

— A zis că și-a parcat microbuzul într-un loc sigur și s-a întors.

Nu mai aveam replică. Și eu puteam să plec undeva... la biroul muncitorilor angajați temporar. la poliție... sau mai știu eu unde. Dar eu n-am făcut decât să fug de acolo. L-am lăsat să moară fără să mișc un deget... n-am fost de bunăcredință. precum omul cu rărlen.

— Eu nu m-am întors.

— Se pare că i-au zdrobit capul cu călcâiele.

— Ciudat! Băiatul cu care am stat de vorbă mai înainte mi-a spus că a fost împușcat.

— Nu poți avea încredere în ce spun băieții aceia. Imaginația lor prinde repede aripi și se transformă imediat în fapte. Și poliția a spus că a fost ciomăgit până și-a dat sufletul.

— Dar și dumitale îți place să-ți imaginezi fapte, nu?

— Se prea poate.

— Cei de la poliție au făcut vreo mențiune cu privire la mine sau la soțul dumitale?

— Nu în mod special...

— Un revolver ca acesta nu înseamnă mare lucru.

Eram nervos că mă prostiseră și în mod deliberat am lăsat urme pe armă. Apoi am continuat:

— Dar e grav dacă consideri că afacerea în care era implicat fratele tău e la fel de nevinovată precum acest pistol.

— Bineînțeles. Inițial acest obiect a aparținut soțului meu.

— Soțului?... Și ce făcea cu așa ceva?

— L-a cumpărat și el de pe nu știu unde și tare-i plăcea să se fălească cu el. Fratele meu s-a enervat și i l-a luat.

— Și asta mi se pare ciudat. Rolurile par oarecum inversate. Fratele dumitale n-ar fi avut dreptul să se plângă de un obiect atât de inofensiv, când știm bine cu ce se ocupa. Ai idee cam ce-a făcut aseară, acolo în albia râului unde s-a iscat scandalul?

— În mare...

— A luat din drepturile bănești ale muncitorilor și a înființat o serie de tarabe... știi, microbuzele... Și asta n-ar fi nimic, dar a dus femei acolo - prostituție în toată regula... Știi?

— Da, în linii mari...

— Pentru Dumnezeu, dar ce relații erau între soțul și fratele dumitale? Nu pot să cred că erau de aceeași teapă... Când te-aud cum vorbești... nu mi se pare deloc că ai fi avut ceva de reproșat fratelui...

— Cred că l-am înțeles. Fratele meu nu i-ar fi permis niciodată soțului meu să se joace cu o asemenea jucărie.

— De aceea nici nu înțeleg ce motive avea să se plângă de pistol. Nu găsesc nici o justificare...

— Justificare? Știu eu... își băgă degetul în paharul cu bere și apoi linse spuma de pe el. Ciudată e roata vieții... Dacă fratele meu a fost ucis din cauza acestui pistol... se pare că soțul meu a făcut-o.

Indiferența totală și încordarea care păreau că o sfâșie își găsiseră lăcaș în una și aceeași expresie. Durerea ce-i măcina inima, pe când încerca să-și înăbușe lacrimile, m-a străpuns și pe mine. Se pare că nu mai era rândul meu să mă simt indispus.

— Îți faci prea multe probleme. Un obiect ca acesta poate constitui o dovadă.

— Puneți-l deoparte, imediat! Vă rog. Nu pot să sufăr jucăriile astea.

— Il iau cu mine. Ce să fac cu insigna?

— Păi... puteți s-o aruncați.

— Va trebui să plec imediat după ora șase.

— Mai doriți o bere?

— De fapt aș prefera să mă uit la un album.

— Album?

— Da, cu poze de familie.

— Avem... dar știu și eu... cred că o să vă plictisească.

Se răsuci, se ridică pe jumătate și scoase din biblioteca din spatele ei, dintr-o casetă, un album de format mare, cu fotografii și decupaje din ziare și reviste, pe muchia căruia scria cu litere mari: 'SEMNIFICAȚIA AMINTIRILOR. Când m-am uitat mai bine, am observat că literele nu fuseseră tipărite, ci decupate dintr-o revistă și lipite una lângă alta.

— Ciudat titlu, nu?

— Tipic lui... Era atât de meticulos... Deci meticulozitatea ÎL caracteriza.

— Nu mă îndoiesc că fotografiile din interior au fost făcute cu tot atât de multă migală.

— Hmm.

Aruncându-mi privirile pe prima pagină a albumului, am întrebat cu un aer de indiferență:

— Cam ce fotografii îl interesau în ultima vreme?

— Se dădea în vânt după pozele color și tot timpul era în camera obscură pe care a închiriat-o și unde își developa singur filmele. Era tare mândru de cele pe care putea realiza un curcubeu de culori.

Curcubeu... Se pare că nu știa nimic despre femeile goale și nici nu era încă momentul să-i spun. Pe prima pagină a albumului era portretul unei femei mai în vârstă - poza devenise de culoarea sepiei. După fundalul reprezentat de mare și stânci pictate, am tras concluzia că datează din epoca Taisho¹.

— E mama soțului meu, care locuiește la țară împreună cu cumnata mea, îmi explică ea uitându-se atentă la fotografie. Un miros de păr scăldat de soare îmi gâdilă nările.

Fotografiile în care apărea soțul singur se opreau aici. Începând cu pagina a doua, urma perioada de după căsătorie. O fotografie a tinerilor căsătoriți... complet lipsită de expresivitate.

— Nu mai există fotografii ale soțului dumitale dinaintea căsătoriei?

— Nu, le-am adunat pe toate, inclusiv pe cele vechi, și le-am lăsat la mama lui, la țară.

— Aveați vreun motiv?

—1925.

— Nu ne legau cine știe ce amintiri de trecut. Perioadele în care au fost făcute fotografiile se schimbau pe măsură ce dădeam paginile. Dar indiferent de perioadă, portretele ei ocupau cea mai mare parte a spațiului. Se pare că arta fotografică îl preocupa de foarte multă vreme, căci erau poze măiestrite, luate din toate unghiurile posibile. Ceea ce te irita însă era atitudinea ei neplăcut agresivă, pe care i-a surprins-o în toate. Una dintre fotografii îi reprezenta fața reflectată în oglindă ca și când se machia, fără urmă de timiditate. Un chip conștient de faptul că este privit, cu un zâmbet fluturând pe gura ușor întredeschisă, ochii voalați, gânditori, privind visători în zare. M-a mai surprins o fotografie de-a ei în halat de casă transparent; fiind făcută în contra luminii, conturul trupului ei se zărea perfect. Ciudată femeie! Oare EL a fotografiat-o sau?... Trebuie să vedem cum stau lucrurile.

Amestecate printre acestea, deși mai rar, se mai găseau și fotografii ale altor membri ai familiei împreună cu EL, cu siguranță păstrate ca amintire a momentelor când cei doi o vizitaseră pe mamă... Undeva la țară... Fațada unui magazin universal care avea și tutungerie... Se pare că era vară și scosese o bancă afară. Mama era în mijloc, ei doi în dreapta, iar sora lui și soțul ei, în stânga. Toți țineau în mâini pahare în care pluteau cuburi de gheață și râdeau fericiți. Am privit atent la mama și la sora LUI. Oare nu găseam nimic comun la cei trei? Vreun semn care să-mi sugereze cauza dispariției... vreun semn genetic de nebunie în familie... Mi-ar fi trebuit o lupă...

Mi-a mai reținut atenția una în care el scotocea ceva pe la un copac din grădină.

— Aici ați locuit înainte de a vă muta în actuala locuință?

— Da. Asta era pe vremea când lucra ca agent la întreprinderea Dainen.

— Cum a ajuns el să lucreze acolo?

— După ce întreprinderea a dat faliment la început, el s-a apucat să vândă reviste o vreme. Apoi, pe neașteptate, un coleg de facultate de-al fratelui meu a deschis un mare magazin universal cu bani obținuți din vânzarea pământului. Soțul meu și-a cumpărat și el partea lui.

— Și banii?

— Și-a achitat datoriile în rate lunare pe care le-a terminat vara trecută.

— Deci nu mai aveau nimic de împărțit.

— Nu. Fratele meu a tratat întreaga afacere de la bun început.

— Deci moștenirea revenea fratelui dumitale.

— Zău că nu știu. Oricum, soțul meu a fost promovată de la postul de agent la cel de șef de secție în Centrală. Nu văd nimic rău în asta.

— Da, ai dreptate. Bănuiesc că a avut și el rețineri din salariu.

— Credeți? spuse ea râzând plictisită.

În timp ce umplea din nou paharele cu bere, spuse:

— Dar noi... fratele meu și cu mine... ne-am pierdut părinții de timpuriu și am dus-o tare greu. Când unuia dintre noi îi era greu, celălalt simțea imediat. Nici după ce m-am căsătorit lucrurile nu s-au schimbat prea mult. De fapt, datorită fratelui, soțul meu a ajuns să lucreze în Centrală... zău că da. Nu ne doream deloc un copil care să aibă parte de greutățile pe care le-am întâmpinat noi, așa că, atâta vreme cât știam că ne așteaptă pensia și asigurarea și până când nu aveam un venit lunar de peste șaiszeci de mii de yen, ne-am hotărât să nu avem copii. Dar acum așa fi fost în luna a opta.

— Acum?

— Dacă nu l-aș fi pierdut.

— Soțul dumitale știa că ești însărcinată?

— Bineînțeles că știa.

— Cu ce se ocupa fratele dumitale înainte de a intra în organizație?

— L-au dat afară din facultate pentru că era implicat într-o mișcare studentescă... sau, mai bine zis, a plecat de bunăvoie... Din diverse motive nu și-a putut găsi o slujbă respectabilă... O vreme a fost secretar particular al unui membru al consiliului orașenesc...

În cele din urmă, aproape de sfârșitul albumului, am ajuns la fotografia pe care țineam s-o văd: cea a fratelui clienței mele. Fusese făcută tot în grădină. O mașină veche, cu capota ridicată, îndreptată puțin oblic spre aparatul de fotografiat. Un bărbat ce semăna cu EL se strecurase dedesubt, pe un pled. Fratele stătea în picioare, cu cotul rezemat de mașină. Zâmbea și avea gura deschisă – probabil îi spunea ceva cumnatului, în privirile îndreptate spre aparatul de fotografiat i se citea însă stânjenala. Purta o cămașă cu mâneci scurte și era încălțat cu saboți din lemn. Fotografia respira un aer de familie... Eram dezamăgit. Deși ar fi trebuit să mă simt ușurat, eram decepționat de parcă așteptările mi-ar fi fost înșelate. Din album reieșea clar: fratele și sora – cum își spuneau ei – nu aveau alte rude. În registrul de la Consiliu mai apărea un frate mai mic, cu același nume de familie, dar deocamdată nu aveam nici o dovadă cu care să-l susțin. Totuși, din atmosfera ce reieșea din fotografie, el era fratele adevărat. Fantezia mea sadică, care mă determina să-mi închipui că acest individ juca doar rolul fratelui, dar de fapt era combinat cu ea și l-a lichidat pe EL, nu a dus la nici un rezultat.

— Soțul s-a înțeles bine cu fratele dumitale?

— Da, erau ca niște cățeluși care se hârjonesc și se ceartă fără nici un motiv.

— La vremea la care a fost făcută această fotografie, fratele intrase deja în organizație?

— Aăă... cred că da...

— Și care era părerea soțului dumitale în legătură cu asta?

— Bineînțeles că n-a fost de acord, dar nu era treaba lui...

— Și o întrebare mai delicată: fratele vă considera pe dumneata și pe soțul dumitale drept o singură persoană, o familie, sau făcea distincție între faptul că dumneata îi erai rudă de gradul întâi și soțul doar rudă prin

alianță... deci un străin, de fapt? Cu alte cuvinte, dacă se iscau ceva neînțelegeri între dumneata și soț, el era împăciuitor sau îți lua apărarea?

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

— Hai s-o luăm altfel. Să presupunem că soțul și fratele ar fi ajuns la neînțelegeri și ar fi trebuit să se dueleze, ce-ai fi făcut? Cum nu mai exista nici o cale de împăcare, ai fi fost pusă în situația să alegi între cei doi – pe care-l alegeai?

— Imposibilă întrebare!

— Dar ești obligată să alegi.

— Fratele meu a făcut pentru soțul meu ce n-ar fi făcut nimeni altcineva.

— Deci soțul dumitale se simțea dator față de el?

— La ce bun să răspund la asemenea întrebări?

— În primul rând pentru că e de datoria mea să-mi ajut clienta.

— Dar fratele meu a murit, scânci ea cu durere în glas.

Aha! Asta era! Deci am atins punctul sensibil! Cum de-am putut fi atât de orb?

Uitându-mă la ceas și văzând că e trecut de cinci, i-am spus:

— Trebuie să plec imediat după șase. Am întâlnire cu domnul Tashiro și sper că știe el mai multe... Orice-ai spune, este omul cu cele mai multe legături în întreprindere...

Tăcu. Sunt sigur că a înțeles ce-am vrut să spun. Bănuiesc că a intuit intenția mea, neformulată clar în cuvinte, repetată însă în întrebările mele răutăcioase: de a-i compromite soțul și fratele – unul dispărut și celălalt mort. Nici măcar nu pot să nu recunosc că așa și era. Convingerea mea că și-a dat seama de ceea ce urmăream m-a indispus puțin.

Nici nu putea exista subiect mai potrivit rolului meu și piesei în care jucam. Raportul pe care l-am întocmit azi-dimineață nu era nici el de lepădat. Conversația cu domnul Toyama a fost foarte grăitoare. Îmi dezlegase cât de cât ițele dintre EL și Camelia. Era singurul fir de nădejde de care mă puteam agăța până acum. Ceva mă făcu însă să ezit. Mă simțeam gol și neliniștit, ca și când mi-aș fi pierdut rațiunea de a fi. Aș putea să aduc vorba despre Camelia mai pe ocolite...

— A, da. Am uitat să scriu două-trei lucruri despre Camelia în raportul meu... Știi, se află o parcare chiar în fața lui... Și acolo l-am întâlnit prima dată pe fratele dumitale... cu totul întâmplător, chiar prea întâmplător aș zice. Ai idee ce căuta acolo?

— Păi...

— După cele spuse de el, soțul dumitale și-a făcut din parcare o bază de operațiuni pentru afacerile lui cu mașini vechi.

— Și ce s-a întâmplat?

Am reușit deci să-i stârnesc interesul. Dar oare pentru că informația îl privea pe soțul ei sau pentru că am menționat numele fratelui? Am dus amândoi paharele la buze în același timp, simulând nepăsarea. Paharul ei era încă pe jumătate plin, în al meu nu mai era decât un deget de bere.

— Nu am nimic concret la mână, dar mă întreb ce vânt îl adusese pe fratele dumitale ieri dimineață într-un asemenea loc. Pe soț ți-l căuta de mai bine de șase luni, așa că nu-mi rămâne decât să cred că pe mine mă aștepta.

Chipul i se întunecă din nou, ceea ce mă făcu să fiu atent la semnalul de alarmă ce răsuna undeva într-un colțișor al sufletului meu. Frânele nu-și aveau rostul pe această pantă alunecoasă, așa că am optat pentru o oprire lină.

— Întâlnirea a fost suspect de întâmplătoare. Mi-am dat seama imediat că fratele și soțul erau complici, adică fratele dumitale știa pe unde-ți umblă soțul, dar, dintr-un motiv poate numai de el știut, îți ascundea lucrul acesta și nu voia să afle nici altcineva.

— Din ce motiv?

— Dacă l-aș ști, lucrurile s-ar limpezi. Trebuie să luăm în considerare toate posibilitățile, să-i suspectăm pe toți... cu excepția dumitale, bineînțeles.

— De ce constitui eu un caz aparte?

— Pentru că ești cea care a solicitat găsirea lui.

— Dar fratele meu a fost de acord cu investigațiile.

— Până la un punct, așa stau lucrurile. Dumneata m-ai angajat.

Cercetările au trecut în sarcina mea, dar pentru că voi mi-ați urmărit orice mișcare, m-am simțit ca o pisică cu clopoței la gât.

— De ce să fi făcut eu așa ceva?

— Păi, să luăm lucrurile altfel. Fratele știe pe unde-i soțul, dar pentru că nu sunt complici, recurge la șantaj psihic sau fizic și soțul dumitale nu se mai poate întoarce acasă. Ce zici? Interesant, nu? O situație dată poate fi privită din mai multe unghiuri, în funcție de punctul de vedere...

— Ei, interesant, într-adevăr.

— Să știi că nu inventez chiar totul. Eram furios ba pe mine, ba pe ea, pentru că-mi pierdeam încet cumpătul. Ceva însă mă reținea să nu-mi exprim furia în cuvinte, dar prăpastia ce mă despărțea de acel ceva era prea mare.

— Este de necontestat faptul că fratele dumitale îmi urmărea orice mișcare. Indiferent ce explicație ai găsi, pe el îl interesa pur și simplu stilul meu de muncă, presupun. Zău că nu m-am supărat. E normal, dacă privim problema sub aspect psihologic, ca oamenilor care trișează să le fie teamă să nu fie, la rândul lor, trișați. Dar, tot psihologic discutând, e normal să vrem și noi să știm în ce măsură îi amăgesc pe ceilalți.

— Soțul și fratele s-au înțeles foarte bine.

— Da, bineînțeles. Până într-atât, încât au turbat de furie din cauza unui pistol-jucărie.

Am ajuns la ultima pagină... un carton maroniu-roșcat pe care nu era nici o fotografie. Am închis încet albumul și mi-au apărut iar în minte cuvintele: „Semnificația amintirilor”.

— Fratele meu știa și că sunt însărcinată...

— Dacă eram polițist, te suspectam de avort, să știi.

i își ridică privirile din spuma de bere. O fracțiune de secundă, o gheață subțire și transparentă îi străluci albastră, între sprâncene... dar la următoarea scânteie se topi. Ce curaj să lași o asemenea femeie fără

protecție! Era singurul aspect pe care îl admiram la EL și trebuie să recunosc că a dat dovadă de curaj, chiar dacă acest curaj era o chestiune de viața sau de moarte... își ațintise privirile asupra mea. Linia obrazului ei se aseamua cu nisipul ud al mării, blândețea și duritatea contopite într-un singur chip... Stătea cu spatele la perdeaua lămâiatică ce pălea încet-încet. Culoarea pielii se aseamua cu cea a unei piese de mobilă nelăcuită, maturitatea și prospețimea se dizolvau, dulce, una în cealaltă. Se lăsase seara și pistruii nu i se mai distingeau. Poalele chimonoului de doliu făceau front comun cu dușumeaua întunecată. Îți lăsa impresia că s-a transformat în plantă... Un negustor ambulant își striga mărfurile printr-un megafon portabil, din fereastră în fereastră...

— A doua oară când m-am întâlnit cu fratele dumitale... Am coborât vocea, ușor, urmărindu-i mișcarea celor opt degete (cele mari nu i se vedeau) târându-se ca o iluzie optică pe muchia mesei. Nu vorbesc despre locul unde s-a încins bătaia... Puțin mai înainte... acolo, în oraș, la furnizorul de combustibil M, la vreo trei kilometri de locul cu pricina... am scris despre el în raportul meu de aseară... Aceeași întâlnire întâmplătoare dubioasă... Am luat-o într-acolo să fac niscaiva investigații, deoarece am mirosit că documentele pe care soțul dumitale trebuia să i le înmâneze lui Tashiro în ziua dispariției erau destinate tocmai acestui magazin, acestor furnizori de combustibil... Și acolo, iar dumnealui!... Am avut o senzație tare ciudată... Cazul se limpezea dacă îmi puteam permite să spun că acela pe care-l urmăream era fratele, și nu soțul... Ai idee ce căuta fratele dumitale într-un asemenea loc?

— Da, dacă-i vorba de M, atunci știu.

— Il cunoșteai pe M?

— V-am mai spus de nenumărate ori... afirmă ea cu voce voalată. Oare își înăbușea cu bună știință sentimentele sau lucrul în sine nu merita să și le dezvăluie? Nu uitați că fratele meu a făcut foarte mult pentru soțul meu, îl ajuta la afaceri.

— Vrei să spui că fratele dumitale a pus bazele afacerii cu furnizorul de combustibil M?

— A zis că afacerea merită osteneala.

— Într-adevăr... Dar se pare că aceea de-aseară n-a fost prea curată. Presupun că n-are importanță, însă. În final... era pentru voi doi. Da, așa cred că stau lucrurile... Și dacă nu știu ce mijloace folosea, într-adevăr n-are nici o importanță.

— Dar despre ce afacere era vorba?

— Șantaj.

— Șantaj?

Vocea slabă și buzele țuguiate îți lăsaus impresia că morfoleşte un fruct foarte copt... pentru că până și șantajul se conserva în sirop dulce... Gândindu-mă mai bine, și cuvântul „șantaj” îmi sugera tot un fruct mic dintr-un copac oarecare.

— Ai de gând să mă lași să-mi continuu cercetările și pe mai departe?

— Da, dacă pot.

— În cazul acesta, bănuiesc că ai aranjat totul cu fratele dumitale în ceea ce privește cheltuielile, nu?

— Da.

Deodată mi s-a părut că respiră greu, de parcă s-ar fi înecat cu bere. Dar paharul era pe masă, reflectând ușor razele palide ale luminii. Se înecase cu fapte... Oricât ar fi sperat ea să plutească ca un embrion în lichidul gălbui, vorbind de una singură, cu berea ei, moartea protectorului, care constituia o crudă realitate, era ea însăși tocmai această realitate. Se zbătea ca un pește pe uscat.

— Dar mai sunt și economiile... și apoi nu m-am atins nici de banii de lichidare ai soțului... și banii de la asigurarea pe viață pe care am făcut-o împreună cu soțul meu...

— Aha! Mai e ceva.

Îmi plăcea s-o tratez autoritar, de mă surprindea chiar și pe mine maniera mea. Am turuit fără să respir:

— Exact ce spuneam. M-am săturat să te tot rog să-mi furnizezi și mie niște informații. Ascultă! Să presupunem că eu singur am adulmecat afacerea cu asigurarea pe viață și nu am auzit-o de la dumneata. În cazul acesta nu puteam decât să bănuiesc că dispariția soțului e doar simulată, o chestiune pe care ați pus-o la cale voi doi, scopul fiind crima perfectă: uciderea fratelui.

Se făcuse întuneric și nu-i mai vedeam fața. I-o puteam însă ghici din tăcerea ei încordată. Una, două, trei secunde, patru secunde... Se adâncea pe măsură ce trecea timpul, i se contura mai mult semnificația... Reacția ei bruscă, tonul ei voios îmi mai estompă agresivitatea:

— O, ce s-a întunecat!

A aprins lumina și a rămas în picioare lângă peretele comun cu bucătăria. Rafturi cu cărți, perdeaua lămâiatică, telefonul, mașina de formula 1, reproducerea după Picasso, aparatul stereo, fața de masă dantelată... A ridicat ușor o mână și, dând draperia la o parte, a intrat în bucătărie. Părea să-și fi ridicat mâna în semn de scuză că părăsește camera sau poate voia să arunce o privire mânecii chimonoului de doliu. Mi-am umplut paharul cu bere și l-am dat peste cap dintr-o înghițitură: am simțit vârtejul ce sălășluia undeva în străfunduri ridicându-se la suprafață. Fără să ne dăm prea bine seama, am terminat și a treia sticlă cu bere. Numai eu singur băusem două... Era un pretext bun să-mi las mașina acolo... ca să mă pot întoarce când doream... Calmă și stăpână pe sine, lăsă un zâmbet să-i fluture pe buze... Poate pentru că se ridicase de la locul ei... poate berea era de vină...

\par În plus, datorită luminii, cred, simbol al siguranței. Nu, mai mult decât orice, contribuia la starea ei îmbrăcămintea de doliu... Mirosul ofensiv al morții, ca o ceață ușoară... Era din pricina hainelor de doliu impregnate cu moarte, fibră de fibră... de parcă era gaz volatil - haine ce se plimbaseră pe la mult prea numeroase decese ca să mai stea cineva să le numere. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci sentimentul meu de eliberare nu va dura mult. De îndată ce se va întoarce în cameră cu hainele ei de doliu, aerul va fi din nou înăbușitor, așa cum fusese și înainte plin de un lichid vâscos apăsător...

A început să sune telefonul, sfărâmând iluzia că acea cameră lămâiatică era o insulă solitară; lumea de afară pătrundea printr-un orificiu negru. Nu mă mai simțeam în largul meu pentru că se risipise vraja. Mă treceau fiori reci și mă simțeam încordat de parcă era îndreptată spre mine țeava unei puști prin orificiul despre care vă vorbeam.

Pentru că nici la al treilea apel nu dădea semne c-ar veni să răspundă, am întrebat automat:

— Să ridic eu receptorul?

O voce neașteptată, dintr-o direcție neașteptată, îmi răspunse:

— Vă rog, dacă nu vă deranjează.

Mă așteptam să fie în bucătărie, dar ea era în camera de alături. Ceea ce m-a intrigat însă cel mai mult a fost faptul că mi-a încredințat telefonul. Nu eram eu chiar atât de bănuitor pe cât voiam să par și bineînțeles că mi-era greu să cred că dispariția LUI era simulată și că ei luau legătura doar telefonic, în mare secret. În linii mari, situația mi se părea cu atât mai limpede cu cât ea nu aștepta nici un telefon secret. Aparent era chiar dispusă să-i apăr interesele în mod oficial. Dându-mi silința să respir normal și să-mi stăpânesc mușchii încordați, m-am repezit să răspund la telefon înainte să sune și a cincea oară. Așteptările mi-au fost înșelate. O întrerupere dură a rolului pe care-l jucam în mod deliberat... Era șeful meu. Iar o dojana plictisitoare, ca de obicei. De ce trebuia să înceapă întotdeauna cu lecția numărul unu? Pentru că anchetatorul nu-i altceva decât un gunoier. Se târăște prin gunoaie neexpuse luminii.

— Vreau ca voi, anchetatorii, să fiți mai atenți la curățenie și să mai aveți grijă și de sănătatea voastră.

Am înțeles și fără să-mi spună cât de mult l-a deranjat faptul că n-am trecut pe la birou așa cum promiseseam și nici măcar n-am luat legătura cu el. Era excesiv de atent și grijuliu cu alții... În materie de autoapărare și la casa de marcat însă nu admitea nici cea mai mică greșeală – dar numai la acestea era de o severitate... Eu nu l-am privit niciodată cu ochi răi din această pricină. Chiar pot spune că i-am admirat întotdeauna conștiința profesională, mai ales dacă mă gândesc la cei care fac pe răii și ipocriții numai din sadism.

— Cât despre fratele clientei tale, e limpede că-i crimă, așa că te rog să fii mai atent. E absurd, dar asta este situația. Scuză-mă că-ți reamintesc, dar dacă te bagi în afaceri cu poliția fără să stai mai întâi de vorbă cu mine, din clipa aceea nu mai ai nimic de-a face cu agenția noastră. Par cam dur, dar n-am ce să-ți fac. Astea-s regulile noastre și nu-i putem reține cu forța pe cei ce nu vor să li se supună.

De obicei nu mă deranja tonul lui, ci, dimpotrivă, îmi lăsa o impresie favorabilă. Astăzi însă, nu știu de ce, dar n-a avut nici un efect asupra mea, îmi suna a gol. Clienta mea se întoarce în toiul conversației. Își schimbă și chimonoul de doliu, chiar prea repede după părerea mea. Aparent, nu mai era cazul să mă sâcâie ideea morții. Purta o rochie din crep negru ce i se mula perfect pe corp. Oare și-a amintit că i-am spus că-i vine bine negrul? Și-a înclinat capul într-o parte. Mi l-am mișcat și eu de la stânga la dreapta, făcându-i semn cu mâna liberă că telefonul este pentru mine. A ocolit masa și

s-a așezat în fața mea. În punctul cel mai apropiat, distanța dintre noi nu depășea cincisprezece-șaisprezece centimetri. Părul lung lăsa impresia unor valuri ciudate și subțiri, și groase. Curba umerilor, perfectă, mi-ar fi încăput în căușul mâinilor dacă mă străduiam. M-a pufnit râsul fără să vreau și l-am întrerupt pe șef:

— Vă mulțumesc pentru plăcuta dojana. Zilele acestea n-am făcut altceva decât să umblu de colo-colo în căutarea cuiva. Nu e deloc neplăcut să știu că cineva îmi poartă de grijă.

Nu, nu spusese o minciună, dar după ce-am rostit vorbele – cam sentimentale, recunosc —, mi-am dat seama că ar fi fost de preferat să-i vorbesc astfel soției, și nu șefului meu... Eu mi-am vizitat soția de nenumărate ori și i-am dat telefoane, dar gesturi ca acestea n-au pornit niciodată de la ea... Nu se poate așa... Cred că tocmai faptul că nu am avut tăria să stau și să aștept în liniște să mă caute ea pe mine a dus la destrămarea relațiilor dintre noi.

Am pus receptorul în furcă, încet, lăsându-l pe șef să vorbească în continuare și m-am întors la locul meu. Nici berea și nici zâmbetul ei funebru nu mi s-au mai părut anormale. Mi-am pus și eu degetele pe colțul mesei, așa cum făcuse și ea și ne-am reluat conversația. M-am simțit relaxat, ca în acele duminici în care îmi permiteam și eu să dorm mai mult.

— Să lăsăm discuțiile despre bani. Au mai rămas patru zile și voi face tot ce pot în răstimpul acesta. O să discutăm despre cheltuieli la momentul oportun.

— Dacă va fi cazul, o să-mi iau și eu o slujbă pe undeva. Fratele meu n-o să mai aibă prilejul să mă certe... Mi-am dat seama că lumea nu-i chiar cum spunea el...

— Situația nu-i tocmai încurajatoare, dar am mai progresat și noi ceva.

— Ați spus adineauri că vă dă de bănuț și copilul pe care l-am avortat. Ce voiți să spuneți cu asta?

Mă întrebă cu o indiferență de parcă ar fi discutat despre vreme, dar nu era cazul să mă încred în figura ei inocentă. M-am săturat de încordarea în care mă ținea.

— Cum poți să vorbești despre un lucru atât de îngrozitor cu așa de mult calm? Încercam să-ți explic că nu fac altceva decât să abordez toate posibilitățile... Am înțeles însă cam ce-l interesa pe fratele dumitale și mi-ai arătat și albumul...

— Ciudat, dar și eu am avut aceeași impresie. Am discutat toate acestea și cu fratele meu. Îi era silă. Nu putea suferi femeile și, normal, nu-i plăceau nici copiii.

— Ești uluitoare! Nici prin cap nu mi-a trecut să zic ce ai înțeles dumneata. Vedeam lucrurile mult mai simplu... un menaj în trei, de exemplu. El putea pretinde doar că este fratele dumitale, dar de fapt... Era și aceasta o posibilitate.

— Adică cum?

— Ca să fiu cinstit, starea de lucruri mi s-a părut ambiguă.

— Mi-ar fi plăcut să-i spuneți așa ceva și fratelui meu.

— Dar acum nu mai am nici un dubiu.

Am răsfoit repede albumul, încercând să n-o privesc. I-am arătat fotografia fratelui ei lângă mașină:

— Uită-te la fotografia aceasta. Scrie aici că dumneata ai făcut-o. Soțul dumitale s-a băgat sub mașină. Fratele stă la o parte și se uită, dus pe gânduri, la ceea ce face soțul, dar doar se preface că se uită la el căci, de fapt, privește zâmbind complice în direcția celei care face fotografia... adică la dumneata. Firesc, soțul dumitale nu-i vede expresia feței.

— Oare începuse să ne bănuiască?

— Nu. Acesta-i un document și așa a și rămas. Explică sensul cuvintelor „Semnificația amintirilor”. Atât cel care face fotografia, cât și cel căruia i se face sunt pe deplin conștienți de lucrul acesta. Dacă voi doi ați fi avut vreun motiv să vă ascundeți, de rușine, ați fi evitat scena aceasta.

— Sunteți un tip inteligent, știam eu. Timbrul vocii i se învioră și râse degajat. Îmi umplu din nou paharul care se golise. N-am făcut nici un gest de refuz. Rămăsese bere doar pe fundul sticlei. Continuă:

— Îmi plac discuțiile acestea. Haideti să mai vorbim.

— Ce înțelegi prin „discuțiile acestea”?

— Discuțiile care-și schimbă direcția... în care susul devine jos și invers... Cred că pot și eu să abordez un subiect: fratele meu.

— Nu mai am la dispoziție decât vreun sfert de oră.

— Cu câțiva ani în urmă fratele meu a avut o prietenă... o iubea cu adevărat. A cunoscut-o la o mișcare studentească într-o iarnă și toate au mers bine o vreme. Spre vară i-a spus să se opereze sau să urmeze un tratament, că miroase ca urina de pisică.

— Mirosea la subsuoară?

— A început să meargă la spital și când a ajuns pe la jumătatea tratamentului, s-a hotărât să rupă relațiile cu ea. Femeile i-au devenit din nou nesuferite și eu am început să însemn tot mai mult. Eram singura femeie din lume care, pentru el, nu era femeie. Ne-am iubit... cu-adevărat. Dar și-a făcut apariția soțul meu și...

— Erau rivali, nu?

— Ba dimpotrivă. S-au împăcat foarte bine de la bun început, oricum mai bine decât m-aș fi înțeles eu cu alte femei.

— Dar nu voia să te posede în exclusivitate?

— Avea un băiat... de care-i plăcea foarte mult.

— Aha, înțeleg.

— Îmi plăcea fratele meu foarte mult.

— Nu poți spune același lucru și despre soțul dumitale?

— Dar soțul meu nu ducea o viață dublă.

— Și totuși el a fost cel care a întins-o.

— Da, și de aceea mi se și pare atât de îngrozitor.

I se citea iar spaima în ochi, o spaimă adevărată ce răsuna ca gemetele sârmelor de telegraf încărcate cu chiciură în bătaia vântului.

— Îți este teamă pentru că te gândești că soțul nu ți-e aici. Imaginează-ți că este pe undeva. S-ar putea să suferi, dar, cel puțin, n-o să-ți mai fie frică.

— E totuna.

— Încearcă să-ți imaginezi că trăiește cu altă femeie.

— Dacă nu înțeleg de ce nu-i aici, mi-e indiferent.

— Oare o să scrie și despre fratele dumitale în ziarul din seara aceasta? Dacă da, atunci o să vadă și soțul articolul și o să încerce să ia legătura cu dumneata, firește.

— Vreți să insinuați că fratele meu a fost cauza dispariției soțului?

— Da, e o tâmpenie. Nu e bine să intri la bănuiele din orice. Până nu cu multă vreme în urmă mă obseda și pe mine ideea că acea cutie de chibrituri care intrase în posesia mea constituia o dovadă materială certă în defavoarea dumitale. Conținea și bețe albe, și negre. Cineva care ținea la cutia aceea, dar trecea mai rar pe la cafenea a completat, cu timpul, bețele. Dacă mergea mai des acolo, putea oricând căpăta chibrituri noi. Pe care dintre următoarele trei posibilități ești dumneata tentată s-o iei în considerare? În primul rând, cineva care ieșea în lume arareori; doi, îl interesa numărul de telefon scris pe cutie; trei, cineva care trebuia să mențină o legătură telefonică secretă.

— Dar nu-i normal să notezi un număr de telefon în agendă?

— În caz de ceva, agenda este printre primele obiecte supuse verificării, dar pe nimeni n-o să intereseze o cutie de chibrituri primită de la cafenea. Albumul cu fotografii pe care l-am văzut adineauri mi-a înlăturat orice bănuială. Mi-am luat o piatră de pe inimă. Eram în mare dilemă deoarece cutia de chibrituri mă încurca grozav, cu atât mai mult cu cât detectivii nu prea au voie să-și suspecteze clienții. Vezi dumneata, exact ce-ți spuneam... nu-i bine să ai idei preconcepute. N-ai vrea să privești puțin mai detașată relația dintre soțul și fratele dumitale?

— Dar dumneavoastră aveți prejudecăți în ceea ce-l privește pe fratele meu.

— Fie, hai să nu mai vorbim despre frate. Oricum, e timpul să plec și fac vreo zece minute cu metroul până la stația S.

Privi în jos și-și ronțăi, nervoasă, unghia de la degetul mare.

— Uitați articolul din ziarul de anul trecut, îmi spuse tânărul Tashiro, uitându-se prin ochelarii lui groși la o fâșie de ziar jerpelită.

Mi-l întinse de îndată ce m-am așezat.

— Trebuie să mărturisesc că m-am descurcat destul de greu după schița făcută de tine.

— Aici scrie că au dispărut peste optzeci de mii de persoane. Am rămas trăsniț. Cazul domnului Nemuro nu e cu nimic ieșit din comun.

— Tu ai hotărât să vă întâlniți aici?

— Da. Perspectiva e interesantă. Când te uiți într-acolo, îi vezi și pe cei care urcă, și pe cei care coboară. Ai senzația că vezi lumea întregă, pe furiș, printr-un orificiu din spațiu... și pe tine nu te vede nimeni... Zău că-mi place locul acesta... Oamenii umblă de colo-colo și habar n-au că sunt priviți... E interesant, nu?

— Cum zici tu, dar schița ta nu e bună. M-am tot învârtit și am greșit colțul unde urma să ne întâlnim și din cauza ta am întârziat douăzeci de minute.

— N-are nimic. Nu știu dacă numai harta mea e de vină... sunt tare încâlcite și pasajele astea subterane...

— Ba are.

Am cerut cafea unui chelner în vestă albă, care a venit să ne ia comanda. Am continuat apoi:

— Cu o hartă ca aceasta, nici nu-i de mirare că domnul Nemuro n-a putut ajunge aici.

— Exagerați. Am așteptat o oră și zece minute. E adevărat că-i complicat, dar nu imposibil. El știa foarte bine și numele localului.

— Era tot atât de aglomerat și în dimineața respectivă?

— Orele de vârf de dimineață nu-s așa... Nu se vede nici pe unde calci.

— Dar n-aș zice că nu-i aglomerat și acum.

Când m-am gândit la liniștea din camera ei, am avut impresia că m-am întors cu trei-patru ore în urmă. Habar n-aveai după ce direcție se conduc toți acești oameni... de unde vin și unde se duc... Poate pentru că toate pasajele și scările, cu pardoseala și stâlpii de susținere din gresie, convergeau înapoi și fiecare o putea lua pe unde dorea.

— Cei de-acum par cei mai interesanți. Mersul... expresia feței... fiecare cu-ale lui.

— Hai să ne uităm la fotografiile mai întâi.

— Credeți că-i bine... aici? Prea bate la ochi.

— Doar nu le afișăm să le vadă toată lumea.

— Da, așa-i...

Mi-a întins conspirativ un plic pătrat. L-am deschis și am dat de o altă hârtie prinsă cu scotch. În ea se găseau șase fotografii de mărimea unei cărți de vizită, prinse între două bucăți mari de carton.

— Sunt toate color, zise el coborând glasul și aplecându-se spre mine. Uitați-vă aici, sunt luate din unghiuri diferite. Sunt chiar mai grozave decât cele făcute de profesioniști. Modelul nu este însă cine știe ce. Picioarele sunt prea scurte în comparație cu trupul... parcă ar fi de insectă, nu? Dar e expresivă... Se văd și niște fire de păr în zona șezutului... revistele n-ar accepta așa ceva...

— Toate fotografiile sunt luate din spate. Special le-ai ales numai pe acestea?

— Cred că așa le prefera domnul Nemuro. Nu știu de ce, dar toate sunt făcute așa.

— Și este același model, nu ți se pare?

— Doamne! Ce păr! Parcă ar fi coadă de cal. Într-adevăr, fotografiile nu aveau acea calitate narativă, acea sugestie a profesionistului și nici nu lăsau să se întrevadă o analiză aprofundată a subiectului. Păreau complet lipsite de adâncime - poate din cauza luminii sau a tehnicii fotografice.

Și modelul ocupa mereu exact același spațiu, iar fundalului nu i s-a acordat niciodată atenția cuvenită. Nu cred că avea rost să ne batem capul

să mai criticăm asemenea aspecte pentru că era limpede că pe EL nu-l interesa decât subiectul, nicidecum compoziția. Cu toate acestea, cele șase fotografii îți ofereau o țintă, te făceau să dorești să cauți ceva. Cea care fusese fotografiată nu era o fată dezbrăcată oarecare, ci un model. Apoi, toate fotografiile au fost făcute din spate și, deși luate din unghiuri diferite, punctul de interes era spinarea până la coapse, șezutul și regiunea femurală. Fața nu-i apărea în niciuna. Stătea ghemuită și părul ce-i cădea pe spate nu i se vedea deloc. Observația critică a lui Tashiro că picioarele erau prea scurte și arătau ca niște labe de insectă părea adevărată, dar dacă te uitați atent, îți dădea seama că nu modelul e de vină, ci poziționarea conștient mai strâmbă a obiectivului. S-o luăm de exemplu pe cea în care Tashiro se aseamnă părul cu o coadă de cal. Șezutul era îndreptat spre aparatul de fotografiat într-o poziție asemănătoare cu aceea pentru clismă și cele două pete albe reprezentând călcâiele ocupau colțurile fotografiei și fuseseră mărite de li se vedea și cel mai mic detaliu. Aveai impresia că le privești cu lupa. Focalizarea imaginii nu era chiar așa cum ar fi trebuit, dar se zăreau până și porii. Mâna ce ținea una din coapse părea foarte osoasă și se potrivea cât se poate de prost cu restul; îți venea să crezi că-i a altcuiva, poate mână de bărbat. Se îngusta însă și dispărea în neant pe măsură ce-ți mutai privirea de la încheietură spre cot. Era cu siguranță efectul creat de un obiectiv cu unghi larg de deschidere. Odată ce ți-ai stabilit scopul urmărit, fixându-ți-l din punct de vedere tehnic în minte, nici nu-i greu să obții un asemenea efect. Aici scopul era problema. Fotografia putea fi interpretată ca o dorință a celui ce a făcut-o de a scoate femeia complet în afara existenței. Dacă ar fi fost opera fratelui, mai treacă-meargă, dar era a LUI și nu mai înțelegeam nimic. Cel puțin clienta mea nu m-a lăsat să cred nici o clipă că ar fi răzbunătoare. Era mai degrabă enigmatică, ascunsă și dădea multă bătaie de cap unui bărbat care căuta s-o înțeleagă. Era tare enervantă. Oare ce naiba l-a determinat pe EL să se entuziasmeze de o asemenea tâmpenie?

— Cum ziceai că o cheamă pe fata aceasta... pe model?

— Saeko. Zice că are douăzeci și unu de ani, dar eu cred că are douăzeci și cinci-douăzeci și șase.

Și-a ridicat ochelarii brusc și mi-a spus tăios:

— Atenție! Vine chelnerul!

Am întors fotografiile cu fața-n jos și mi-am ridicat privirile. Exact în direcția mea, afară, la umbra unui stâlp stătea pe vine un bărbat între două vârste. Privea distrat în jurul lui. Poalele paltonului atingeau lespede de gresie, așa că și le întorsese în sus. Judecând după cute, nu părea a fi făcut dintr-un material ieftin. Servieta din piele așezată lângă el te făcea să crezi că e un funcționar de rând. Cafeaua ne-a fost pusă pe masa acoperită cu sticlă și nota de plată strecurată sub recipientul cu lapte. Bărbatul de la umbra stâlpului urmărea cu privirea, la întâmplare, lumea care trecea pe lângă el, fără să fixeze pe cineva. Nu privea ca și când căuta pe cineva anume și nici ca și când aștepta să fie găsit de cineva. După cum arăta și după atitudinea lui, nu părea deloc un vagabond care nu știe încotro s-o apuce. Acolo unde se afla el, era o zonă în care lumea se plimba, oamenii treceau pe acolo și apoi

dispăreau, apropiindu-se cu flectare pas de destinație. Așa cum arăta, părea o lume inexistentă, a deșertăciunii, o lume făcută pentru alte ființe decât fotografi, detectivi și hoți de buzunare. Faptul că stătea acolo nu mi se părea deloc normal și cu cât îl priveai mai atent, cu atât îți era mai greu să-l înțelegi. Trecătorii nu se prea sinchiseau însă de ființa aceea ciudată, poate pentru că era și el o părticică din spațiul respectiv, dispărând printre picioare precum modelul de pe lespezi.

Mi-a trecut prin minte, o clipă, că s-ar putea ca omul acela să moară. Oare nu striga după ajutor din priviri, nu i se citea cumva în ochi agonia clipei finale și nu se simțea capabil să solicite ajutor pentru că limba umflată îl făcea să se sufoce? Strigătul lui ar fi fost zadarnic. Spațiul respectiv era destinat doar plimbatului. Oricât ar fi strigat, nimeni nu se întorcea să privească la ceva ce, de fapt, nu există.

Se ridică brusc și ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, se amestecă și el, liniștit, prin mulțime.

— Ultima fotografie e îngrozitoare... oribilă. Poza ca poza, dar și fata e dezgustătoare.

Cuvântul „îngrozitoare” nu era chiar cel mai potrivit, pentru că din punct de vedere al indecenței am văzut altele și mai și. Fundalul era complet negru și pe acest fundal fata stătea pe vine, cu genunchii depărtați și greutatea corpului pe piciorul stâng. Era mult aplecată în față, iar părul și-l trăsesese până sub perineu și-l ținea cu mâna dreaptă.

Pe lângă faptul că poziția ei nu era cătuși de puțin normală, nu era nici excitantă. Fotografia îți lăsa impresia unei rezistențe psihologice față de incomoditatea fizică... întinderea albă și plată a șoldurilor, care părea fără nici o legătură cu membrele răsucite ale fetei, apărea la fel de lipsită de expresie ca o carapace de rac de mare. Fata era forțată să stea într-o poziție imposibilă... Fotografie greu de înțeles... Nu se descifra nimic obscen, nici un stimul sadic, ci numai lipsă de naturalețe, ceva straniu... aceeași senzație pe care ți-ar provoca-o niște flori aranjate cu cozile în sus. Dacă trebuia să găsec și o parte bună a fotografiei, atunci aceasta nu putea fi decât cooperarea ciudată a modelului. O înțelegeam până la un punct, cel puțin așa credeam, dacă o interpretam ca pe o dorință de-a lui de a o domina, dar...

— Tashiro, crezi că există vreo speranță să dăm de modelul acesta?

— N-aș putea spune, zău. Era o latură a domnului Nemuro mai puțin cunoscută... chiar voiam să vă spun...

— Dar dacă a ajuns să-ți încredințeze asemenea fotografii, înseamnă că i-ai câștigat încrederea, nu?

— Da. Domnul Nemuro era, cum să vă spun, destul de dificil când venea vorba despre relații intime... drăguț cu lumea, așa, în aparență, dar în sinea lui nu avea încredere în nimeni.

— Aș vrea să arunc o privire prin camera ta într-una din zilele astea. Poate șeful ți-a mai încredințat ceva, vreun obiect care ne-ar putea fi de mare folos și de importanța căruia tu nu-ți dai seama.

— A! Ca să vă spun adevărul... Era tulburat. Ochii i se făcură mici în spatele ochelarilor. Nu am păstrat fotografiile acestea în camera mea. Știți, v-

am vorbit ieri despre o cameră obscură închiriată. Domnul Nemuro avea un dulăpior acolo... era numai al lui.

— Dacă-i dulăpior, are și cheie, presupun.

— Bineînțeles, ca toate dulăpioarele...

— Cum l-ai deschis?

— Cu șperaclul... știți... cunoștința asta a mea. stăpânul atelierului...

— Vrei să spui că l-ai deschis fără permisiunea nimănui?

— De fapt am găsit decupajul din ziar în dulăpior. Nu considerați că-i foarte important? E de la sfârșitul lui iulie sau începutul lui august... exact perioada în care a dispărut domnul Nemuro. Cred că i-a venit ideea citind articolul. Poate că s-a gândit că la optzeci de mii de persoane dispărute... încă unul în plus sau în minus nu mai contează...

— Deci recunoaște, l-ai deschis fără permisiune?

— Dar era spre binele domnului Nemuro. Când cineva e pe punctul de a se sinucide, nu cred că-i o crimă să forțezi ușa și să intri...

— Eu nu te trag la răspundere pe tine, vreau doar să știu cum s-au petrecut lucrurile.

— La ce bun?

— De ce nu mi-ai zis de la bun început că magazinul din orașul F furniza combustibil? Să nu-mi spui că n-ai știut. N-ai fost cinstit cu mine. Îmi mai ascunzi și alte lucruri importante?

Se înroși. Își țuguie buzele sfidător. Respira anevoie.

— Zău că faceți afirmații care distrug bunele intenții. V-am arătat fotografiile de bunăvoie... fără să mă gândesc la vreo răsplată. Dacă nu v-aș fi spus eu, nici n-ați fi știut de existența lor. Ce prost am fost că v-am spus!

— Ciudat că vorbești așa. Nu în tine avea domnul Nemuro cea mai mare încredere și nu-i firesc să dorești să mă ajuți, fiind vorba de el?

— După părerea mea, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, spuse el îmbufnat, mușcându-și buzele. Vă convine să vorbiți așa pentru ca asta-i treaba dumneavoastră... urmărirea celor dispăruți...

dar viața înseamnă mai mult... uneori trebuie să o și protejezi.

— Dar dispariția domnului Nemuro n-a ținut numai de propria-i voință... Poate a fost lichidat sau îl țin ascuns cu forța pe undeva...

— Nu spuneți copilării!

— Și vrei să zici că tu îl protejezi?

— Cum vă puteți imagina că-mi stă în putere să fac un asemenea lucru? Eu, personal, sper că domnul Nemuro se va întoarce... și-mi doresc din tot sufletul... deși nu cred că am dreptul să fac o asemenea afirmație. Chiar dacă l-aș vedea pe undeva, nu știu dacă m-aș duce la el sau nu, nu știu dacă aș putea face așa ceva, chiar dacă aș vrea. Bineînțeles că, dacă aș avea ocazia, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el cu promisiunea că n-aș spune nimănui despre asta. Normal, nu? Mă interesează foarte mult cazul lui, trebuie să recunosc că a fost grozav... Eu n-aș fi niciodată în stare...

— După părerea mea, n-a făcut cine știe ce.

— Dumneavoastră ați putea?

— Din nefericire, eu n-am fost niciodată șef de secție'.

— Eu n-aș putea... Ce mai întreprindere! Să se joace cu viețile oamenilor pentru o tâmpenie de afacere ca aceasta! Zău că i-aș da foc, dacă aș putea... Dar cred că peste tot e la fel, oriunde ai merge... Odată ce muncești acolo, n-ai încotro, trebuie să încerci să avansezi: șef de birou, șef de secție, șef de întreprindere... Ar fi normal să nu încerci să faci ceva... O iei înaintea altora și depinzi de cei de deasupra ta. Chiar și cei care n-au nici o șansă de avansare, încearcă să-i tragă în jos pe ceilalți. Sunt toți niște secături...

— Și apoi, dintr-odată, unul ce și-a căutat adăpost, dispărând din altă lume, se trezește în mijlocul lor...

Individul se uită surprins la mine. Pentru că încerca să mă privească prin ochelarii ce-i alunecaseră pe nas, fața îi părea oarecum mai ridicată și câteva fire de barbă pe lângă care doar trecuse aparatul de ras ieșeau în evidență, ca niște țepi, deasupra mărunții lui Adam.

— Da, așa-i, spuse el coborându-și glasul, oarecum ușurat, dar parcă așteptând ceva. Uitați! Câtă lume pleacă tot timpul undeva. Fiecare are un țel... un număr fantastic de țeluri... De aceea îmi place să stau aici și să privesc. Dacă te agăți de fleacuri, rămâi în urmă... și toți merg și merg fără pic de odihnă. Ce s-ar întâmpla dacă și-ar pierde ținta și ar fi puși în situația de a-i privi pe ceilalți cum merg? Numai când mă gândesc la așa ceva îmi simt picioarele paralizate... doar gândul mă face să mă cutremur și să mă simt trist... Zău că-mi dau seama ce norocoși sunt cei care pot umbla, oricât de nesemnificativ le-ar fi țelul pe care-l urmăresc...

Deodată, fără nici o legătură cu ceea ce discutam, am încercat să înțeleg de ce n-a vrut clienta mea să meargă la crematoriu după slujba religioasă. Chiar dacă cei din organizație și-au asumat răspunderea întregii înmormântări, ea era singura rudă apropiată și normal ar fi fost să meargă și ea. Sau pur și simplu evita confruntarea cu moartea fratelui? Înțelegeam ce trebuie să fi simțit, dar de mirat, tot mă miram. În clipele acelea comportarea ei anormală nu mi s-a părut deloc dubioasă, tocmai pentru că ea a fost cât se poate de naturală, probabil. Sau poate pentru că începuse să se gândească la iubitul ei frate ca la un mort, ca la o ființă care nu mai exista încă de pe când era în viață? Avea sens dacă puteai să admiți că modul ei necondiționat de a avea încredere în el era un soi de tânguire pentru cel mort. Am avut impresia că înțeleg și de ce n-a vărsat nici măcar o lacrimă când a vorbit despre fratele ei la poalele dâmbului, la interval de numai zece minute de la scoaterea sicriului. În camera de zi, plină doar de șoapte și gânduri de prisos nu era cazul să mai fii oficial chiar dacă un „mort” a intrat într-o asociație. Același lucru era valabil și pentru El...

— Cu mult timp în urmă, mi s-a întâmplat ceva care mă face și acum să mă cutremur, continuă Tashiro, privirile zburându-i de la mine afară și invers. Voia să lase impresia că a fost luat prin surprindere. La vremea aceea mă odihneam pe o bancă, în parc. Pe banca de lângă mine se culcase un cerșetor. Era la o distanță de mai bine de trei metri, dar fiind foarte cald, mă gândeam să-l suport cât fumam o țigară. Între timp mi-am dat seama că e mare gălăgie prin apropiere și-am văzut demonstrații cu steaguri roșii și

albastre apropiindu-se. Cântau, țipau amenințător prin megafoane, imitau mersul în pas alergător ținându-se la braț... Veneau și veneau și nu se mai sfârșeau. Nici nu mi-am dat seama când s-a ridicat cerșetorul de pe bancă, rămânând cu privirile ațintite la ei și deodată a izbucnit în plâns. Buzele îi tremurau, umerii i se scuturau, mâna i se chirci pe cămașa sfâșiată la piept. Plângea de ți se rupea sufletul când îl priveai și-n viața mea nu mai văzusem pe cineva zguduindu-se de plâns în halul ăsta. Cred că l-a impresionat demonstrația. Era cald și mult praf și lacrimile ce-i curgeau pe bărbie în jos erau negre ca apa stoarsă dintr-o cârpă murdară. Cred că înnebunise, bietul de el, dacă a ajuns să se simtă atât de trist și singur când i-a văzut pe oamenii ăia trecând pe-acolo.

— Hai să mergem în altă parte să bem și noi ca lumea, vrei?

— Nu trebuie să vă deranjați... zău că nu...

— Nu-i nici un deranj... și-apoi mai vreau să te întreb vreo două-trei lucruri.

— Aha! Despre șantajul negustorilor și alte chestii de-astea...?

— Unde găsim și noi un loc bun, nu foarte scump, dar să fie interesant...

— Haideți să mergem la barul de lângă studioul unde se află Saeko. Modelele care lucrează temporar își mai petrec timpul pe acolo, bând și ele un pahar până când sunt solicitate. Nu e neapărat o regulă, dar merge... lucrează mână-n mână cu mandatarul. Ați vrea s-o întâlniți pe Saeko, nu?

— Ești de-al casei?

— Nici vorbă. Ce salariu credeți că am?

Spre seară s-a mai înmuiat frigul, poate și pentru că se înnorase. Vântul încetase, dar s-a lăsat ceață, parcă priveai totul printr-un geam aburit. Luminile de pe stradă se topiră una-n alta. Magazinele de pe strada principală se pregăteau de închidere dar de îndată ce am luat-o pe o stradă laterală, ne-am trezit într-o lume însuflețită în care abia atunci parcă începea să clocotească viața. Cafenele - mari și mici - pasaje între magazine cu jocuri mecanice, dughene cu băuturi, cu mâncăruri... și printre toate acestea, magazine cu aparate de fotografiat de mâna a doua, librării, anticariate, magazine cu materiale pentru îmbrăcăminte europeană și altele mai arătoase, unde se vindeau discuri. La capătul lor, o porțiune numai cu baruri și cafenele și o singură farmacie. Am mai traversat o stradă principală și aceasta plină de baruri, cabarete și dughene cu băuturi. Coama clădirilor părea proiectată pe cerul întunecat, luminată de tunelul de neon din spatele nostru, dar acolo unde ne aflam noi era tare întuneric și grupurile de oameni hoinărind agale umpleau strada. Treptat, contururile lor au început să se evapore. Mai încolo, din nou un mănunchi de neon strălucitor ce-și arunca lumina asupra grupului de băi turcești și bordeie. În fața lor am luat-o la stânga și am intrat pe o alee liniștită, ce se afla în spatele unui cinematograful dărăpănat.

— Dacă te gândești bine, cei pe care-i poartă pașii pe-aici sunt asemeni celor dispăruți temporar. Diferența e doar de câteva ore sau de-o viață.

— Așa-i. Voiam să spun și eu exact același lucru acum câteva clipe, când am trecut prin fața pasajelor cu jocuri mecanice. Starea de spirit a unuia ce se delectează cu asemenea jocuri trebuie să fie asemănătoare cu a celui care dispăre. Doamne, ce muzică enervantă!... Priviți! Acolo, în fața stâlpului de telefon, localul acela cu intrarea puțin înclinată... Acolo nu poți intra neînsoțit... Bănuiesc că se simt oarecum vinovați... din pricină că se joacă de-a dispăruții...

Ușa era din plăci de lemn. Avea ciocănaș și balamalele-i scârțâiau. Lămpile demodate aruncau o lumină ce făcea ca umbrele să iasă și mai mult în evidență. Pe lângă barul dotat cu scaune înalte, se mai găseau trei mese. Îți lăsa impresia unei atmosfere în care nu interesează decât scopul practic imediat, dar atitudinea neprietenoasă a barmanului, ce-și scutura un picior în spatele barului, trecea oarecum dincolo de granițele practicului. Lăsându-mă pe un scaun de la bar, total neconfortabil, Tashiro o luă pe ușa din dos în căutarea lui Saeko. Era mult prea stăpân pe mișcările lui ca să nu fie de-al casei.

— Un whisky dublu cu apă.

Barmanul își legănă mai departe piciorul fără să-mi răspundă, dar mișcările lui denotau agilitate și pricepere pe când îmi pregăti băutura. Se mai aflau acolo doar doi clienți, la masa de la intrare. Stăteau foarte aproape și mi-am dat seama, după tonul conversației, că unul din ei nu era client obișnuit al localului, ci un negustor preocupat de afaceri... Mi s-a pus băutura în față. Barmanul se uită peste umăr, în spate, și deschise tonomatul. Începu o muzică nebună, de-ți spărgea timpanele. M-am simțit imediat complet izolat de restul barului.

— Suntem norocoși. Mi-au spus că vine imediat. Iau și eu un whisky cu apă, spuse Tashiro, frecându-și palmele bucuros și râzând cu toată gura. Își scoase paltonul și se cațără pe scaunul de lângă mine.

— Cât așteptăm, aș vrea să-mi spui ceva. Despre șantaj... Să presupunem că cineva urmărește să stoarcă bani de la un furnizor de combustibil... Cam ce împrejurări ar putea duce la șantaj?

— Vă gândiți la ceva anume? De exemplu, ar fi putut domnul Nemuro să fie implicat în așa ceva?

— Nu, jur că n-are absolut nici o legătură cu domnul Nemuro. E doar o întrebare bazată pe o presupunere... Dar orice pe lumea aceasta are și un dedesubt, o parte invizibilă celor care privesc din afară... ca ușa pe care tocmai ai intrat... Dacă nu știai unde duce, habar n-aveai ce se află dincolo de ea. De aceea aș vrea să cunosc câte ceva despre împrejurări care duc la șantaj. Am vagoasă impresie că șantajii mișună pe ușa din spate precum libărcile. Ce părere ai? Dacă atacăm o situație din punct de vedere teoretic, în general, îi descoperim imediat esența reală; este o metodă pe care noi o practicăm cu mult succes.

— M-am gândit la foarte multe lucruri de când mi-ați telefonat, dar... sunt toate concrete, nu generalități. Posibilități sunt, dar...

— Hai, spune-mi și mie.

— În lumea afacerilor există intermediari care vând și cumpără privilegiile acordate doar magazinelor cu contracte speciale și mai sunt și dintre aceia care toarnă apă-n benzină, ca s-o înmulțească. Taxele diferă foarte mult în funcție de tipul și calitatea combustibilului. Dar ceea ce fac ei, cu amestecul de care vă vorbeam, e o hoție și ei scot bani din asta. Așa că negustorii cu amănuntul, chiar dacă sunt ei mai renumiți și favorizați din punct de vedere geografic, vor-nu-vor sunt și ei amestecați în asemenea afaceri. De fapt, ceea ce fac ei este să dilueze petrolul lampant și vaselina și să dea chitanțe umflate în mod corespunzător celor care s-au ocupat de îmbuteliere... Sau, oricum, cred că e ceva de felul acesta.

— Ne îndepărtăm de subiect. Îl cunoști pe fratele soției domnului Nemuro?

— Fratele ei? Aaaa. pe ea am întâlnit-o de două-trei ori, dar...

— Unul care-ți lasă impresia că nu face două parale, un tip lat în spate, dar înalt și slab. A fost vreodată pe la domnul Nemuro la birou?

— Știu eu, nu prea-mi dau seama dacă...

— A fost ucis aseară.

— Ucis?

— La nici mai mult, nici mai puțin de doi-trei kilometri distanță de furnizorii de combustibil.

— De ce un asemenea om... Fiecare cu viața lui... Oare sunt chiar singurul care n-a știut nimic?

Ochii lui bănuitori și pătrunzători, plini de uimire, se deschisera mari în spatele ochelarilor... ca un vas ce se află în poziție nesigură. Arăta de parcă stătea să cadă la cea mai mică atingere. După toate aparențele, îl puteam crede, cât despre șantajul fratelui, probabil că singurul lucru care-l interesa era să scoată bani. Dacă ar fi avut și cea mai mică legătură cu întreprinderea Dainen, acest funcționăraș bănuitor nu și-ar fi permis nici măcar din greșeală să-mi vorbească despre posibilitatea tranzacțiilor la bursa neagră.

— Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să mă așteptați, se auzi brusc o voce seacă și negustorească.

Era o fată cu un ten pământiu și o bărbie proeminentă, îmbrăcată într-o rochie lungă, largă, de un roșu aprins și cu bordură bleumarin. Cu excepția părului lung, nimic altceva nu aducea cu fata din fotografie. E și greu să reconstitui o femeie numai din bucățele. Lăsând la o parte nasul puțin cârn, toate celelalte trăsături - buzele groase și încăpățânate, urmele de coșuri de pe ambii obraji, pungile de sub ochi, umflate de parcă puteai stoarce puroi din ele - erau prea vulgare pentru o fotografie de model. Dacă faci abstracție de față, poți însă afirma că pe fotograf l-a interesat doar spatele. Dacă scoteam fața din cadru... restul mergea. Poate exista posibilitatea s-o schimbăm în cu totul altă persoană, adăugându-i chipului o expresie nouă, obținând și cooperarea ei la pozare.

— Puteți veni în camera mea.

— Hai să bem ceva. Fac eu cinste. Am tras un scaun între mine și Tashiro. Dorești bere sau o băutură tare?

— Orice... În funcție de timpul pe care-l aveți la dispoziție.

— Nu-ți face probleme.

Râse ironic, pe nas, și se cațără pe scaun. Partea din față a rochiei se deschise și piciorul i se dezgoli până la coapsă. Un picior frumos, greu de imaginat judecând după chip și după fotografiile care prezentau realitatea deformat; frumos conturat și bine făcut, ca de atletă... dacă n-ar fi fost atât de alb. Se putea afirma că înclinația LUI pentru spate, care l-a determinat să excludă și asemenea picioare, ținea de apucăturile lui bizare. Fără îndoială pricepută în meserie, își lăsa piciorul lung dezgolit, bătând ritmul melodiei în bar cu sandaia ce-i atârna de vârful degetelor.

— Barman, cronometrează! Eu beau un gin cu sifon. Încerc să fiu ponderată.

— Domnul Nemuro mi te-a recomandat călduros.

— Ce? Cine-i ăsta?

— Cred că-l cunoști. Mi-a arătat niște fotografii de-ale tale... cu foarte multe detalii.

— Deci cineva care m-a fotografiat... deci un client din afară... Ți s-a spus probabil că nu permitem clienților să ne fotografieze în studio.

— Dar ce faceți în studio?

— Nu e clar? Vor să mă privească goală... dar se uită numai.

— Dar maniera în care ai pozat în fotografiile acelea... nemaipomenit! Mi-au mers la inimă.

— Eu sunt altfel decât începătoarele... dar n-am mai ieșit în ultima vreme. Mă voi căsători în curând și nu-mi mai pot permite... li dăunează logodnicului meu.

— Felicitări! Dar dacă-i adevărat ce spui, o mulțime de clienți îți vor simți lipsa.

Barmanul, pe chipul căruia nu se putea descifra nici cea mai vagă urmă de expresie, puse ginul în fața fetei. Băutura, care părea să clocotească în pahar datorită sifonului, arăta ca un lac adânc din care se ridica o ceață albă. Tashiro își termină whiskyul și trecu la cuburile de gheață. Nu știu dacă asculta sau nu ceea ce vorbeam. Oricum, privea absent în gol. Îți lăsa impresia că se uită la o mulțime de trecători insensibili, care-și croiau drum pe lângă el și-l ignorau. Am înghițit și eu ce mi-a mai rămas în pahar și am mai comandat un rând. Tashiro, nervos, și-a luat inima-n dinți și s-a uitat la mine.

— Domnul Nemuro va fi cu siguranță printre cei dezamăgiți, spuse el tare. Judecând după răspunsul lui, mi-am dat seama că n-a auzit mai nimic din conversația noastră din cauza zidului imaginar pe care-l ridicase muzica între noi.

— Să-l dau mai încet?

— Nu-i nevoie. E mai bine așa.

Fata râse ironic. Își puse amândouă mâinile pe tejghea se trase puțin înapoi și ridicându-și mult piciorul dezgolit, și-l petrecu peste celălalt. Coapsa ei groasă și scânteietoare umplu complet spațiul dintre bar și scaun. Lăsându-și greutatea în mâna cu care ținea paharul, se întoarse spre mine mult, reducând la jumătate distanța dintre noi doi.

— Clientul de care vorbeai e cel de lângă mine?
— Nu, nici vorbă. Dar se pare că nici el nu se află aici pentru prima dată. L-ai mai văzut?

— Nu pot reține figurile tuturor clienților. Lumina îmi bate în ochi și noaptea toți clienții-s negri ca ciorile.

— Dar fotografiile domnului Nemuro au fost grozave, i-am spus mângâindu-i ușor piciorul cu degetele.

Văzând că nu opune nici o rezistență, i-am cuprins, curajos, toată coapsa albă cu palmele și l-am privit peste umăr pe Tashiro care încerca, zăpăcit, să privească în altă parte. Își încleșta buzele pe paharul care tocmai îi fusese adus, de parcă voia să muște sticla.

— Dacă l-ai lăsat să-ți facă asemenea fotografii, înseamnă că erați destul de intimi, nu?

— Cu ce se ocupă?

— E șef de secție.

— Funcționarii ăștia nu prea au bani și eu cer cam mult. Dacă mă plătește, fac ce-mi cere clientul.

Își termină și ea ginul, pe care-l sorbise încet și, ridicând brusc paharul, mai comandă unul, fără să-mi ceară însă permisiunea.

— Mă căsătoresc în curând și vreau o ceremonie în toată regula. Nici prin cap nu-mi trece să-mi închiriez rochia de mireasă. Îmi voi găzdui toate prietenele și toți prietenii la cel mai scump hotel și voi da o petrecere la care toată lumea va bea pe săturate, toată noaptea...

— Prietenele tale sunt și ele modele, ca și tine? Înseamnă că logodnicul tău știe cu ce te ocupi, nu?

— Ce te privește?

Se pare că am atins o coardă sensibilă. Mi-a dat, țâfhoasă, mâna la o parte.

— Nu fac prostituție de dragul meseriei și al băuturii. Am avut și eu speranțele mele, visurile mele, dar norocul nu mi-a surâs. Acum nu mă mai pot plânge însă. Dacă alții consideră că o duc mai bine decât mine, să scoată cecurile, să vedem care pe care. Dacă-ți cheltuiești venitul lunar pe publicitate, pe modele în costume de baie, punga se golește... Cu munca mea, câștig în zilele bune douăzeci și cinci-douăzeci și șase de mii... și în final nu contează decât ce ai în carnetul de bancă.

— Poți să-ți privești logodnicul în ochi?

— E-adevărat. Nu trebuie să-și cheltuiască nimeni banii cu mine. Eu suport toate cheltuielile ceremoniei, pun banii jos pentru un apartament, am de toate după cum vedeți. Nu trebuie să-mi plec capul și să cerșesc mila nimănui.

— Dacă-i așa, atunci fotografiile acelea sunt foarte prețioase.

— Ce fotografii, pentru numele lui Dumnezeu? De ce ești atât de secretos?

— Cele în care ți se vede numai spatele... și fesele. Nu-ți amintești? Tipul era specializat în asemenea poze... Despicătura dintre fese pare că-ți zâmbește. Uite!

Luând fotografia pe care o pusesem la îndemână în buzunar, i-am trântit-o în nas. Se schimbă la față brusc și-mi spuse aspru:

— Dar de unde știi că sunt eu?

— Pentru că știu.

I-am pus din nou mâna pe coapsă, absorbind-o parcă cu toată palma.

— În primul rând, părul, de exemplu.

— Ce vrei să spui? Râse nervos și se încruntă, bănuitoare. E o prostie!

Nu toate, dar oricum majoritatea purtăm peruci, după cum ne solicită clientul. Chiar și acum am o perucă neagră... la comandă.

S-a întors brusc spre Tashiro și l-a privit peste umăr, mișcându-și pletele de colo-colo, lovind cu vârfurile pe care le apucase cu mâna, în dreapta și-n stânga. Mi-era greu să-i descifrez vocea pițigăiată de femeie în asemenea momente. Nu-i vedeam expresia feței lui Tashiro pentru că era ascunsă de capul ei. Hmmm... Să fi fost perucă? Atunci nu-mi mai puteam susține afirmația că fata aceasta și modelul din fotografie erau una și aceeași persoană... Nu mai puteam pretinde că peruca ar fi fost imposibilă, chiar și în poziția aceea ciudată în care își trecuse părul pe sub coapse... Dacă, de exemplu, ar fi luat între dinți acea porțiune din perucă ce se prinde de cap, s-ar fi putut așeza într-o poziție aproximativ asemănătoare...

— Privește! Ce zici? spuse ea comparându-și coapsa – o rețea de vene albastrii superficiale, ce confereau o transparență aparte fondului alb – cu mâna ce se oprise pe ea, ca un păianjen roșu. Glasul îi trăda mânia, pe când eu mă desfătam într-un sentiment de siguranță ce-mi venea dinspre mână. Ce-ar fi să termini cu acuzațiile astea false? Ai spus ca sunt poze de-ale mele. Ciudat! Nu mi-aș permite așa ceva. Crezi că-i las pe clienți să-mi facă poze ce pot constitui apoi o dovadă împotriva mea? Nu sunt câtuși de puțin o amatoare. Uită-te aici și-o să vezi ce vreau să spun.

Își duse deodată ambele mâini la cap și-și îndepărtă părul de parcă ar fi curățat de coajă o piersică coaptă. Avea cu totul altă înfățișare acum. Mă lovi tare cu peruca peste braț și începu să-și scarpine părul tuns scurt. Barmanul, care privea acum în jos spre chiuvetă, părea din profil foarte lat în spate și muscular. Poate din cauza luminii, în zona favoriților se găsea o porțiune umbrită ce aducea cu o adâncitură, probabil vreo cicatrice în urma unei tăieturi. Oare lipsa de expresivitate era doar de suprafață sau pătrunsese și mai adânc. până spre inimă... sau suferea de vreo boală incurabilă? Cu toate acestea, se pare că nu merita să îmi mai pierd timpul pe-aici, deși clopoțelul de avertisment sunase. Când mi-am luat mâna de pe coapsa fetei – părea să n-o fi băgat în seamă până acum – își smuci piciorul și-mi aruncă o privire dușmănoasă.

— Presupun că nu pot spera să mă inviți la cununie.

— Ce-ai de gând să faci? Dacă vrei să mergi la studio, grăbește-te, căci timpul zboară.

S-a schimbat melodia și momentul de liniște până a început alta mi-a străpuns urechile și ultimele cuvinte ale fetei au aruncat o umbră asupra întregului bar precum aripile unei păsări uriașe. Cei doi bărbați de la masa de la intrare au privit înspre noi, surprinși. Următoarea melodie era interpretată

la chitară și atmosfera din jurul nostru părea mai lăncedă. Nu mă mai simțeam deloc izolat de restul barului. Mi-am terminat băutura din pahar pe când coboram de pe scaun.

— Plec. Mi-am amintit că am o treabă. Peste cele două bancnote de două mii de yeni pe care le pregătisem și cu care plăteam consumația, am mai pus câteva sute de yeni – bacșișul!

— Păcat, am continuat eu. îmi plăcea aici. Dacă mai ai timp la dispoziție, ți-l las pe Tashiro. Nu ai altceva mai bun de făcut, nu?

Îmbujorarea provocată de alcool se extinse de pe fața lui Tashiro spre gât. Doar nasul și bărbia îi rămăseseră albe, ca și când ar fi fost separate de rest printr-un scut de sticlă. Atitudinea lui ciudată, nici de refuz, nici de acceptare, am considerat-o în cele din urmă ca însemnând acceptare.

— După câte văd, ești burlac. Privind peste umăr la Tashiro, fata nici măcar nu făcu vreun efort să-și disimuleze râsul disprețuitor. Nu cred că ar mai râde lumea de tine dacă ți-ai coase nasturii de la cămașă cu ață de aceeași culoare.

Dar Tashiro rămase drept, exact în aceeași poziție, de parcă înghițise un par. își frecă sticlele ochelarilor cu vârful degetului. Barmanul, tăcut ca și până acum, îmi aruncă ușor chitanța, ce se lăsă pe tejghea ca un fulg uriaș de zăpadă, și îmi dădu restul. Am trecut pe lângă cei doi bărbați de la masă, la fel de absorbiți în discuția lor ca și mai înainte, dar în clipa în care am fost la ușă m-a ajuns din urmă fata. Mirosul prăfuit de cosmetice ieftine m-a dus cu gândul la un pat inconfortabil.

— îți trimit în curând o invitație specială pentru nuntă, murmură ea ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Își desfăcu pentru o fracțiune de secundă rochia. Era goală pușcă. Avea carnea tare, dar burta îi era moale, de parcă era plină cu apă. Umbra cutată din zona perineului nu semăna câtuși de puțin cu a modelului din fotografie.

— Acesta-i obiceiul casei, spuse ea, încercând să zâmbească. Sunt foarte conștientă, crede-mă. Dar nu vreau ca logodnicul meu să vină într-un asemenea loc. Țin foarte mult să am o familie. Mai treci pe-aici înainte de nuntă... bine?

Tashiro rămase înțepenit pe loc, ca o păpușă de ceară. Am atins ușor degetele fetei și am împins ușa. Scârțâi îngrozitor ca o pasăre înspăimântată și-am simțit vântul rece la gât și la mâini. Muzica se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făceam și se transforma într-un zgomot ciudat, cenușiu și lipsit de contur, într-o găngăveală asemănătoare unei halucinații auditive. Propriile mele simțuri, care se dizolvau încet în întuneric, continuau să se risipească și ele. Mi-am grăbit pașii înspre zona luminată de neon. Încercam să imit și eu mersul trecătorilor ce se îndreptau spre propriile lor ținte...

Și cu cât mergeam mai repede, cu atât îmi dădeam seama că altcineva, în urma mea, nu se lăsa cu nimic mai prejos, urmărindu-și ținta. Nu se găseau mulți trecători la ora aceea, dar pe strada principală taxiurile treceau unul după altul prin fața cinematografului... Mi-am văzut de drum, poate pentru că nu era niciunul liber, dar mai ales pentru că-mi doream ca pașii aceia ce veneau în urma mea să mă depășească.

În cele din urmă, am auzit un găfâit în dreptul meu. N-am încetinit pasul și nici n-am privit în jur, prefăcându-mă că-l ignor, ca și când ar fi fost propria mea umbră. Un ton blând și implorator se încolăci în jurul urechii mele reci ca un șarpe flămând.

— Ce s-a întâmplat? Nu vă interesează asemenea femeii? După părerea mea, are picioare minunate. și vara lasă impresia unei perne moi și răcoroase. De gustibus... De ce tăceți? Sunteți uluit, nu? Asta a fost... dar n-am vrut să vă jignesc... de fapt, mi-am dat silința să vă servesc... Mi-e rușine... Nu mă pot suferi... întotdeauna fac așa și apoi îmi vine să mă sinucid. De ce-oi fi având un caracter atât de mizerabil? Oribil... Faceți-mi favoarea și uitați ce v-am spus despre cei care toarnă apă în benzină... M-a luat gura pe dinainte, dar adevărul este că negustorașii sunt cinstiți, în general... nu fac ei găinării din astea... Iar cât despre afacerile dubioase, țin și ei socoteli duble... încercă de două ori, eventual... Și chiar dacă mai toarnă ei apă, sunt atât de nepricepuți, că imediat îi prind... zău că da. În general pornesc o afacere fantomă doar cu un singur nume, pe o sucursală, așa că și dacă sunt descoperiți, au ei grijă să nu fie afectată Centrala... așa că n-are rost... zău că nu văd de ce să-i mai zgândăriți...

N-am zis nimic... nici în semn de aprobare, nici de contrazicere, ci mi-am văzut mai departe de drum, cu același pas grăbit, ca o insectă de noapte atrasă de lumină. Am început să bag în seamă și trecătorii. Tashiro nu mai scoase o vorbă câțva timp dar, în cele din urmă, n-a mai rezistat și-a nceput iar:

— Din două motive am inventat povești ca aceea pe care ați auzit-o. Mi-a fost teamă... înțelegeți? la gândul că domnul Nemuro a dispărut fără motive și m-am simțit complet abandonat... Ba nu, nu chiar așa... Cred că un complex de inferioritate... sau gelozie, aș putea spune. Eu n-am niciodată parte de ce-i frumos, sunt mereu dat în lături... Așa că am căutat și eu un motiv oarecare, numai să fie, ca să-mi pot și eu explica anumite lucruri... și m-am simțit satisfăcut... E explicabil pe plan psihologic, nu?... Și-apoi mai e ceva... foarte dificil... până acum n-am spus nimănui... Trebuie să fiu cinstit... să-mi iau o piatră de pe inimă și să mărturisesc... Adevărul este că și fotografiile sunt doar o cacealma. îmi pare rău... totul a fost o minciună. Le-am găsit pe stradă, cu totul întâmplător... Mi s-au părut interesante și m-am tot uitat la ele... și imaginația a început să-mi lucreze... Poate din cauza soției domnului Nemuro... Ce părere aveți de ea? Mie mi se pare că face pe inocenta, înșală lumea... li consideră pe toți niște proști... Oi fi eu doar un subaltern al domnului Nemuro, dar de ce naiba e atât de îngâmfată?... De ce mă desconsideră într-atât?... Dar, de fapt, nu-i treaba mea... De ce-oi lua eu lucrurile așa în serios?... M-am implicat prea mult și nu știu de ce.

Am continuat să tac. Dacă aș fi intervenit în cursul mărturisirilor, nu făceam decât să-l proiectez într-o nouă minciună. Trebuia să profit de momentul de slăbiciune pe care l-a avut cât puteam de mult. Nici nu mi-am dat seama când s-au umplut străzile de lumină - un fel de zi artificială inserată în noapte - ritmul lunatic al timpului stimula pașii trecătorilor, fascinându-i.

— Ei, poftim! Tashiro era teribil de încordat și respira greoi. V-ați dat seama? Iar am spus o minciună. Minciunile-mi vin pe limbă una după alta, fără să vreau. Cred că-i o boală. Sunt mincinos din naștere. Fotografii acelea... ca să vă spun adevărul, eu le-am făcut. N-are rost să mă mai ascund după deget. Fata de la bar nu-i aceeași cu modelul, bineînțeles. Am făcut toate fotografiile numai din spate pentru că aceasta-i partea cea mai semnificativă a unei femei... Jur că-i ultima minciună pe care v-o spun. Bănuiesc că nu mă mai credeți nici dacă vă spun adevărul... Dar vă rog să mă credeți... Zău că mi-e rușine... Am un secret teribil... care mă neliniștește... Spun minciuni pe care n-ar trebui să le spun, încercând să scap de apăsarea lor. Dacă reușesc să găsesc pe cineva care să le creadă, simt că vor deveni adevăruri. Am obosit, însă... Vreau să mărturisesc totul... pe onoarea mea! Vă rog să-mi înapoiați fotografiile... N-au nici o legătură cu domnul Nemuro, sunt doar niște fleacuri care mă fac să mă simt și mai rușinat.

Nu i-am răspuns. Vârtejurile de oameni erau îmboldite de ținte nevăzute sub cerul întunecat, în noapte... neonul prinse să ofteze... o sărbătoare a întunericului pentru fugari prefăcuți care, oricât și-ar calcula viteza, tot n-ar reuși să se îndepărteze cu mai mult de trei metri de străinii pe care nu-i cunosc... exerciții simulate pentru festivalul etern ce se repetă în fiecare seară. Am pășit la marginea trotuarului ca să opresc un taxi. Tashiro îmi tăie calea și-mi șopti, precipitat, stropindu-mi urechea:

— Vă rog, ascultați-mă! E un secret teribil. L-am zărit... L-am văzut pe domnul Nemuro. Nu mint. De ce nu vreți să mă ascultați? Doar pe dumneavoastră vă privește... vreți să-l găsiți, nu? Nu mă credeți?... Și chiar dacă nu mă credeți, nu puteți să mă ascultați măcar? L-am văzut cu ochii mei.

Nu i-am acordat nici o atenție lui Tashiro. Văzând un taxi liber, i-am făcut semn. A oprit lângă mine cu un scârțâit metalic. Șoferul deschise ușa brusc, gata să mă doboare. Nici nu l-am invitat, nici nu l-am respins pe Tashiro, dar el s-a agățat de ușă și s-a strecurat înăuntru.

Taximetristul era foarte nervos. Când i-am spus unde să mă ducă, a dat din cap, dar n-a scos o vorbă. A demarat brutal, de parcă n-avea pic de milă pentru motor și ambreiaj. Dacă EL s-ar fi afundat pe undeva prin spatele Cameliei, evadând într-o altă lume, oare și-ar fi petrecut timpul ca acest șofer, cu nervii praf, ca o bucată de sticlă fărâmițată? Oare este chiar atât de insuportabilă lumea aceasta, încât trebuie să încerci să evadezi tot timpul ca să poți suporta viața?

— L-am văzut.

Tashiro mă privea neliniștit, dintr-o parte. Ochelarii începuseră să se aburească pe când mă uitam la el. Era prea cald în mașină. Simțeam că mă cuprinde amețeala pe măsură ce tensiunea îmi părăsea obrajii amorțiți de frig. Cu siguranță că cele două sticle și jumătate de bere pe care le-am băut începeau să-și spună cuvântul, stimulate de whisky.

— Asta voiam de la bun început. De ce nu mi-ai furnizat până acum o informație atât de prețioasă?

— Dar aveam dreptul s-o fac?

— Dreptul?

— Șeful de secție, așa cum l-am văzut în oraș, era foarte schimbat față de cel pe care-l știam eu. Nu-i lipsea nimic și nici nu-ți inspira milă. Pasul lui ferm îți spunea că viața merită să fie trăită.

— Vrei să spui că se plimba?

— Am fost atât de uimit, încât mi s-a tăiat respirația. Intenționeam să-i vorbesc, dar când i-am văzut expresia feței, mi-a pierit curajul. Nu știi dacă aveam dreptul să mă amestec sau nu.

— Era o stradă lată sau îngustă?

— O stradă obișnuită... cam cât trotuarul de pe-aici...

— Ți-a lăsat impresia că pune ceva la cale... sau că este nervos?

— Nici vorbă. Sigur nu m-am înșelat. Nervos?... Ba dimpotrivă... total lipsit de griji și se părea că-i tihnește plimbarea.

— Și de ce nu te-a observat? Doar tu ai avut timp suficient să-i studiezi expresia feței... Nu ți se pare ciudat?

— Era teribil de multă lume. Ora de plecare de la serviciu...

— Deci tu ai fi putut să te iei după domnul Nemuro, nu?

Tashiro își șterse ochelarii cu o batistă șifonată și îi fixă pe nas cu două degete, rânjind:

— Aha! Credeți că mă păcăliți? Ați fi vrut să spun da și apoi m-ați fi întrebat cum de i-am văzut fața dacă mergeam în spatele lui. Din păcate, vă spun adevărul. Nu mă prindeți cu una, cu două.

— Fie. Dar spui că a trecut chiar pe lângă tine.

— Da... cam așa...

— Ce nu-ți convine iar?

— Depinde cum privești problema... Deci fiecare se stabilește pe la casa lui și ar trebui să-i prindem cu lanțul pe fugari și să-i aducem acasă. Și pe ce bază, mă rog? Cine are dreptul să se amestece în viața altora, împotriva voinței lor...?

— Pleci dintr-un loc, dar ești obligat să te stabilești în altul, chiar fără voia ta, nu? Mai degrabă însă ar fi cazul să iei în considerare obligațiile și responsabilitățile pe care le ai pentru locul dintâi.

— Poate și abandonarea acelor obligații este în ea însăși un act de voință.

— Când l-ai văzut și unde?

— În decupajul de ziar pe care vi l-am arătat se susține că ritmul disparițiilor este de unu la mie... inclusiv cei care nu au posibilitate de mișcare de bunăvoie, cum ar fi invalizii și copiii. După părerea mea este foarte grav... Dacă-i mai pui la socoteală și pe cei care ar vrea s-o facă dar nu s-au decis încă, cifra devine astronomică. Cei care nu fug constituie o excepție, și nu cei care o fac.

— Vara... sau după ce s-a mai răcorit?

— Înainte de a ajunge la asta, ar trebui să lămurim o problemă.

— Dar nu contează deloc îngrijorarea celui pe care-l lași acasă? Știi... vreau să spun că mă gândesc la faptul că fratele doamnei Nemuro a fost ucis.

— Ce legătură are cu îngrijorarea celui care rămâne?...

— Ce culoare avea costumul pe care-l purta când l-ai văzut?

— Știți, mie îmi e frică în tramvai dimineața, la orele de vârf... presat ca o sardea. Dacă te înțelegi bine cu niște oameni – zece, o sută – pe care-i cunoști din vedere, simți că ai și tu un loc pe lumea asta. Dar cei care te înghesuie astfel. sunt toți niște străini... și mult mai numeroși. Și nici asta nu m-ar deranja prea mult... dar îmi este teamă că tramvaiul va ajunge la cap de linie...

— Spune-mi ce culoare avea costumul. Dacă continui tot așa și-ndrugi la baliverne... batem pasul pe loc ca niște proști.

— Vă rog să mă scuzați. Se trase înapoi rușinat, înghițind întruna în sec. Culoarea costumului... dacă-mi amintesc bine... parcă era o pelerină de ploaie, nu costum...

— Ești sigur?

— Nu ploua atunci, dar am impresia că era înnorat. Domnul Nemuro a fost întotdeauna un prudent. Toată lumea râdea de el, spunea că-i maniac cu atâtea autorizații și permise... permis de conducere, autorizație de radiotelegrafist, de stenograf...

— Despre acestea știi și eu.

— După părerea mea toate au legătură între ele. Chiar dacă te afli printre străini, poți să-ți stăpânești nervii dacă vrei... oriunde ai fi... într-un tramvai aglomerat sau dacă te-ai rătăcit prin locuri nefamiliare...

— Ce culoare avea haina lui de ploaie?

— Foarte obișnuită... ăăă... galben-marونیu sau bej, presupun... culoarea oricărei pelerine...

— Era nouă sau arăta ca și când ar fi fost purtată multă vreme?

— Nu, nu era nouă. Era destul de uzată. Mi se pare că am zărit și pete de grăsime pe la guler și mâneci. Da, îmi amintesc... o purta de multă vreme. Era bun mecanic și deseori în loc de salopetă purta pelerina când lucra pe sub mașini.

I-am cerut brusc taximetristului să oprească. Oraș întunecat, cu străzi largi presărate cu lumini... Lângă un reflector fusese aprins becul roșu ce indica muncă de noapte la un canal și o mulțime de căști fosforescente repetau la infinit aceeași mișcare anostă.

— Hai, coboară și răcorește-te! Cred că știi de ce.

— De unde să știu? spuse el, trăgându-se îndărăt neîncrezător. Tocmai eram pe punctul să vă spun totul.

— Gândește-te bine și-o să-ți dai seama de ce. Hai, mișcă repede!

— O să vă pară rău!

— Mi-ajung minciunile tale! Din nefericire pentru tine, haina de ploaie despre care vorbeai e la mine... în păstrare. Hai, du-te și te culcă, ia o aspirină și după ce o să știi să fabrici minciuni mai plauzibile, mai stăm de vorbă.

I-am înfipt cam dur două degete în zona celei de-a cincea coaste. Tashiro scânci, se răsuci și fu gata-gata să cadă. Sări iute în picioare, evitând în ultima fracțiune de secundă ușa ce i se închidea în nas. I-am mai auzit strigătul răgușit:

— L-am urmărit! Am mers în urma șefului!

Am coborât din mașină exact unde începea panta. Banilor pe care i-am cheltuit cu Tashiro li se adăuga și bacșișul uriaș pe care l-am dat taximetristului pentru că eram amețit. Cum puteam să justific tot ce-am cheltuit?... Trebuia să explic în raportul pe care-l întocmeam... Cum să spun că n-am chiar nimic demn de luat în seamă? Și pierderea de timp prezintă o oarecare valoare. Trebuie să mărturisesc că aveam nevoie de o gumă excepțională ca să pot șterge totul... să tai toate ițele dubioase și inutile care m-au legat timp de două ore de un pseudofugar potențial.

Dar mi-era imposibil să asamblez într-un raport obiectiv și pe înțelesul altora asemenea rezultate vagi. Dacă scriam că un mincinos a recunoscut că mințise, asta nu însemna mare lucru. Trecând din nou în revistă cele întâmplante, realizez că singurul lucru palpabil era coapsa albă și despuiată de sub tețghea... senzația pe care mi-a lăsat-o în palma de care se lipise, parcă... Cât despre celelalte părți ale fetei, chiar de trebuia să le reconstitui pe bucățele, nu-mi era greu dacă urma să le caut dincolo de perdeaua lămâiatică. Ca o insectă atrasă de-o capcană luminoasă, am luat-o din nou pe stradă, în direcția ferestrei. Nici măcar nu m-a mirat faptul că n-aveam nici un motiv s-o fac, oricum niciunul care să merite cel puțin să fie menționat...

Nu, lucrurile nu stăteau chiar așa. Motivul pentru care mi-am lăsat mașina la scara ei, puțin mai încolo de al doilea stâlp de telegraf (o lăsasem sub pretext că băusem, dar acum eram și mai și) începuse să devină din ce în ce mai șubred. Am luat-o pe cărarea bătătorită de iarbă veștejită, scurtând distanța dintre mine și fereastra lămâiatică. În cele din urmă, de la colțul clădirii 3, aproximativ treizeci și doi de pași... mi-am ridicat privirile... șirul de lumini - ochi de sticlă ce nu mai știau nici măcar să clipească - se succedau ca niște vrăji, invitând parcă la o zi festivă ce avea să nu mai vină. Lumina palidă dreptunghiulară de la fereastră părea să se fi consolat de mult cu ghidul acesta... O rafală de vânt mi-a izbit obrazul ca o cârpă udă și, ridicându-mi gulerul, am rămas pe loc. Mi se spusese că pe-aici pe undeva fusese văzut pentru ultima dată EL.

Dacă EL ar fi stat atunci, acolo, în locul meu - presupunând că ar fi venit pe furiș, protejat de mantia întunericului - și ar fi privit casa părăsită, oare ce-ar fi gândit și simțit? Am încercat din răspuțeri să mă pun în locul LUI, dar n-am fost în stare. Nu știu de ce, dar îmi stăruia în fața ochilor imaginea taximetristului de care tocmai mă despărțisem - mârlanul acela viclean și malițios, care duhnea a animal, care respira nemulțumire în loc de aer și în venele căruia curgea venin în loc de sânge... Un asemenea om n-ar fi capabil să stea aici... el n-ar avea timp să-și compare pe ascuns propria soartă cu fereastra lămâiatică. Dar asta nu înseamnă că toți taximetriștii sunt la fel. Mai erau și oameni de casă ca acel Toyama care a cumpărat mașina de la EL. Normal că și EL trebuie să fie el însuși... și nu altcineva. EL... oare ce zi festivă aștepta? De ce a dat cu piciorul la toate? Nu spera oare într-o sărbătoare eternă ce avea să nu mai vină niciodată?

Într-o zi, pe neașteptate, a dat peste un afiș lipit pe un zid sau un stâlp... în care se anunța un eveniment important, o sărbătoare, dar care nu-

ți atrăgea atenția din cauza culorilor șterse, îngălbenit de vânt și ploaie. Nu se menționa nici timpul, nici locul, dar oricum a avut rolul de a-i stimula speranțele. Fără să mai privească în urmă, a pornit în căutarea festivalului anunțat... mergea spre o sărbătoare eternă ce s-ar fi sfârșit doar prin moarte, una care se deosebea precum cerul de pământ de pseudosărbătorile din fiecare noapte și pe care doar întunericul și luminile de neon o puteau adăposti. Dacă întunericul este indispensabil ritualurilor, atunci urma să fie o lume scufundată într-o noapte perpetuă... S-a alăturat probabil valsului neîntrerupt, fără nici o legătură cu bucățelele de hârtie purtate pe aripile vântului, cu tristețea și oboseala ce urmează, firesc, după orice distracție.

EL ar fi stat atunci, acolo, cântărind și punând față-n față visurile neîmplinite și ceea ce pierduse... Ce-ar fi. urmat să facă?... îl căutam, orbecăiam... dar în zadar. Întunecimea aceea în care băjbăiam nu era altceva decât propria mea persoană... harta personală pe care creierul meu o concepuse... Numai că eu eram cel care stătea acolo, și nu EL. Cinstit vorbind, eu n-ar fi trebuit să mă găsesc acolo, ci în fața gardului din scânduri de la șantierul de construcții, de unde se putea vedea fereastra camerei soției mele... Și eu stăteam și tremuram acolo, în fața geamului unei străine cu care n-aveam nici o altă legătură în afara faptului că, întâmplător, era clienta mea. Poate că și EL stătea undeva, pe sub vreo fereastră neașteptată, una ce nici măcar nu apărea pe propria-i hartă. Poate dormea atunci acolo... în locul acela în care nu putea ajunge nimeni altcineva... sau poate era treaz și râdea sau plângea... poate era supărat sau plictisit... disperat sau binedispus. poate era beat criță, poate îl durea măseaua, poate era înspăimântat sau clocotea ca o oală care fierbe, poate era prost dispus sau răsuflea ușurat, poate se rătăcise sau căzuse și se zdrelise, poate își socotea, concentrat, toți bănuții de buzunar, sau devenise rob al amintirilor, poate își aduna laolaltă toate întâlnirile de a doua zi, poate era singur cu coșmarurile lui sau își smulgea părul din cap din cauza muștrărilor de cuget sau poate își privea, cu suflarea tăiată, o rană adâncă sângerândă.

Dar eu eram cel care se afla atunci, acolo... fără nici o îndoială, eu, și nu altul. Aveam de gând să-i urmez harta LUI, dar mergeam după a mea, să-i urmăresc pașii LUI și-i urmăream pe ai mei. Deodată, am înghețat... și nu din pricina frigului... și nici din cauza băuturii sau a rușinii care încerca să pună stăpânire pe mine... Perplexitatea cedase locul stânjenelii, care se transformase în teamă... Am urmărit cu privirea colțul blocului 3, de sus până jos... de jos până sus. Am tot numărat... încă o dată, de două ori, de trei ori... Privirile-mi alergau ca ale unui nebun de sus jos și de jos sus în colțul aceleiași clădiri. Nu mai era acolo! Fereastra lămâiatică dispăruse! În locul în care ar fi trebuit să existe aceasta atârnau perdele cu dungi albe și maronii... complet diferite. Ce se întâmplase, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă voiam să aflu, n-aveam decât să avansez treizeci și doi de pași, s-o iau în sus pe scări, să sun la ușa din stânga de la etajul al doilea... Dar nu puteam... Dacă perdelele se schimbaseră radical, probabil că și persoana care m-ar fi întâmpinat se transformase din lămâie în zebură. Oare perdeaua aceasta dungată nu devenise un steag, un semnal al întoarcerii soțului? Exista o

posibilitate de unu la mie ca, citind ediția de seară a ziarului, EL să fi aflat despre fratele ei... și să se fi întors... Ce concluzie supărătoare!... Ce dezamăgire nemaipomenită! O hartă ușor de descifrat. Un dialog imperceptibil cu el însuși... Fie... Totul se rezolva și nu mai încăpea nici o îndoială... Puteam să mă retrag din cazul acesta fără un gust neplăcut, dar nu mai aveam nici o satisfacție... Și totuși nu aveam nici cel mai mic motiv să mă simt nefericit. În subconștientul meu mi-aș fi dorit ca acest caz să continue la nesfârșit, numai că posibilitatea de a obține fondurile necesare investigației dispăruse odată cu moartea fratelui și oricâte economii ar fi avut ea, nu văd la ce i-ar fi servit să-mi solicite continuarea unei anchete fără sorți de izbândă. În cele trei zile și jumătate care îmi rămăseseră până la expirarea contractului, oricât de activ aș fi fost eu, tot nu obțineam cine știe ce rezultate. N-aveam motive să mă simt dezamăgit. Pretextând în sinea mea că de fapt am făcut tot ocolușul acesta numai ca să-mi iau servieta din mașină, am luat-o, cu inima grea, pe cărarea pe care venisem. O cărare întunecată... chiar prea întunecată. M-am mai întors o dată ca să privesc acel model cu dungii, total nepotrivit și neatrăgător, și apoi am coborât panta luând-o spre stația de metrou. Am trecut pe lângă un cuplu între două vârste, care mergea în direcție opusă. Își vârâseră gâturile în gulerile paltoanelor ca să se apere de frig și erau puțin cam aduși de spate. Băiețelul îmbrăcat în uniformă care se afla între ei le povestea ceva cu multă însuflețire. Bucățele mici de hârtie luate de vânt concureauă parcă la gura luminată a metroului, care să fie prima. Am luat cina la un restaurant ieftin din fața stației: kareraisu1și ouă. Deși ne aflam în toiul iernii, o muscă uriașă verzui-argintie dădea târcoale pe-acolo ca și când ar fi vrut să se strecoare peste abajur; s-a tot învârtit, dar nu era cazul să mă îngrijorez pentru că muștele cunosc anotimpurile mai bine chiar decât oamenii - trebuie că sunt tare înțelepte.

RAPORT

14 februarie, ora 6.30. Pornesc într-o expediție de recunoaștere secretă deoarece conform informației primite, localul Camelia se ocupă

1. Orez și carne condimentată cu curry (preparat din rădăcină de curcumă, usturoi și diverse mirodenii).

Între orele 6.30 și 7.00 dimineața de plasarea neoficială a taximetriștilor. Dacă această afacere nelegală este reală, atunci începe să capete semnificație și cutia cu chibrituri cu capete negre și albe de la Camelia pe care cel dispărut o lăsase moștenire, împreună cu însemnările de pe ea. Cred că ar trebui să mai arunc o privire asupra anunțurilor din ziar referitoare la recrutarea șoferilor. Anunțul dat de proprietarul Cameliei pentru șoferi particulari nu poate decât să-ți trezească suspiciuni și foarte posibil să constituie un cod pe care-l înțeleg doar șoferii angajați temporar. (Să ilustrăm cu câteva exemple: mărimea sau modul de aranjare al literelor le-ar putea sugera O. K.-uri de după o razie; sau o schimbare a locului de legătură; și nu e cu totul imposibil să existe și o semnificație specială a cuvintelor, dincolo de înțelesul lor obișnuit.) Așa că nici nu mă aștept să găsesc aici, imediat, urme ale celui dispărut. Deoarece numărul șoferilor din metropolă se ridică la cifra aproximativă de optzeci de mii, dintre care vreo cincisprezece mii sau

aproximativ douăzeci la sută migratori, probabil că mai există și alte agenții neautorizate care-i angajează. Dar nimic nu mă poate opri acum să vreau să dovedesc că localul Camelia constituie o cheie a problemei. Cam acestea ar fi motivele care m-au determinat să pornesc în recunoaștere secretă prin preajma localului. Din fericire, șoferul Toyama e un tip prietenos și are și oarecari cunoștințe printre angajații Cameliei și poate că numele lui mă va ajuta să obțin ceva informații și fără o scrisoare de recomandare specială.

Individul mă indusese în eroare. Mai erau douăsprezece minute până începea ziua de 14 februarie... Rămăsese o pătrime din timpul unei zile până în zori. Toate pregătirile păreau perfecte, dar n-aveam de gând să mă comport nesăbuit ca un elev de școală primară și nici să inventez tot felul de răutăți și minciuni ca Tashiro. Conținutul raportului meu nu avea să se schimbe nici dacă trebuia să aștept șase ore... zece ore. Pe urmă, timp de șase ore n-aveam de ce să mă tem că ar putea interveni ceva - vreun deces subit - și a doua zi, dacă voiam să-i fac o vizită de îndată ce terminam cu cercetările la Camelia nici nu puteam să-mi găsec un pretext mai bun decât raportul. Oricare ar fi fost semnificația perdelelor în dungi, neatrăgătoare, care au fost puse acolo în chip de steag parcă, eu trebuia să trec bariera nestânjenit. Oricum, informațiile pe care urma să le culeg puteau ocupa câteva rânduri bune de raport, așa că nu trebuia să mă simt jenat... Doar e în legea firii ca după fiecare noapte să urmeze și o dimineață.

În cămăruța mea, unde dormeam și-mi petreceam viața solitară, mai puțin obișnuită, seara se lăsa la fel de greu precum venea și dimineața. Am potrivit limbile ceasului deșteptător cu puțin înainte de ora 5, l-am întors și l-am pus mai departe, pe pervaz, ca să nu ajung prea ușor la el și să fiu tentat să-l opresc. Am deschis radioul ca să înăbuș gălăgia ce venea de la jucătorii de la etaj și m-am strecurat în așternutul răcoros care, din cauza whiskyului pe care îl vărsasem, mirosea și mai tare decât mine. Dintre fotografiile pe care le-am luat de la Tashiro am ales una care, chiar dacă nu era foarte semnificativă, scotea în evidență toate trăsăturile feminine ale modelului și am pus-o lângă a LUI, pe masă. Pe când îmi sorbeam încet băutura direct dintr-o sticlută, mi-am concentrat mult atenția asupra legăturii posibile dintre cele două fotografii.

Fața puțin prelungă a bărbatului, caracteristică tipului de entuziast, era puțin asimetrică și părea mai aspră la pipăit... poate datorită petelor de culoare, și nu asperităților pielii... sensibilă la alergii, după toate aparențele. Ochiul drept, puternic, denota un caracter plin de voință, pe când cel stâng, cu colțul plecat în jos și pleoapa lăsată, îți inspira parcă milă. Nasul lung și subțire era puțin curbat spre stânga, iar buzele aveau o linie perfectă de parcă fuseseră trasate cu linia. Buza de sus, subțire și nervoasă, cea de jos, groasă și calmă. În stânga gurii se zăreau niște firicele de barbă scăpate de aparatul de ras. Până atunci îmi lăsase impresia urnii temperament de om de afaceri, dar astă-seară - poate dădusem prea mult frâu liber imaginației - chipul lui avea ceva din cel al vizitorilor. N-am simțit nici ostilitate, nici împotrivire, dar nu-mi venea să cred că o fotografie poate ajunge să-mi vorbească. Chipul i se potrivea extrem de bine cu poza, de parcă s-ar fi

născut să fie imagine pe o bucată de hârtie fotografică. O pată de lumină traversa fundalul în diagonală – poate o parte de clădire ce strălucea într-o rază palidă de soare sau o fâșie de autostradă.

În cealaltă fotografie, coapsele femeii goale, senzuale, se proiectau pe un fundal complet negru. Erau ele mari, dar deși umpleau toată fotografia, îți lăsau impresia unor oase destul de mici. Forma lor mi-a amintit de un fruct... da, măceșele... niște măceșe nu prea arătoase, deformate... un hibrid de măceș cu pară europeană... o emisferă transparentă, cu o nuanță vagă de verde jos – poate și pentru că pardoseala nu era de un negru pur. Crăpătura de dedesubt se termina cu o umflătură în vârful vertebrei lombare. Interiorul, de un maro închis accentuat, semăna cu o membrană acoperită de mucus.

Jumătatea superioară era de un alb opac cu ușoare nuanțe de rozaliu. Opacitatea se datora probabil firelor de păr ondulat și poate că și albul era un efect difuz al aceleiași cauze. Deoarece subiectul era mult aplecat în față, din unghiul meu de vedere numai protuberantele șirei spinării, rânduite precum niște morminte săpate în nisip, erau de culoarea făinii arse... Culoarea m-a tulburat profund.

Părul cu un nimb, o țesătură din catifeaua cea mai scumpă și moale... Piele fină, cu nuanțe maronii ca de băiețandru. Bineînțeles că oricât ar fi de măiastră tehnica fotografică, tot nu poate surprinde cu exactitate toate tonurile. Până în momentul de față nu aveam nici un motiv să nu accept mărturisirea lui Tashiro... dar dacă deveneam iar bănuitor în legătură cu prima minciună bazată pe o altă minciună, nu era cu totul imposibil ca prima minciună să devină adevăr. Mai mult decât atât, ea însăși recunoscuse că EL se dă în vânt după fotografii color... așa că nu aveam nici un motiv să nu consider această fotografie ca fiind opera LUI. Deoarece modul în care Tashiro se agitase și încercase să retracteze cele spuse îmi stârnise și mai mult bănuiala, m-am gândit că poate trebuia să-mi pun semne de întrebare în primul rând în legătură cu modul în care intrase în posesia lor. Gândindu-mă la aceasta – și nici nu știu dacă o asemenea variantă era posibilă – pe chipul LUI apăru expresia celui care vrea să știe tot. Locuitor al unei lumi în care toate merg cu susul în jos și care nu crede în existența unui obiect până când nu i-a absorbit el însuși întreaga esență...

De aceea, încă mai aveam rezerve. În primul rând, mi-am pus întrebarea dacă Tashiro știe să folosească un obiectiv cu unghi larg de deschidere. Apoi, mai era albumul „Semnificația amintirilor”. Ea fusese pe deplin conștientă că este fotografiată și chiar își luase o poză corespunzătoare... o fotografie de-a ei... îmbrăcată doar în capot, prin care se distingeau clar contururile. (Oare cum de își permisesese să se lase expusă privirilor mele: din dezinteres, sau fusese distrată? Oare își dăduse seama de ceea ce făcea sau o făcuse pur și simplu dintr-o cochetărie firească...?) Da, era posibil... Modelul din fotografie era soția LUI, clienta mea. Înlemnisem. Lăsând doar fotografia femeii, am pus-o pe a LUI la o parte. Deși trebuia să mă scol devreme a doua zi dimineața, am și terminat o sticlută cu whisky fără să-mi dau seama. La radio se cânta în continuare muzică populară americană. Am reușit, până la urmă, să mă încălzesc și eu și îmi venea din ce

În ce mai greu să-mi dezlipesc ochii de moșmoane... În închipuirea mea, ea se și transformase într-o fetișcană... Despicătura dintre moșmoane strălucea și era umedă, precum membrana dintre degetele broaștei. Mi se părea că i s-ar fi potrivit foarte bine o rochie scurtă, de un roșu închis. Se suprapusese, inevitabil – exact ca reproducerea după Picasso din camera ei – peste impresia pe care mi-a lăsat-o tânăra excentrică ce lucra la atelierul soției mele. Eram un acrobat neobosit ce-și repeta mișcările periculoase, amenințat mereu cu căderea, deși umblam pe o sârmă întinsă la nivelul pământului. Ce-ar fi s-o duc cu mine la nevastă-mea și să-i comand o rochie? Parcă a zis că vrea să-și caute slujbă. Dacă aș putea-o angaja la soția mea... atunci membrana dintre degetele broaștei s-ar face și mai frumoasă – precum cauciucul purpuriu. Ce s-a stricat? Ce-a rămas? Din nou chipul acela obișnuit ce apărea pe tavanul din plăci de chiparos cu nervuri drepte... luna surâzătoare. De ce oare mă înspăimânta atât de mult visul acela pe care-l aveam de două-trei ori pe an... în i care mă urmărea luna plină surâzătoare? Oricât îmi storceam creierii, tot nu descifram enigma...

Ora 4.56 Ceasul deșteptător a atentat la nervii mei ușor, precum șmirghelul. Aveam gura uscată și mă ardea ceva pe gât, ceva care nu mă lăsa să-mi aprind o țigară. Nu mă simțeam mahmur, dar trebuie să recunosc că nu-mi trecuse încă amețeala de aseară. M-am spălat de câteva ori cu apă rece pe față, dar ochii continuau să-mi ardă de parcă aș fi stat nu știu cât cu capul în jos; îmi tot suflam nasul, dar el continua să curgă.

Noroc că-mi scrisesem în raport ce aveam de făcut pentru acea zi și nu mi mai rămânea decât să mă comport ca și când le-aș fi dus deja pe toate la bun sfârșit. Cămăruța de șase rogojini¹, aproape nemobilată, îmi dădea senzația că este stânenitor de mare. Poate din cauza frigului... Am deschis aragazul și mi-am plasat ambele mâini deasupra ibricului ca pentru a absorbi toată căldura. Trebuia să plec de îndată ce aveam să beau o ceșcuță de cafea tare. Dacă plecam la 5.30, puteam să ajung la poalele dâmbului pe la 6.10. Dacă îmi luam mașina și făceam câteva ture prin fața localului Camelia pentru a cerceta terenul, se făcea 6.30, exact cum scrisesem în raport.

M-am bărbierit și m-am îmbrăcat. Mă uitam peste ziarul din seara precedentă în timp ce îmi beam cafeaua când, deodată, a sunat... nu, nu putea fi ceasul deșteptător... era telefonul de data aceasta... singurul aparat... Deși-l consideram neeconomic, l-am instalat totuși, gândindu-mă că-mi va trebui pentru treburile mele de serviciu. Nu eram mai niciodată acasă și rareori adormeam și-mi anunțam întârzierea telefonic. Nu-mi

1. O rogojină măsoară 1,80x0,90 m. 244 amintesc să mă mai fi sunat cineva de mai bine de două săptămâni. Chiar mă întrebasesem dacă n-ar fi cazul să renunț la el... Suna a treia oară și nu-mi venea să-mi cred urechilor... Poate a greșit cineva numărul... Sau poate o fi ea... vreo întâmplare neprevăzută care a determinat-o să pună la loc perdeaua lămâiatică... Să fie soția mea? Ea trebuie să fie... la 5.30 dimineața... vreo criză de apendicită sau poate pneumonie... N-am mai așteptat al patrulea apel și am ridicat receptorul.

— Da.

— Dormeați? se auzi o voce mohorâtă. Doamne sfinte! Era Tashiro
— Pentru Dumnezeu! am izbucnit eu furios. Cât crezi că este ceasul?
— Tocmai aveam de gând să închid dacă n-ați fi răspuns la următorul apel, dar vreau să vorbesc neapărat cu dumneavoastră.

— la ascultă! încă-i întunerice afară. Nu te mai sclifosi ca un copil răsfățat!

— Nu-i adevărat. A început să se lumineze... cerul are o culoare tare tristă... Și unde mă aflu eu acum s-a distribuit deja laptele și-l aud și pe băiatul cu ziare. Latră și-un câine... Primul tramvai a și plecat din depou...

— Termină cu prostiile! Iți închid telefonul.

— Nu! O să vă pară rău pe urmă dacă vă despărțiți de un om în felul acesta... Vreau să mă sinucid. M-am gândit toată noaptea fără să-nchid ochii nici o clipă... M-am săturat... Vedeți, băiatul cu ziare aleargă... Ah, da, ziarul... Ediția de seară va scrie și despre moartea mea, pun pariu. Motivul?... Din ce motive?... Epuizare nervoasă, presupun.

— Ce să zic, mă impresionezi! îmi pare rău, dar sunt ocupat. Hai să lăsăm lucrurile așa până mâine, bine?

— Nu mă credeți și pace. Nu vă pasă câtuși de puțin. Nici nu vreți să separați minciuna de adevăr din tot ce v-am spus. Atâta vreme cât este exprimată în cuvinte, orice minciună își are rostul ei... Dar am de gând să vă determin să mă credeți de data aceasta... să vă fac să regretați toată viața. Sunt hotărât. vă arăt eu ce-nseamnă să fii insensibil.

— De unde suni?

— Dintr-un loc... de undeva... Am impresia că începe să vă îngrijoreze...

— Chiar crezi că m-aș îngrijora din pricina ta?

— N-ați face-o?

— Să știi că-nchid...

— Așteptați. N-o să vă mai răpesc timp. Mor în curând... Vreau să-mi auziți și dumneavoastră vocea când mă sting. Dacă mă tratați ca pe un vierme, oare o să vă afecteze cu ceva dacă sunteți martor la dispariția mea definitivă?... Sunt sigur că dumneavoastră credeți că iar vă păcălesc... Bine... Ascultați numai până vă beți ceaiul.

— Beau cafea.

— Cu atât mai bine. Vi se potrivește. Ascultați! Se aude? Sunt sus pe eșafod... un geamantan... îmi pun funia de gât... Ba nu, îmi bag capul în nod...

— Ai lăsat vreun bilet?

— Nu. M-am gândit... dar dacă mă apuc să scriu, nu mai termin... Pe un bilet mic n-aș scrie decât „La revedere”.

— Mai ai să-mi spui ceva despre domnul Nemuro?

— Ticălos fără simțire ce ești! Ești un porc, nu ființă umană. Cum poți să pui o asemenea întrebare unuia care e pe punctul de a muri? Ești penibil! Trebuie să-ți spun că nu dau doi bani pe cel dispărut... E o lașitate... Numai un laș ar fi făcut așa ceva. Ce naiba vă tot agitați atâta pentru el? Eu n-aș face-o!... Așa! Mi-am pus ștreangul... Stau bine... O să simt în curând că-mi

dă sângele pe nas. Mă duc mai departe decât cei dispăruți... mult mai departe...

— Sinuciderile și disparițiile se cam aseamănă, nu? Iar cadavrul e și murdar pe deasupra... dar un dispărut este transparent ca aerul, mai curat decât sticla.

— Fir-ar să fie! Vine cineva. Asta e, ce să-i faci! Mă duc... Dau cu piciorul la geamantanul de sub mine... acum. Spune-i soției șefului meu că... își permite prea mult... să angajeze ea detectiv pentru un biet dispărut...

— Pentru cine? Ce-i prea mult?

Dar n-am mai primit nici un răspuns. Am avut impresia că aud un sunet ca și când ar fi călcat cineva pe un sac de cauciuc umplut cu aer, dar a fost imediat estompat de un zgomot puternic... ceva care a lovit receptorul... Asta a fost tot... nu s-a mai auzit nimic... doar un sunet ușor, ca de cățeluș care zgârie cu lăbuțele în cutie. Poate îmi juca feste imaginația... Nu-mi venea să cred că se poate sinucide. Ce să fac? Dacă s-a întâmplat într-adevăr astfel, înseamnă că cei de la poliție o să mă perpelească fără milă. Ei or să mă bombardeze cu întrebări, dar eu ce să le explic? Era absurd. Pot să le spun că am fost insensibil ca un porc? Cât despre poliție, singura explicație satisfăcătoare ar fi că l-am sâcâit pe bietul individ până l-am determinat să facă un asemenea gest total. Era inevitabil... pentru ei ar fi fost singura justificare logică și convingătoare. Oare se răzbunase pe mine? Și pentru ce, mă rog?... Nici nu știu cum ar fi putut face una ca asta... Nu, bineînțeles că nici nu putea fi vorba de sinucidere... Era un soi de nebun... îi era în fire... el trebuia să facă ceva deosebit, spectaculos pentru a atrage atenția lumii... precum unul căruia îi face plăcere să aibă pieptul plin de decorații. Oare peste un minut va chicoti sau va ofta la telefon?... Dar, vai! Un sunet ciudat... scârțâitul unei balamale... și un țipăt îngrozit mi-a izbit auzul... o voce răgușită, consternată, cuprinsă de panică...

Am pus receptorul în furcă. Deci era adevărat! Liniștea din jurul meu o confirma.

Iarăși strada întunecată... întunecată. Femeile plecate la cumpărături pentru masa de seară... Bineînțeles, și căruciorul, și bicicleta argintie au pălit în întuneric; navetiștii erau și ei la locul lor, în fișete... Genune pe jumătate abandonată, în care era prea devreme pentru cei ce făceau pe dispăruții să se întoarcă acasă... M-am oprit... exact în locul în care EL dispăruse.

La fereastra ei atârnav exact aceleași perdele cu dungi albe și maro... Erau multe de raportat... Începând cu sinuciderea lui Tashiro... dar nu știu de ce ezitam. În cele din urmă, s-a conturat raportul despre Camelia, care avea oricum legătură cu mișcările LUI. De exemplu, chiar de nu se conforma faptelor, deși aveam pretenția că am mai progresat ceva, rezultatul ar fi fost satisfăcător și nu m-aș fi simțit deloc jenat. Ițele se încurcaseră însă rău din cauza lui Tashiro. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să merg la Camelia a doua zi dimineața.

Vântul șuiera printre clădiri. Curentul de aer rece care le biciuia colțurile stârnea un sunet vag, aproape neauzit. Nici nu mi-am dat seama când mi-au înghețat toți porii și sângele rece, ajuns la cord, se transformă într-o pungă de

gheață. Doar forma i-a mai rămas de inimă. Trotuarul distrus. și, normal, aceeași minge albă de cauciuc abandonată pe pajiște... și pantofii mei prăfuiți, ce sclipeau la lumina străzii de parcă erau aurii... și stârvul străzii plin de fisuri... și gura de canal de sub iarba veștejită, abandonată ca și mine.

Mi-am prezentat demisia în aceeași zi. Dacă, din întâmplare, Tashiro a lăsat pe undeva vreo mărturie că eu am fost ultima persoană cu care a vorbit la telefon, n-aș mai avea nici o scăpare, poliția m-ar urmări și m-aș găsi într-o mare încurcătură, deoarece mi s-ar reproșa că nu i-am informat. Era o situație delicată pe care șeful meu dorea s-o evite cu orice preț. Nu șeful mi-a solicitat să demisionez, dar nici n-a obiectat când i-am întins cererea de demisie. S-a comportat indiferent și doar ochii îi păreau mai blânzi ca de obicei. Mi-a sugerat să lucrez independent, dacă doresc, dar, după părerea lui, tipii ca mine n-o sfârșesc bine dacă nu sunt ținuți în hățuri de unul ca el și, din experiența pe care a avut-o, toți au sfârșit prin a eșua.

— Pari foarte stăpân pe tine, mi-a spus el. Cum de-ai putut face o asemenea gafă? În meseria noastră viitorul e plin de capcane. Nu mi-o lua în nume de rău, dar poate n-ar fi tocmai nepotrivit să-ți schimbi meseria. Lumea-i mare și există o mulțime de posibilități să-ți câștigi existența. Data viitoare poate vii la noi ca un client de mâna întâi. În numele prieteniei noastre îndelungate îți fac favorul de a-ți acorda suma de bani maximă...

Am așteptat în apartament o jumătate de zi. Vești bune sau proaste, oricum ar fi, dar să nu se considere că am dat bir cu fugiții... asta ar fi îngrozitor. Poliția n-a apărut. Poate am scăpat de ce-i mai rău... Pericolul nu trecuse încă de tot și bineînțeles că singurii care știau că am stat de vorbă cu Tashiro erau clienta, șeful și Tashiro însuși.

Era îngrozitor să aștepti... Când muncești, știi că tot ceea ce faci depinde de tine, dar când aștepti, n-ai nici o putere. Mă simțeam și mai mahmur, stomacul mă sâcâia... Poate că și ea aștepta dincolo de fereastră... dar nu mai aveam curajul să sun la ușă. Bineînțeles că perdeaua în dungi nu era neapărat un semn al întoarcerii LUI. Și în mine se produsese o schimbare esențială. Demisionasem din serviciul la care ea își prezentase cererea de investigație.

Nu mai eram deci un anchetator care lucrează acolo și nici ea nu mai era clienta mea. Șeful îmi ceruse un ultim serviciu... să aflu de la ea dacă mai dorește continuarea anchetei cu altcineva. Am să încerc să aflu și asta mâine dimineață după ce explorez terenul localului Camelia. Nu mă lăsa inima să renunț la caz, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, nu mai aveam nici o țintă spre care să-mi îndrept pașii.

EL dispăruse, fratele soției lui fusese ucis, Tashiro s-a sinucis și eu... nici măcar un telefon de la soția mea. Singurul lucru care mi-a mai rămas era clienta care mă aștepta. Ceilalți se făcuseră nevăzuți... Din punctul de vedere al colegilor mei de serviciu, și eu eram pe lista dispăruților. Dar nu singurul... O dovadă a existenței clientei mele, a faptului că vorbea de una singură și se trezea cu berea în fața ochilor o constituia faptul că se afla și ea pe lista celor ce plătesc taxe la Consiliu... Un de-a v-ați ascunselea comic în care jucători inexistenți se vânau și se căutau unul pe altul...

În ciuda luminilor de pe stradă, eu nu vedeam decât întunericul. Când și când se mai oprea câte un autobuz și se mai auzea vag câte un pas, dar nu se vedea suflet de om. Perspectiva neagră, încetoșată, în care eu așteptam sătul de toate era singura de care îmi dădeam bine seama. Dar eu tot mai așteptam, oprindu-mă, întorcându-mă și luând-o pe unde am venit. Voi aștepta o veșnicie probabil... dar atâta timp cât ea aștepta, făceam și eu la fel, o acompaniam... Undeva mai încolo, se trânti cu putere un grilaj de fier, răsunând printre ramificațiile de conducte și ajungând, în cele din urmă, la urechea mea ca un oftat din răunchii pământului. Un lătrat sinistru străpungea, anemic, eterul. Cum de puteau cu toții să înceteze să mai existe?

N-aveam cum să nu-mi dau seama că mă urmărea cineva. Afară totul era alb și deși obiectele nu-și redobândiseră încă culorile, era suficientă lumină pentru a fi capabil să distingi forma lucrurilor și șoferii au început să-și stingă luminile. Dar interiorul localului era și mai luminat și se putea distinge totul foarte bine, prin țesătura rară a draperiilor Cameliei. Localul, care păruse întotdeauna părăsit și pustiu, făcându-mă să mă simt stânjenit, era acum animat, plin până la refuz de umbre negre. N-am făcut decât să schimb data din raport în loc de 14 am scris 15. Cei dinăuntru nu vedeau afară prea bine și de fapt toată lumea era cu fața la teșghea, fiecare preocupat de ale lui. Nimic din atitudinea lor nu mă făcea să-i bănuiesc că ar privi în afară, pe furis. Eram convins că paznicul din parcare avea el o metodă secretă de a-i contacta.

Nici eu nu mi-am luat cine știe ce măsuri de prevedere. Nu urmăream decât să mai aflu câte ceva despre EL de la vreo figură mai familiară, dar își țineau toți gurile încătușate și nu aveam de gând să forțez pe nimeni să vorbească. E adevărat că nu aveam slujbă, dar nici prin cap nu-mi trecea să scot bani din divulgarea operațiunii ilegale. Privirile mi-au fost din nou atrase de afișul transcris: „Angajăm salariată” și am împins ușor și calm ușa cu care mă familiarizasem deja și mi-am croit drum în atmosfera încălzită și plină de freamăt.

Mi-a fost imposibil să deslușesc ce se petrecea acolo. Doi sau trei bărbați care stăteau mai în față s-au întors și mi-au aruncat niște priviri dușmănoase; în clipa următoare, niște mâini care veneau dinspre colțul de lângă ușă m-au apucat de guler, cineva m-a lovit puternic cu pumnul în cap și totul s-a învățit cu mine. Nu, n-a fost un pumn, ci un ciomag probabil... ceva moale, asemenea unui baston de cauciuc. Amețeala, după ce mi s-a lăsat în piept, era ca un con răsturnat... simțeam suncul gastric picurând. Cineva mă lovi peste față cu pumnul sau cu piciorul, dar n-am simțit o durere prea vie. Mi-am pierdut cunoștința și am fost scos afară. Lângă mașină, parcată undeva în față, am mai primit niște șuturi în ceafă și în coapse. O durere vie explodează precum focurile de artificii și-mi străpunse inima. Poate chiar datorită ei mi-am recăpătat cunoștința. Cineva deschise ușa mașinii și alți doi, sprijinindu-mă din părți, m-au vârat înăuntru. Picioarele îmi erau încolăcite sub tabloul de bord și ușa se trânti cu violență. Erau experți. Din nefericire, am fost incapabil să le văd fețele celor ce m-au tratat în halul acesta.

Durerea m-a făcut să-mi recapăt, treptat, forțele. Am încercat să-mi mișc umerii; din fericire, nu mă dureau. Mâinile îmi erau pline de sânge. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut pete de sânge pe față, de parcă s-ar fi jucat cineva cu vopsea pe ea. Nasul îmi era și el plin de sânge și abia respiram. Am scos de sub scaun un prosop mai vechi cu care curățăm parbrizul de obicei și m-am șters... dar nu prea reușeam să curăț acele pete care păreau să mi se fi lipit de față. Nasul mai sângera încă. L-am apucat cu două degete, m-am lăsat pe spate și am stat așa cu fața-n sus o vreme. Nu mi puteam permite să stau însă prea mult. Nu trecea încă lume pe acolo, dar fereastra localului Camelia devenise o oglindă neagră și împrejurimile începeau să prindă culoare odată cu freamătul dimineții. Apoi strada liniștită și părăsită începu să mișune de lume. Nu mă puteam expune privirilor. Am luat o batistă din hârtie și mi-am tamponat nasul. Conștient de privirile ce mă urmăreau din spatele ferestrei Cameliei, am pornit motorul și am demarat ușor. Ghereta din parcare era încă întunecată și din fericire paznicul nu se vedea.

Din nou cerul alburii... de care drumul alb părea legat direct. Felinarele au închis ochii și strada părea acum mai largă... cu vreo zece metri... Amintirea nopții mai zăbovea doar la gurile deschise ale unor clădiri și la intrările scărilor rulante. Un băiat pe bicicletă tocmai distribuise ultimele sticle cu lapte și trecea pe pantă-n jos, pe lângă mașină. Se auzea clinchetul sticlelor goale din sacoșă.

Din fericire, nu mai era nimeni prin preajmă. Am luat-o la fugă pe scări, urcam câte două trepte o dată și am sunat la soneria albă de la ușa vopsită în alb, cu bordură de un verde închis. Deși nu trecuse decât o zi de când n-am mai fost pe-aici, m-am simțit ca un am care a fost plecat pe mare multă vreme... și, în sfârșit, reușește să atingă iar pământul cu picioarele... Oricare ar fi semnificația noii perdele cu dungi, această față a mea plină de sânge trebuie să-mi deschidă cale liberă.

Când am sunat a doua oară, s-a ridicat și căpăcelul vizorului. Nici nu-i de mirare că i-a trebuit atâta timp să ajungă la ușă dacă ne gândim la ce oră matinală am sunat. A scos lanțul în grabă, a rotit mânerul și a deschis ușa larg. Rămase uimită, așa cum prevăzusem.

— Ce vi s-a întâmplat? încă e devreme...

— Ei, Camelia. Mă lași să mă spăl pe față? Bine că nu se zăreau pantofi bărbătești la intrare.

Își prinsese părul într-un fileu și era îmbrăcată în ceva matlasat, ce aducea a pijama și care o întinerea mult. Nu știu de ce, dar încă îmi era imposibil să o suprapun peste impresiile pe care le-am cules, încetul cu încetul, din fotografiile în a căror studiere atentă mi-am pierdut două seri consecutive.

— Camelia... cafeneaua?

Mi-am scos pardesiul și haina; mânecile și gulerul cămășii îmi erau îmbibate de sânge. În timp ce încercam să scot petele cu o cârpă din bumbac pe care mi-a adus-o ea și pe care am înmuiat-o într-un vas cu apă, i-am explicat pe scurt ce s-a întâmplat. Prefăcându-mă că-mi era mai rău decât se

părea, i-am adus la cunoștință informația îngrijorătoare pe care mi-a dat-o paznicul de la parcare... povestea lui Toyama care venea în sprijinul ei... despre agenția ilegală care angaja șoferi temporari.

- Nu mai atingeți tăieturile. Să schimb apa?
- îmi curge sânge din nas... Astea sunt doar niște zgârieturi.
- Oare de ce s-au purtat atât de brutal?
- Bănuiesc că așa trebuia.
- Toți cei ce se adăpostesc acolo se tem să nu fie descoperiți.
- Știai că Tashiro s-a sinucis?
- S-a sinucis?
- De ce vrea toată lumea să fugă?
- Oare de ce? Presupun că avea el un motiv.
- Motive... Mai am să-ți spun ceva când îmi va permite timpul, dar...

Pe scurt, a rătăcit drumul... Unde-o fi?... Oare chiar a existat, așa cum a pretins el? Au fost alții care i-au dovedit existența... bănuiesc unde ar putea fi depistat... dar nici măcar o singură persoană nu l-a zărit...

— În cazul acesta, eu ar fi trebuit să mor prima, spuse ea pe un ton firesc. Vreți să încercați o cămașă de-a soțului meu? Sper că vă vine bine.

— Eu mi-am pierdut slujba din cauza lui. Șeful meu are fobie de poliție și a te amesteca într-un caz mai complicat înseamnă automat demisia. Ce zici?... Să-mi mai continui cercetările în cele două zile care mi-au rămas, chiar dacă nu mă mai număr printre membrii organizației de detectivi?

— Din vina mea.

— Ai schimbat perdeaua de la fereastra ce dă spre stradă, nu?

— Da, am pătat-o cu cafea. Da, stați așa... alaltăieri... ziua funeraliilor fratelui meu. Da, așa-i... după ce ați trecut dumneavoastră pe aici. Pata de cafea n-a mai ieșit și am trimis-o la curățătorie. Am stat de vorbă cu cineva care a ținut neapărat să bea o cafea. I-am pregătit-o și când i-am adus-o, m-a gădilat pe la spate și...

Am simțit că mi se face rău. O durere teribilă ce pornea parcă de la ochi reverberă în craniu, ținându-mi ceafa și mi se fixă ca un nod în gât.

— Și individul acesta era tot o himeră legată de soțul dumitale?

— Da, presupun, mai ales dacă mă gândesc la gădilat.

— îmi plăceau mai mult celelalte perdele...

— Se vor întoarce în două-trei zile.

— Mai am cincizeci și opt de ore la dispoziție. Două zile întregi și zece ore... până când expiră contractul nostru... Era făcut pentru o săptămână, dar dacă excludem duminica, asta înseamnă șase zile.

— Mă angajez pentru că nu mai fac față cheltuielilor.

Mi-era din ce în ce mai rău. îmi simțeam stomacul ca plumbul și mă treceau sudori reci.

— Se pare că sunt optzeci de mii de taximetriști numai în Tokyo... aproximativ opt sute de companii, dar dacă-i punem la socoteală și pe particulari, s-ar putea să fie mai mult de o mie de companii și asociații. Chiar de mi-aș propune să le vizitez pe toate în ritmul de cinci pe zi, îți dai seama cât timp mi-ar lua...

- Vă e rău?
- Da, puțin.
- Întindeți-vă.

Durerea de cap și greața mi-au îngustat mult raza vizuală și toate simțurile îmi erau concentrate cu nerușinare asupra mâinii ei gingașe pe care și-o pusese pe brațul meu, de parcă aceasta ar fi constituit centrul cosmosului. M-am plecat puțin înainte, luptându-mă disperat cu voma ce-mi dădea târcoale din clipă-n clipă. Pentru prima oară treceam de ușa acelei camere... I-am văzut patul alb încă răvășit după o noapte de somn... și adâncitura pe care o lăsase în așternut. I-am simțit parfumul, deși aveam nasul înfundat. Scobitura se întindea dinspre centru... ușor, înspre perete... un recipient pentru somnul meu... membrana purpurie dintre degetele răsfirate ale broaștei...

— îmi pare rău. Oricum, harta pe care am desenat-o eu a fost prea simplă în comparație cu realitatea...

— Nu e bine să vorbești când vă e rău. Au mai rămas treizeci și patru de ore...

S-a așezat la picioarele patului, privindu-mă fix, dintr-un punct în care eu n-o vedeam. Oare chiar se uita la mine? Sau, la fel ca musafirul pe care-l servise cu cafea, nu-i eram decât dispozitiv de asamblare a fantomelor care-i poleiau monologurile?

Oare pentru cine bate... această inimă uriașă a orașului care pulsează și pulsează fără să știe pentru cine? Mi-am schimbat poziția și am căutat-o, dar nu se zărea nicăieri. Dacă așa stăteau lucrurile, unde naiba mă aflam?... Privit de această ființă inexistentă.

- Cât e ceasul?
- Mai sunt cinci minute bune...

Aprinse veioza de lângă pat și apăru dinaintea ochilor mei. Pijamaua matlasată fusese schimbată cu un chimono de un galben pal; fileul dispăruse și părul îi curgea în cascade pe umeri.

- Bine, bine, dar ce oră?
- Mai sunt cinci minute până la expirarea contractului.
- Ce? Luat prin surprindere, m-am ridicat brusc. Ce vrei să spui?
- Nu vă îngrijorați. A privit peste umăr, a făcut trei-patru pași și s-a oprit în mijlocul camerei. Încep lucrul de mâine.

Pistruii ei micuți i s-au împrăștiat de pe față când a privit în jur, lăsându-mi un gust plăcut pe buze. Ceva de care nu-mi puteam aduce aminte mă apăsa tare pe piept. De unde știam eu atât de bine că ea făcuse ceva înainte de a aprinde lumina? Acum, privirea ei măsură peretele de lângă patul în care dormisem până la fereastra de dincolo de toaletă, care-i ajungea până la talie... perdeaua castanie cu dungi albe, cristaline...

- La ce te uita?
 - O fereastră...
 - Nu, vreau să știu la ce te uita prin fereastră?
 - Ferestre... o mulțime de ferestre... Luminile se sting una câte una...
- Doar așa poți să-ți dai seama că se află cineva acolo.

- Înseamnă că s-a și făcut seară.
- Cinci minute...
- Am dormit așa de mult?
- Nu, eu acum mă culc.

Dădu din cap, expunându-și privirilor mele ceafa goală, căci își cuprinse părul cu mâinile și-l arcui de la dreapta la stânga. Prin chimono i se vedeau distinct coapsele și cei doi stâlpi circulari de susținere răsucindu-se și întorcându-se. Am coborât în liniște din pat și-am rămas la marginea lui, cu piciorul stâng pe dușumea. Lăsându-mă cu toată greutatea pe el, am părăsit patul. Am făcut un pas, am întins ambele mâini și am gădilat-o tare la subsuoară. Țipă scurt, se zvâcoli și încercă să scape... dar n-a luat-o nici spre ușă, nici spre fereastră, ci direct spre mine. Ne-am izbit unul de altul și ne-am rostogolit pe pat. Pistrii ușor cafenii îmi zâmbeau în fața ochilor... și frumoasa membrană purpurie, strălucitoare mi se oferi... Adâncitura din așternut... recipient pentru somnul meu.

De partea cealaltă a patului se afla un dulap cu butoni mari, lustruiți, dintr-un metal ușor. Era dintr-un lemn vopsit maro închis și reflecta, ca o oglindă, totul în jurul lui pe distanță de doi metri. Ea fredona încet o melodie pe undeva - poate prin bucătărie. Nu mi-am dat seama ce cânta, pentru că doar din când în când mai străbătea câte o notă și până la mine. Mi-am pus haina și-am pornit... a pornit și ea... în dreptul perdelei lămâiatice chipul i se înnegri, părul i se albi, buzele albe și ele, irișii ochilor albi și albul ochilor negru, pistrii deveniseră pete albe precum praful ce se așterne pe pomeții unei statui. Am pornit și eu. Încercând să nu fac nici cel mai mic zgomot, am luat-o spre ușă.

Am oprit încet... ca acționat de un resort aerian. Mi-am mutat greutatea de pe vârful piciorului stâng pe călcâiul drept și apoi din nou pe stângul. Panta era prea abruptă.

Strada nu avea suprafața netedă, nefiind acoperită cu asfalt, ci cu un fel de beton zgrunțuros în care, cam din zece în zece centimetri, fuseseră săpate niște șanțulețe, probabil pentru a împiedica patinarea. Pietonilor însă nu părea să le fie de mare folos, deoarece, deși zgrunțuroasă, suprafața de beton se îmbibase cu particule de cauciuc de la anvelope și cu alte mizerii, astfel încât în zilele ploioase devenea greu accesibilă chiar și celor încălțați cu pantofi de tip vechi, cu talpă din cauciuc. Probabil însă că strada fusese destinată mașinilor, în care caz acele șanțulețe dispuse din zece în zece centimetri puteau deveni neașteptat de utile pe timp de lapoviță și la vremea dezghețului prin ușurarea scurgerii apei spre rigole.

Cu tot efortul de a construi un astfel de drum, puține mașini treceau pe-aici. Cum nu exista trotuar, patru-cinci femei, ce se întorceau de la cumpărături, se răspândiseră de-a latul, sporovăind nestingerite. În mijlocul pantei apăru deodată un băiețandru ghemuit pe patine cu rotile, imitând sirena unei mașini de poliție. M-am dat, normal, la o parte, căci și eu mă plimbam pe mijlocul străzii.

M-am oprit... ca acționat de un resort aerian. Mi-am mutat greutatea de pe vârful piciorului stâng pe călcâiul drept și apoi din nou pe stângul...

În stânga, pietrele desprinse din povârnișul abrupt formau un zid protector destul de înalt, în timp ce la dreapta, dincolo de un șanț și un parapet scund, plasat mai mult de formă, se deschidea un abis cu peretele aproape vertical. Puțin mai încolo drumul se înscria într-o curbă mare spre stânga și ajungea imediat la platoul din vârful pantei. Dacă mai făceai cinci-șase pași, priveliștea ți se deschidea brusc și devenea vizibil orașul de pe platou. Nu mai exista nici o îndoială.

Era un drum atât de frecventat de mine, încât treceam pe-acolo fără să-mi dau măcar seama în cazul în care nu-mi atrăgea atenția nimic deosebit. Drumul îmi devenise teribil de familiar după ce l-am călcat de atâtea sute de ori... Și iar pășeam, la fel ca de obicei și mă întorceam acasă.

M-am oprit fără să vreau... acționat de resortul din aer. M-am oprit și m-am dat îndărăt datorită impresiei ciudat de clare pe care mi-o lăsase de data aceasta panta, pe care de obicei n-o băgăm în seamă. Motivul pentru care m-am oprit mi-era limpede, bineînțeles numai mie - dar nu-mi venea să cred. Oricât încercam, nu-mi puteam aduce în minte peisajul ce se întinde dincolo de curbă, pe care ar trebui să-l știu ca-n palmă, la fel de bine ca această fâșie de drum ce se întinde în fața ochilor mei acum.

Și cu toate acestea, nimic nu mă făcea să mă simt stânjenit. Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că mi s-a mai întâmplat să am câte un lapsus. Ia să aștept eu puțin! Aveam senzația că mi-am pierdut vederea și că mi-a dispărut simțul distanței pe când fixam zidul acoperit de țigle mici pătrate. Nu mi se părea prea ciudat nici dacă mi se întâmpla să uit, brusc, fără nici un motiv, numele unei cunoștințe. M-am proptit bine în piciorul stâng. Nu va trece mult... trebuie să mai aștept... și o să-mi revin... pentru că aveam convingerea că dincolo de curbă se întindea platoul cu orașul lui și în el... propria mea casă. Deși incapabil să mi-l reamintesc, existența lui era neîndoielnică.

Cerul se acoperise cu o pătură subțire de nori cenușii, tipici pentru anotimpul respectiv... Ora 4.28 după ceasul meu... Se lăsa întunericul ciudat de devreme... Strada era suficient de luminată ca să disting șanțulețele dispuse la zece centimetri, dar nu suficient pentru a se mai zări și umbrele.

Mușchiul de pe zidul protector - făcut dintr-un material adecvat - mustind de umezeală, absorbea întunericul mai repede, transformându-i întreaga suprafață într-o masă de umbră. O linie vagă, alterată de vreme, ce se afla în vârful zidului îmi bloca priveliștea pe diagonală; numai acolo se înseninase brusc. Mi-a fost, bineînțeles, imposibil să văd ce se află dincolo de ea dar, dacă-mi amintesc bine, erau doar trei căsuțe mici din lemn și o clădire înconjurată de un mănunchi de copaci... probabil un han sau vreo casă cu camere de închiriat... ca un ciorchine la jumătatea pantei. Un alt drum ducea de la poalele dâmbului în altă parte și cum pe-acolo nu prea m-au purtat pașii, nici nu-i de mirare că amintirile mele erau cât se poate de încețoșate. Doream să-mi pun toată speranța în faptul că asemenea contururi de memorie, oricât ar fi ele de vagi, s-au mai păstrat totuși. Dacă o priveliște ca aceasta nu-mi deschidea o cale spre trecut, n-ar mai fi avut de unde să răsară amintirile. De fapt, dacă eram în stare să-mi imaginez că recunosc un

loc complet străin, n-ar trebui oare să dispară toate lumile exterioare închipuirii mele? Dar n-a dispărut de cât orașul de pe platoul de dincolo de curbă.

Ah! Cunoșteam terenul de la poalele stâncii dinspre nord – îi puteam preciza și direcția, deși nu eram capabil să stabilesc poziția soarelui. Dacă urcai până în punctul acesta zăreai, mult în jos, un șir de case, un labirint de parcele formate de acoperișurile din paie și țigle, o pădure de antene care absorbeau undele electromagnetice și coșul unei băi publice care se ridica până pe la înălțimea zidului de piatră din fața mea. Eram sigur că memoria nu mă înșela și că puteam urmări cu ochii minții întreaga întindere a drumului ce ducea la baia publică din capăt... mijlocul labirintului. Strada îndrăgită de bătrânii ce-și fumau, liniștiți, țigările în fața băii publice, așteptând să le vină rândul... strada pe care, după ora trei, femeile pășeau grăbite cu prosoape și săpun în mână... Și drumul ocolit de la marginea stâncii pe unde mergeau și veneau camionetele încărcate cu combustibil... unde îmi amintesc că odată zăcea la margine de șanț o grămadă mare de mânere și rame de placarde.

Mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, încercam să-mi diminuez respirația, puțin câte puțin. Treptat, puse stăpânire pe mine un fel de neliniște. Oare să fi fost aceasta direct proporțională cu diminuarea respirației? În loc ca imaginea orașului de pe platoul de dincolo de curbă să se focalizeze, ea se transforma din ce în ce mai mult într-un spațiu gol, ca și cum o gumă uriașă se străduia să-l șteargă de pe fața pământului. Culoarea dispăruse... la fel și conturul și forma și, în cele din urmă, însăși existența lui părea a fi negată. Se auzeau pași ce urcau panta. Un individ, probabil funcționar, trecu pe lângă mine cu o servietă cu documente în mâna stângă și o umbrelă în dreapta. Călca pe vârfuri, mult aplecat în față și la fiecare pas își balansa minerul umbrelei. Am impresia că i se stricase încuietoarea pentru că umbrela se tot deschidea și se închidea, de parcă respira și ea. N-am avut curajul să-i adresez vreun cuvânt, dar am fost tentat, o clipă, s-o iau pe urmele lui. Poate era mai bine să-mi croiesc drum fără șovăire. În orice caz, poate voi fi în stare și eu să văd dincolo de curbă dacă mai fac cinci-șase pași. Dacă aș putea să mă asigur de realitatea peisajului cu propriii mei ochi, simțeam că lucrurile se vor rezolva mult mai simplu... ca și când ai face să alunece cu apă o pilulă care ți s-a oprit în gât. Omul tocmai dădea curba. Silueta dispăru, dar n-am auzit nici un țipăt... Probabil că orașul de pe platou exista și individul era convins de asta. Dacă a putut el, nu văd de ce n-aș putea și eu. Oricum, nu mai erau decât cinci-șase pași, iar cât despre timp, doar o pierdere de vreo zece secunde. Ce rost avea să mă gândesc că nu merită să încerc? Dar chiar nu merita să văd despre ce-i vorba? Dacă o luam înainte, fără să aștept să-mi revină memoria și dacă se întâmpla să nu recunosc peisajul pe care-l vedeam, ce-o să mă fac? Poate că și peisajul acesta de pe pantă, pe care pretindeam că-l cunosc ca-n palmă, se va transforma brusc într-o lume necunoscută mie. Exista și posibilitatea aceasta. Poate că șirul de case de la jumătatea pantei era doar un colaj în imaginația mea, iar amintirea labirintului de la poalele stâncii doar o asociație obișnuită de idei ce iese prin hornul băii publice. Părea să-mi fie lesne să deduc, după

mușchiul ușor murdar ce se extindea de la zidul protector și până la caldarâmul din beton, că aceea era partea nordică a dâmbului.

De fapt, dacă presupuneam că această senzație de familiaritate nu era în realitate recunoaștere, ci mai degrabă o impresie falsă a unui lucru știut îmbrăcat în hainele amintirii, atunci chiar și concluzia la care ajunseseam, că mă îndrept spre casă, devenea un simplu pretext de a da o explicație rațională acestui ceva deja cunoscut. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci puteam să încep să mă îndoiesc de propriul meu eu, de mine însumi.

Nemaiputând să-mi țin răsuflarea, am expirat. Trecând pe lângă bărbatul cu umbrelă care mă depășise, o fată tânără îmbrăcată cu o jachetă verde, lungă, porni pe pantă-n jos cu pași sprinteni, însoțită de clinchetul monedelor din portofelul pe care-l ținea strâns în mână. Cineva tot dispărea dincolo de orașul nevăzut și apoi apărea iar, ca într-un măiestrit număr de prestidigitație. M-am oprit sub pretextul că vreau să fumez o țigară. Am scos-o, am pus-o între buze și m-am tot agitat fără rost, încercând să aprind un chibrit. Aș fi fost fericit dacă ar fi trecut pe lângă mine o cunoștință. Dar dacă mi se întâmpla, ca și cu orașul de pe platou, ca fețele pe care le știam din vedere să-mi devină complet străine?

Îmi era greață. Poate îmi încordasem prea mult privirile, încercând să văd ceva care era, de fapt, invizibil. Pe lângă greață, mă cuprinse și amețeala. Oricum, am ezitat prea mult. Dacă nu aveam curajul să dau curba, trebuia să acționez într-un fel. În clipa în care am schimbat direcția, în spatele meu a răsunat un claxon, ciudat de comic. Urca dâmbul o camionetă încărcată de legume, plină de urme de lovituri, lăsând după ea un nor de fum alburiu. Era oare o iluzie optică? Am încercat să mă feresc din calea ei luând-o spre zidul protector și într-o clipă se făcu nevăzută. Dar n-a fost singurul lucru care a dispărut... Și siluetele, și împrejurimile și-au încetat complet existența. M-a cuprins o senzație insuportabilă de singurătate. Mă simțeam nenorocit și vrednic de milă, de parcă mi s-ar fi turnat în cap o călimară plină cu cerneală, și am luat-o la fugă în jos, pe drumul pe care venisem. Panta abruptă era mai greu de coborât decât de urcat. Pavajul neted din beton nu-ți asigura stabilitate și șanțulețele antiderapante nu le erau de nici un folos pietonilor. Trebuia să-mi mențin echilibrul prin îndoirea și întinderea picioarelor. Zidul protector, ce se mută acum în dreapta mea, devenea din ce în ce mai înalt și jos, la poale, luminile fuseseră deja aprinse. Pe un stâlp prinseseră o plăcuță cu numele orașului: litere albe pe un fundal albastru.

Aveam senzația că era numele la care mă așteptam, dar nu mai aveam încredere în mine.

Drumul s-a lărgit brusc, ajungând la o răspântie unde se găseau și trotuare. Luminile de la poalele dâmbului erau aprinse, dar zece metri mai încolo era încă suficientă lumină afară. În orice direcție priveam însă, totul părea pustiu și m-a cuprins o panică de nedescris. Mă simțeam ca prins în capcană într-un peisaj în care pictorul uita să pună și oameni. Și deoarece nu existau oameni, nu se vedeau nici mașini. Mai încolo însă se zăreau urmele trecerii pe aici a unor ființe umane: un muc de țigară la marginea trotuarului,

de exemplu. După lungimea scrumului, putea deduce că a fost aruncat acolo doar cu câteva secunde în urmă.

Mai întâi am luat-o la fugă spre dreapta. Am zărit o gură de metrou, de unde am tras concluzia că partea principală a orașului era în direcția aceea. Intersecția cu semafoare ar trebui să fie centrul. Se mai zărea o clădire ce găzduia o societate de asigurări, o librărie și niște magazine mici de unde-ți puteai cumpăra de mâncare. Toate aveau ușile deschise și mărfurile expuse, aparent în așteptarea cumpărătorilor, dar nu se vedeau nicăieri nici vânzători, nici cumpărători. Semaforul se schimbă din verde în galben, din galben în roșu și din roșu înapoi în verde, n-am văzut nici mașini oprindu-se, nici mașini circulând. Cu toate acestea, mirosul de gaz de eșapament din aer nu era cu nimic deosebit față de alte dați. După toate probabilitățile, și oamenii și mașinile dispăruseră doar cu o clipă în urmă.

Am aruncat o privire gurii de metrou. Aceeași liniște de moarte. Nu se auzea nici măcar ecoul curentului de aer ce reverbera în tunelul lung. Prin apropiere am dat de un bufet expres și mi-am băgat capul pe ușa pe jumătate deschisă.

Nu era nimeni nici acolo... pe o masă, o farfurie cu kareraisu din care ieșeau încă aburi. Am luat-o la goană. Am fugit înapoi spre poalele dâmbului. M-am oprit și mi-am ridicat privirile spre vârful. Dându-mi seama că nu-mi voi recăpăta memoria, că nu-mi voi putea aminti ce se află dincolo de curbă, am țipat. La început mai anemic, apoi mai tare. Sunetele s-au topit în peisajul părăsit și lipsit de orice conținut, absorbindu-le cu totul. Nici urmă de ecou...

Am pornit pe lângă dâmb și am dat fuga înapoi în oraș. Am trecut prin pasajul de sub șinele de pe estacade, la colț am luat-o la stânga. Aici au început să-și facă apariția, una după alta, mai multe clădiri: o tutungerie, atelierul unui instalator, o curățătorie... Când am văzut la următoarea intersecție de după stația de benzină o parcare, am crezut că am ajuns în sfârșit unde mi-aș fi dorit... Poate nu era chiar locul țintit, dar aveam senzația că-l voi putea considera măcar un punct de plecare. M-am oprit la intrarea în parcare și am privit înăuntru. Coșul unei băi publice se înălța proeminent peste drum și, în fața lui, o cafenea. Imaginea aceasta îmi rămăsese în memorie, la fel de limpede ca o ilustrată. Inima începu să-mi bată mai tare de nerăbdare. Am traversat strada oblic și am deschis larg ușa cafenelei. În clipa aceea, exact cum mă așteptasem, m-am trezit, în sfârșit, față-n față cu o ființă umană. Pe un scaun înalt ședea picior peste picior o femeie cu un gât subțire de fetișcană. Am avut impresia că a deschis radioul exact în clipa în care am intrat eu, pentru că sonorul nu era încă reglat ca lumea. Am privit înapoi peste umăr și am zărit prin perdeaua neagră cu găurele un du-te-vino pe stradă... plin de lume și de mașini. Am răsuflat ușurat și pentru o clipă am uitat de orașul dispărut din vârful colinei... bineînțeles, doar pentru o fracțiune de secundă. Nu-mi dădusem seama că se lăsa întunericul. Cerul era totuși mai luminos decât coamele clădirilor, dar șoferii aprinseseră deja luminile. Habar n-aveam încotro zboară timpul. Apoi mi s-a părut ciudat că respirația nu mi-a fost cu nimic afectată... doar fugisem atât de mult.

Am luat loc lângă fereastra din colțul cel mai îndepărtat. Am fixat-o cu privirile pe femeia de pe scaun și am scos cu două degete portofelul din buzunarul drept. Scaunul ei se afla lângă ușă și femeia se așezase picior peste picior.

Stăteam în colțul de lângă fereastră și de-acolo, din fund până la ușă, se găseau numai patru mese aliniate într-un singur rând, cu câte patru scaune fiecare. Femeia de pe scaun era singura angajată, fiind și casierică, și chelnerică în același timp. În spatele tejghelei se vedea o fereastră asemănătoare cu intrarea într-un porumbar, prin care veneau comenzile. Fereastra era de mărimea unei coli de ziar; peretele avea altă culoare. Am văzut o mână întinsă ce servea comanda, dar nu am distins și chipul căreia îi aparținea. Mâna era moale și albă, dar atât sexul, cât și vârsta păreau îndoielnice. În cazul în care era bărbat, nu-l puteam considera decât prea efeminat, iar dacă era femeie - prea masculinizată. În închipuirea mea însă posesorul mâinii trebuie să fi fost bărbat, poate soțul femeii sau vreunul cu care trăia ea. Am avut senzația că s-a închis în spatele zidului, ros de gelozie. Îmi imaginam privirile alunecoase ale clienților pe trupul soției lui și pe el agonizând dincolo de perete. Poate exista și vreun orificiu în perete prin care el îi observa atent pe clienți. Altfel nu văd de ce-ar sta ea cocoțată pe scaunul acela din fața tejghelei ca o pasăre, cu picioarele exagerat petrecute unul peste celălalt. După ce alene lua câte o comandă, se întorcea imediat la scaunul ei, scuturându-și pletele ce-i atârnavă pe umeri. Părul din față îi acoperea frumos fruntea, pe o parte. Pistruii de sub ochi se potriveau foarte bine cu apatia ei. Apoi rămânea nemișcată în poziția aceea ciudată, picior peste picior, de parcă făcea reclamă la ciorapi de damă. Când se așeza astfel, trupul ei mic, ce părea plăpând, ca de fetiță, se transforma brusc într-unul de femeie și cu toate acestea părea total lipsită de apărare. Merita să fii gelos pe ea! Până și eu, care n-aveam nici în clin nici în mână cu individă, nu mă puteam abține să nu fiu gelos, fără să vreau.

Bineînțeles că dacă aș putea îndepărta peretele, lucrurile s-ar simplifica. Se spune că lumea e mai mulțumită dacă poate vedea cum se prepară totul în cafenele și restaurante. Fără zidul acela, rolul fetei ar părea dintr-odată artificial, dacă nu chiar comic, în funcție de atitudinea bărbatului. Și prețul ar fi mai ridicat, normal, dar valoarea ei ar scădea, cel puțin pe jumătate. Dacă mă gândesc bine, faptul că stârnea gelozii făcea parte din meritele ei și ar fi o mare pierdere dacă situația s-ar schimba. Indiferent de cine răspundea de spectacolul de pe scaun, bărbatul nu renunța la locul lui... și era răsplătit oarecum pentru că își putea permite să încuie gelozia în spatele zidului, împreună cu gândurile lui chinuitoare. Zău că aș face și eu la fel și aș patrona localul, în continuare... numai cu condiția să mărturisesc cinstit că sunt de-al casei pe-aici.

Cei doi de lângă ușă, aparent absorbiți într-o discuție de afaceri, pentru că gesticulau mult, s-au ridicat. Femeia își aranja fusta și coborî de pe scaun. Conturul tibiei părea umbrat de o lumină vagă. Partea de jos părea că strălucește, dar nu putea să fie în picioarele goale. Cu toate acestea, pieptănătura și fusta scurtă nu i se potriveau deloc. Profitând de faptul că

eram singurul client, mi-am scos cu îndrăzneală portofelul din buzunarul interior. Negru, pătrat, din piele întoarsă, ros pe la colțuri – semn că fusese mult folosit. La început am vrut să scot din el tot și să-i înșir conținutul, dar prea bătea la ochi pe masa aceea de un roz pal. M-am decis să scot obiectele din el, pe rând, unul câte unul, începând cu banii. I-am slăbit catarama fără cel mai mic zgomot. De clapă erau prinse două chei, una mare și una mică. Una era pentru încuietoare cilindrică obișnuită, cealaltă – simplă. Fiecare avea imprimată o cifră pe ea, fără nici o indicație. Din păcate însă, nu-mi puteam aminti cum să umblu cu ele.

Una din clape, din material plastic transparent, servea drept apărătoare pentru abonamentul pe căile ferate. De îndată ce am deschis-o, am constatat că nu e nimic sub ea, dar era și normal să nu-mi țin banii împreună cu abonamentul. Am căutat, nepăsător, mai departe. Am deschis până la urmă încuietoarea și am numărat ce-am găsit: trei bancnote nou-nouțe a câte zece mii de yeni și două a câte o mie; mărunțiș – 640 de yeni, deci în total 32 640 de yeni. Chiar dacă nu-mi nimeream casa, se pare că o vreme mă puteam descurca cu cât aveam. Și totuși, îmi era foarte necesară o explicație pentru respectivii bani. Suma era mult prea uriașă pentru cheltuielile zilnice ale unui salariat obișnuit. Probabil că trebuia să-i folosesc pentru ceva anume, dar o cumpărătură de treizeci de mii de yeni nu-i chiar de lepădat. Eram îngrijorat că nu-mi pot aminti. Mai mult ca sigur, banii aceștia nu erau pentru a cumpăra ceva deosebit. I-or fi adunat colegii și mi i-au încredințat pentru familia îndoliată a vreunui amic de la serviciu... Ușurel, ușurel! Nu puteam să-mi cer imposibilul! Dacă stau și mă gândesc, nici nu mai eram funcționar și nu înseamnă că dacă mă înșel pe mine însumi, adevărul este altul. Oare chiar îmi era imposibil să-mi aflu prețiosul nume?

Deodată, o durere paralizantă îmi țâșni dinspre ceafă spre frunte. Răul de care, din fericire, uitasem de când venisem aici își croia din nou drum pornind din capul pieptului. Nu mai exista nici o îndoială că-mi uitasem și propriul nume. Singurul lucru care mi-a mai rămas îl constituia conștiința faptului că eram totuși EU.

Ceșcuța sări dintr-odată de pe farfurioară cu un zăngănit. Bine că era goală și nu s-a spart... Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, dar presupun că a sărit o dată cu genunchiul meu și, dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că și eu am sărit în picioare. Când mi-am rezemat coatele de masă, aceasta scoase niște sunete ciudate și m-am ridicat nedumerit. Am început să-mi caut, grăbit, buzunarele cu ambele mâini. De mi-aș putea găsi abonamentul... mi-aș mai recăpăta ceva din echilibru. Nu țineam deloc să-mi aflu numele și adresa înainte de a ști cine sunt, dar deocamdată n-aveam de ales... trebuia să merg mai departe. Mi-am împrăștiat tot ce-aveam în buzunare pe masă, la întâmplare.

O batistă... chibrituri... țigări... un nasture care a căzut de la mâneca hainei, ochelari de soare... o insignă mică triunghiulară... și un colț de hârtiuță pe care era schițat ceva.

Fereastra scotea flăcări. Farurile unui autobuz mângâiau geamul. În lumina lor, ramurile subțirele ale copacilor, de-a lungul străzii, păreau ca o

plasă cu ochiuri inegale. Mi-am ațintit privirea asupra autobuzului și am fost imediat capabil să-l simt viu, ca și când ar fi fost o prelungire a trupului meu – treptele uzate, amplasarea barei de sprijin, interiorul întreg, căutarea înfrigurată a unui loc liber, anunțul care atârna în spatele scaunului șoferului, mirosul special – amestec de oameni și benzină, vibrațiile motorului care variau în funcție de anul fabricației. Purtat de aceste impresii, am început să mă mișc odată cu autobuzul. Nenumărate stații importante, priveliști mai deosebite, clădiri bine-cunoscute – mi-au apărut toate în fața ochilor ca o singură alcătuire, în care acestea se îmbulzeau împreună. Mai e oare cazul să mă îndoiesc de legătura indisolubilă dintre mine și autobuz? Dacă chiar voiam, puteam să explic și afacerea cu abonamentul. Poate l-am scăpat pe undeva sau mi-a fost furat. Nu, mai bine să zicem că a expirat și urma să fie reînnoit. Da, și-atunci poate că o parte din cei treizeci de mii de yeni îi erau destinați chiar lui.

Dar astfel de presupuneri nu-mi serveau oricum la nimic. Mai mult decât atât, autobuzul meu mergea oriunde, numai la mine acasă nu... până la urmă.

Adevăratul autobuz a luat-o din loc. Fereastra a devenit din nou oglindă întunecată. Silueta femeii se reflecta exact în locul în care bătuseră farurile. Cum parte din lumina de pe stradă acoperea ceva din imaginea reflectată, nu puteam fi prea sigur, dar aveam impresia că mă studiază atent. Gândindu-mă mai profund, nu mi s-a părut deloc anormal. Găseam că e chiar firesc să dorească să mă observe. Un zăpăcit stângaci care-și golește conținutul buzunarelor pe masă. Bineînțeles că era cu totul altă mâncare de pește dacă-și dădea seama sau nu de gravitatea situației. Cred că ea se gândea la vreun obiect pierdut. Presupun că nici în visurile cele mai nebunești nu și-ar putea imagina că eu mi-am pierdut identitatea. Nu, dar poate nu eu mi-am pierdut identitatea, ci ea m-a pierdut pe mine. O clipă am simțit o durere vie de parcă m-ar fi aruncat cineva din autobuzul care pornise mai înainte. Și dacă era așa, atunci acela care se afla acolo nu era cel pierdut, ci acela care suferise pierderea. Cu alte cuvinte, nu orașul de pe platoul de după curbă a dispărut din drumul meu, ci probabil cealaltă lume, lăsându-mă doar pe mine, între punctul dinaintea curbei și această cafenea. Dacă stau și mă gândesc la ce-a fost, îmi dau seama că acolo, la jumătatea pantei memoria mea nu s-a pierdut, ci mai degrabă a început să lucreze. Ciudat, dar nu orașul care dispăruse constituia acum o problemă, ci tocmai această porțiune care a rămas și nu s-a evaporat. Cred că, pentru mine, cafeneaua aceasta înseamnă chiar mai mult decât mi-aș fi închipuit. Femeia care-i chemase înapoi pe pietonii de pe străzi dispăruse și ea...

N-aveam de gând să mă las cu nimic mai prejos, așa că mă uitam și eu atent la femeie. Deoarece fereastra-oglină era prea întunecată și farurile autobuzelor care treceau fără încetare mă împiedicau s-o văd, o priveam direct. Își dădea seama de lucrul acesta, dar continua să mă cerceteze prin fereastră, deloc jenată... cu ciudat de mult sânge rece. Poate tocmai ea era deținătoarea cheii... un indiciu al enigmei mult mai prețios decât lucrurile de pe masă, pe care le scosesem din buzunare.

Au mai intrat doi clienți: un tânăr și o tânără. Aveam senzația că băiatul este angajat pe undeva prin apropiere. Fata putea fi prietena lui, o soră mai mică sau o verișoară de la țară. S-au așezat cu două mese mai încolo și băiatul ridică două degete și comandă, cu voce tare, cafele; începură să vorbească în șoaptă. Sesizam ceva tragic pe chipurile lor, ca și când ar fi vorbit despre cheltuielile necesare tratamentului medical pentru un părinte pe patul de moarte. Deoarece femeia se ridicase de pe scaun, am mai comandat și eu o cafea. Nu-mi venea să cred că aceasta ar putea constitui o scuză pentru șederea mea îndelungată aici, dar nu trecuseră decât patruzeci sau cincizeci de minute și începuse să mă preocupe îngrijorător bărbatul de dincolo de perete. Bineînțeles că așa cum îl vedeam eu nu putea exista decât în imaginația mea... dar mie mi se părea că el împărtășește aceeași soartă cu mine. Și deoarece exista doar în imaginație, nu era cazul să râd de el. Presupunând că există o lege și o logică în pierderea memoriei, atunci această persoană închipuită era și ea, firește, un element de legătură extrem de important și i se cuvenea un loc egal cu al femeii.

Am privit-o fix pe femeie. Nu-mi dezlipeam ochii cu nici un chip. Încercam să-i scot cu forța privirile prin acea parte a părului care-i cădea ușor peste față. Mi-am potrivit, în secret, respirația cu pâlparea scobiturii din dosul genunchilor ei ce se întindeau și se adunau ușor, odată cu mișcarea lină a picioarelor de sub fusta foarte scurtă. În același timp, îmi țineam urechile ciulite la perete. Fremătam la gândul că, tulburat de gelozie, el va scăpa ibricul cu apă clocotită. Dar în așteptarea mea încordată n-am auzit nici măcar un plescăit de limbă, ca să nu mai vorbesc de vase de porțelan sparte. Am văzut întinzându-se aceeași mână albă și nu i-am sesizat tremurul paharului pe tavă. Cred că mai degrabă eu eram cel care tremuram. Degetul mare pe care l-am proptit de marginea mesei, încercând să mă stăpânesc, se zgâlțâia precum încheietura mâinii unui toboșar care încerca să-și diminueze bătăile pentru a obține un pseudoefect melancolic. De necrezut! Forța de explozie este direct proporțională cu aceea de compresie. Ei bine, chiar o să încerc să o cuceresc. Și dacă voi părăsi localul, lumea mea va atinge punctul mort chiar înainte de a ajunge la curbă. Pentru moment, singurul loc în care mă simțeam în siguranță era acesta. Legătura dintre mine și local era mai puternică decât cea dintre un client obișnuit și câteva ceșcuțe de cafea. Nu era cu totul imposibil ca semnificația ascunsă, a ispiterii ce mă încerca, să fie dată tocmai de sarcina de a o cuceri. Privind în fereastra-oglină, mi-am aranjat cu mâna un smoc de păr răvășit de la tâmple. Mi-am întins bărbia și mi-am îndreptat nodul de la cravată – nu era ea prea scumpă, dar avea un imprimeu modern. Nu mă puteam lăuda că aș fi un educator nemaipomenit, dar mă aflam într-o poziție cert avantajoasă... ca o simplă ecuație chimică: îi smulgeam unui bărbat, care nu era capabil decât de gelozie, o femeie care nu știa altceva decât să se lase iubită. Oricum, îmi era suficient doar rolul de seducător. Cu timpul, va reacționa și ea adecvat. La momentul oportun îi voi da bani și-i voi cere să închidă mai devreme și să mă ducă acasă la ea. Mișcările ei se vor accelera conform regulii și în cele din urmă vor atinge punctul culminant. Presupun că bărbatul va exploda, iar eu, firește, voi ieși

din rol... Nu prea-mi venea să plec de-aici, dar țineam să-mi regăsesc lumea de dincolo de curbă.

Mâna albă se întinde iar prin ferestruică, de data aceasta cu cafeaua mea, se pare. Femeia ducea tava într-o mână și se apropie prin spațiul îngust dintre mese și perete, împingând scaunele ce-i stăteau în cale. Am făcut repede ordine pe masă, aruncând iar în buzunare toate acele lucruri de care mi-am dat limpede seama că erau de prisos.

Batista (fără inițiale brodate)... chibriturile (de la această cafenea)... țigările (mi-au mai rămas patru)... nasturele de la haină... ochelarii.

Ochelarii de soare? Poate aveam vederea slabă... Cât timp am privit în fereastră, mi-am dat seama că autoportretul de funcționar pe care-l schițasem nu era departe de adevăr. Costumul meu, de o calitate potrivită, nu lăsa impresia unui om ieșit din comun care se plimbă țanțoș, ca un negustor cu ochelari de soare. Da, zău că nici nu părea prea ciudat ca negustorii ce umblau de colo-colo și cei ce lucrau cu publicul să poarte ochelari de soare mai tot timpul... exceptând momentele când discutau cu clienții. Mai mult decât atât, ar fi astfel explicabil ca, unul ce cumpără mărfuri pentru o firmă situată într-o localitate mai îndepărtată și care își are biroul acasă să nu poarte la el abonament. Cu toate acestea, nu aveam oare prea puține bunuri personale? Nu pot pricepe cum de-mi lipseau și cărțile de vizită... sau poate mi le țineam de obicei în servieta pe care am lăsat-o, pentru o vreme, în păstrare la vreo gară...

Când a ajuns femeia la mine, pe masă nu mai erau decât două obiecte, pe care le lăsasem intenționat: bilețelul și insigna. Ele puteau însemna o poveste... și păreau singurele articole care nu deranjau servirea cafelei. În plus, voiam să testez reacția femeii. Unele obiecte sunt semnificative și mi-ar da posibilitatea să descurc ițele memoriei. Femeia a pus cafeaua pe masă, a aranjat castronul cu lapte și zaharnița, mi-a umplut paharul cu apă, în care timp s-a uitat de cel puțin două ori la acele obiecte. N-am perceput nici urmă de reacție. Oare ar fi fost exact la fel dacă lăsam și țigările, chibriturile și nasturele? În dezamăgirea mea am uitat să-i pun și cele două-trei întrebări nevinovate pe care mi le pregătisem. Mă fascina expresia ciudată a feței, nu-mi puteam lua ochii de la pistrii care se îndeseau către colțurile ochilor. Una dintre întrebări, de exemplu, ar fi fost: „Ce zi este astăzi?” – stupidă, de altfel. Răspunsul ei mi-ar fi permis să-mi dau seama cât de mult a afectat-o prezența mea și mi-ar fi deschis porțițe spre alte întrebări scormonitoare. Ce mai tura-vura, în clipa de față era singura pe care o cunoșteam și mă întreb cât de mult m-ar putea ajuta dacă mi-ar acorda sprijinul? Voiam, dacă era posibil, să scot de la ea tot ce știa despre mine. Dar trebuia să mă străduiesc să fiu cu băgare de seamă, să evit gafele...

Femeia se întoarse din nou la scaunul ei și se așeză picior peste picior. Călcâiul piciorului de deasupra îi atârna și rotunjimea gleznei era foarte provocatoare. Mi-am plecat privirile. Ei bine, o să mai fac o încercare cu aceste două obiecte-cheie. Insigna, cu centrul ei puțin ridicat în formă de triunghi echilateral, cu colțurile ușor rotunjite și o margine dintr-un strat argintiu pe un fundal albastru. Un S, și el din argint, ieșea în relief în mijloc.

Era o literă puțin deformată, făcută din linii drepte și la prima vedere părea un fulger. Sau poate nici nu era un S, fusese un fulger de la bun început. Dacă-i fulger, presupun că trebuie să aibă o oarecare legătură cu electricitatea, dar deocamdată n-aveam cum să verific. Nu puteam să încep însă prin a răsfoi cartea de telefon în căutarea unei firme care să înceapă cu litera S și nu prea știam cum să procedez în cazul acesta. După felul cum a fost concepută, nu cred că era doar o jucărie de copil: îmi imaginam că trebuie să aibă și ea o semnificație a ei. Privind-o mai atent, am început să cred că este o insignă ce aparține unei societăți secrete periculoase. Dar în afară de neliniștea care mi-o stârnea, n-aveam nici cea mai vagă idee ce poate fi cu ea. La urma urmei, era totuși ceva care mă făcea să înțeleg că nu-mi puteam permite să o port în mână? Bucățița de hârtie părea și ea învăluită în mister și rezultatul a fost același ca și în cazul insignei. Pe ea se schițase un soi de hartă – linii ce reprezentau conducte de apă sau de gaz și ceva care părea a fi conturul unei pompe – dar puteau reprezenta orice, în funcție de unghiul din care le priveai. În colț, șapte cifre... poate un număr de telefon. Normal că nu-mi aminteam dacă le-am scris eu însumi sau dacă mi le-a dat cineva. Mă intrigau teribil... ca o întrebare la care nu se poate răspunde. Dar ce-ar fi să încerc să formez numărul acela? Poate că, folosindu-l ca o porțiță spre trecut, voi fi în stare să-mi recapăt memoria.

Telefonul se afla în colțul de lângă casa de marcat. Scaunul femeii, exact în spatele lui. Și când am trecut prin fața ei, abia a schițat un gest de a-și schimba poziția. Genunchiul care-i ieșea în afară era gata să-mi zgârie brațul, dar n-a încercat deloc să mă evite. Își țuguie buzele, comprimând aerul din gură, și când revenirea la normal, scoase un sunet asemănător sărutului. Se asemuia cu un salut, dar unul prietenos, așa zice. Dacă nu era așa ceva, nu-mi dau seama ce voia să însemne.

Când am ridicat receptorul, o tulburare ciudată puse stăpânire pe mine. Aveam impresia că m-am apucat să demontez o bombă, dar habar n-aveam cum trebuie să procedez. Poate intram de-a dreptul într-o capcană ce-mi fusese de mult pregătită. Am mai verificat o dată numărul de pe bucățița de hârtie și l-am format încet. Cu ce să încep dacă răspunde cineva? Totul era să nu-l las pe cel de la capătul firului să devină bănuitor. Va trebui să prelungesc conversația până când voi putea stabili identitatea persoanei și adresa. Degeaba... sună ocupat. Am mai încercat o dată, dar tot ocupat. L-am mai lăsat puțin, mi-am aprins o țigară, am fumat-o și am mai sunat de vreo șapte ori pe parcursul a douăzeci de minute dar... în zadar. Același ton de ocupat.

Am privit-o absent pe femeie. Își rodea concentrată unghia de la degetul mare. Unghia dată cu oțet roșie arăta ca un sâmbure de umeboshi¹. Își mișca buzele cu un aer afectat. Își introdusese vârful unghiei între dinți și rodea neîncetat. Dacă a uitat cumva de ea, în mod sigur a uitat, și de mine. Mă simțeam tulburat. Dacă mă uitase complet, oare nu va deveni strada un peisaj la fel de pustiu ca și mai înainte? Trebuie s-o opresc imediat! Ca s-o fac să iasă din starea de absență totală, i-am pus nota pe care mi-o dăduse pe teighea. Surprinsă, încetă să-și mai ronțăie unghia și-și ascunse în pumn vârful degetului ei zdrențuit.

I-am întins o bancnotă de o mie de yeni fără să scot nici un cuvânt și ea mi-a dat restul, la fel de tăcută. N-a zis nimic, dar repetă de trei ori sunetul pe care îl scosese mai înainte cu buzele. Habar n-aveam dacă îi dădea vreo semnificație sau nu. Am așteptat, totuși, o clipă să-mi vorbească. Mi-a zâmbit în chip de scuză și m-am simțit tare stânjenit. Pistruii de pe obraji se potriveau foarte bine zâmbetului ei. Chiar de îmi mai

—
1. Prune murate.

zâmbea o dată n-aveam ce face. Ar trebui să existe cuvinte înaintea zâmbetelor... M-a făcut să-mi dau seama că, de fapt, eu am fost cel care a confundat ordinea. Ce să-i faci? Cu atât mai mult cu cât îmi promisem deja restul, nu văd de ce aş mai fi stat pe-aici.

Am oprit un taxi albastru închis cu partea de sus galbenă. Ușa automată se închise scârțâind, de parcă era pe punctul de a se dezintegra. În scrumieră mai ardea încă țigara pe care o lăsase pasagerul dinaintea mea. N-am prea știut la început unde vreau să mă ducă și taximetristul își smulse furios bereta de pe cap și o trânti pe scaunul de lângă el. I-am dat cinci sute de yeni și l-am rugat s-o ia în direcția indicată de mine cu degetul, menționându-i că este destul de aproape. Atitudinea lui se schimbă brusc, dar nu și-a mai pus bereta.

— Spune-mi, te rog, cum se numește orașul din vârful dealului.

— Orașul de Sus.

— Presupun că-i spun așa pentru că e sus, pe platou.

Strada era sufocată de atâta lumină și clocotea de animație, dar nu știu din ce motiv, mie nu mi s-a părut esențial diferită de peisajul pustiu pe care-l văzusem cu puțin în urmă. Nici acum nu înțeleg de ce m-a înspăimântat atât de cumplit priveliștea aceea sinistră. De-aș avea iar parte de ea, cu totul întâmplător, nu cred că m-ar mai răscoli. Dacă, în loc de oameni și mașini, străzile ar fi date de furnicare uriașe, aş lua probabil faptul ca atare și aş încerca doar să-l înțeleg.

În sfârșit, panta... dar taximetristul nici nu a încetinit, nici n-a oprit. Turația motorului se schimbă și îmi îngheță sângele în vine, însă șoferul nu făcuse decât să treacă într-o viteză mai mică. A luat-o spre curbă. Am apăsat puternic cu piciorul în podea și m-am rezemat de spătarul scaunului. Mi-am ținut răsuflarea așteptând să constat cu propriii mei ochi care mai este starea orașului ce dispăruse.

Nici vorbă să mă trezesc în vid. Ba dimpotrivă, o zonă uriașă de locuințe se întindea cât vedeam cu ochii. Grupul de blocuri cu patru etaje, deși pe teren mai ridicat, se scufundase într-un abis uriaș dezvăluind o rețea ornamentală de lumini. Nici n-am visat să-mi apară o asemenea priveliște. Din punct de vedere spațial, nu era nici un dubiu că orașul exista, dar din punct de vedere temporal era asemenea unui vid. Deși exista, mi se părea înspăimântător că trebuie să recunosc că de fapt el nu există. Cele patru roți ale mașinii rulau fără îndoială pe drum și era cert că simțeam vibrațiile mașinii. Cu toate acestea, orașul meu dispăruse. Probabil că n-aș fi avut niciodată curajul să trec dincolo de curbă... și acum eram sigur că nici n-o voi

face. Priveliștea albă a lămpilor de stradă... Mase de oameni grăbindu-se spre casă și devenind transparente cu fiecare pas pe care-l făceau.

Am țipat la șofer, care încetinise ca și când ar fi vrut să întrebe ceva:

— întoarce! Repede! Leși cât poți de rapid din zona aceasta! Trebuie să ajung într-un loc unde libertatea de spațiu se află în siguranță. N-am ce căuta într-un asemenea loc, aș pierde și noțiunea de spațiu. Nu-i destul că mi-a dispărut cea de timp? Mă vor zidi într-un perete al realității, exact ca mâna cea albă din restaurant.

Din fericire, lumea cealaltă se afla în siguranță. Poate că am făcut bine că alesesem un taxi – vehicul la îndemâna oricui. Am ajuns pe o stradă cu autobuze și am coborât din taxi în fața unui telefon public. Nu mi-a mai rămas decât numărul de telefon. Dacă nu voi fi cu băgare de seamă, mi se va întâmpla exact același lucru ca și înainte de curbă. Am ridicat receptorul și am introdus o monedă de zece yeni. Am format numărul și era liber de data aceasta. L-am auzit sunând. Fremătam. M-a cam luat pe nepregătite, căci nu mă așteptam să fie liber. Mai bine aș pune receptorul în furcă. Chiar dacă-mi va răspunde cineva, cu starea mea de spirit... Am început să număr fisurile din fereastra cabinei telefonice, care arăta jalnic. Dacă-i număr par, aștept, dacă-i impar, agăț receptorul în furcă. Înainte însă de a termina de numărat, moneda de zece yeni căzu și-mi răspunde cineva.

Era o voce de femeie, se auzea ciudat de bine, de parcă vorbea de la doi pași. Îmi veni pe limbă o minciună plauzibilă:

— Vă rog să mă scuzați, dar am găsit un portofel... în el un bilețel cu numărul dumneavoastră de telefon. V-am sunat crezând că poate l-ați pierdut...

Ea izbucni în râs. Răspunsul a fost neașteptat.

— Ce? Tu erai? zise ea nevinovată, pe un ton blând. Ce spuneai?

— Mă cunoști?... Știi cine sunt?... Cineva...

— Lasă glumele astea prostेști.

— Vreau să mă ajuți, am spus cu un ton implorator, concentrându-mi toate gândurile. Sunt în cabina telefonică de la poalele dâmbului ce duce spre Orașul de Sus. Te rog. Vino și ia-mă de aici.

— Ești îngrozitor... la ora asta... Ești beat?

— Te rog! Mi-e rău. Te implor! Te rog, fă ceva...

— Ești imposibil! Fie... Așteaptă acolo. Nu te mișca. Vin să te iau.

Am pus telefonul în furcă și m-am așezat pe vine, chiar acolo, în cabină. În colț am zărit un ziar mototolit. De sub el ieșea un vârful de excrement, de formă conică, striat... de parcă avea urme de sfoară și printre striuri se zăreau niște smocuri de fire de pensulă. Nu avea miros, dar m-am ridicat instinctiv. Fisurile din vârful conic, asemănătoare celor de pe coaja unui ou fiert, m-au speriat. Stătea acolo de multă vreme. Probabil că omul se abținuse până n-a mai putut și a trebuit să intre în cabina telefonică... Poate fusese bărbat... Putea la fel de bine să fi fost și femeie... dar mai mult ca sigur erau excremente de bărbat. Vreun bărbat singuratic a tăgăduit până și existența uneia din nenumăratele toalete din labirintul nemărginit al orașului.

Când am încercat să-mi imaginez chipul bărbatului ghemuit în cabina telefonică, m-a cuprins spaima.

Asta nu însemna, bineînțeles, că bărbatul era neapărat ca și mine, unul dintre cei ce-au rămas fără memorie. Fusesse probabil un vagabond, care nici măcar nu și-a dat seama că nu găsește ce căuta. Dar nu era cine știe ce diferență între noi doi. Un doctor ar fi susținut că eu mi-am pierdut memoria și nu ceva existent dincolo de curbă. Cine ar fi fost în stare să creadă o asemenea absurditate? Imposibil ca un om normal să știe ceva despre un loc necunoscut! Asta se putea întâmpla numai unuia închis ca mine în lumea sa mică, familiară. Dar triunghiul format de spațiul dinaintea curbei, intrarea la metrou și cafenea nu avea cum să fie mare. Era mult prea mic. Dar dacă îl măreai de zece ori? Ce diferență putea fi între un decagon și un triunghi?

Să presupunem că eu sunt capabil să realizez că acest decagon nu e o hartă cu deschidere spre infinit... În cazul în care salvatoarea care va veni la chemarea mea urgentă își va da seama că harta mea n-a fost altceva decât o schiță vagă, plină de omisiuni... atunci și ea va privi dincolo de curbă care, deși existentă, părea inexistentă. Cablul de telefon nu mai era bun la altceva. decât să te spânzuri cu el.

Am trântit ușa cabinei, dar chiar înainte de a se închide, i-a sărit arcul și a rămas o crăpătură de vreo trei centimetri. Trecea multă lume pe stradă, dar n-aveam cui să adresez un cuvânt. Se pare că salvatoarea mea n-a sosit încă. Oameni care mergeau grăbiți, zâmbind unul altuia... O femeie tânără însărcinată își tot răsucea trupul, croindu-și drum prin mulțime, preocupată doar de picăturile de apă ce-i curgeau din sacoșă... de la peștele care se dezgheța. Singurul care mi-a aruncat și mie o privire a fost un tânăr de șaptesprezece-optsprezece ani, cam palid la față. Se îndreptă spre cabina telefonică și cu o mișcare iute, aruncă ceva înăuntru. Apoi dispăru iar prin mulțime. Să fi fost o carte de vizită...?

În șirul de mașini care trecea se crea un spațiu la un moment dat... și eu am țâșnit imediat. De partea cealaltă, chiar vizavi de cabina telefonică se înșirau de-a lungul străzii niște platani. Scoarța aspră te făcea să crezi că sunt bătrâni, dar nu erau suficient de groși ca să te poți ascunde după ei. La vreo cinci-șase pași de gura metroului se afla o deschizătură neagră... ca un dinte cariat... o alee îngustă între un magazin mic de pantofi și unul de băuturi, unde se vindeau și țigări. Am luat-o ușor într-acolo și m-am ascuns nonșalant pe alee. Priveam cu nesaț spre obiectivul meu...

mi-am ațintit privirile asupra cabinei telefonice. Mă uitam printre șirul interminabil de mașini. A apărut, în sfârșit, o femeie. Mi-am dat imediat seama că ea este, pentru că nimeni altcineva n-ar fi trecut în felul acesta. Rămase țintuită locului, uitându-se atent în cabină și în jurul ei. Ea era... femeia de la cafenea care stătuse pe scaun picior peste picior, cu părul căzându-i pe umeri în jos. Mi s-a părut cam ciudat, dar mi-am dat seama că era normal să fie ea. O luă pe stradă în jos până la cutia roșie de alarmă în caz de incendiu și se întoarse din nou la cabina telefonică și privi înăuntru. Se uită îngrijorată în jur și o porni din nou spre cutia cea roșie. Aruncă o privire în direcția mea, dar probabil n-a putut distinge nimic în deschizătura aceasta

întunecată. Am rămas ascuns, urmărind-o cu privirea. Se uita înspăimântată spre cer în căutarea... Așteptam încordat încleștându-mi dinții ca să nu țip... Nu-mi servea la nimic dacă mă găsea. Eu aveam acum nevoie de o lume pe care eu însumi mi-am ales-o. Trebuia să fie o lume numai a mea, pe care pusesem ochii de bunăvoie. Ea mă căuta... Eu mă ascundeam... În cele din urmă păru că renunță și se îndepărtă... O mașină m-a împiedicat s-o văd o fracțiune de secundă... și dusă a fost. Am părăsit și eu deschizătura cea întunecată și am luat-o în direcție opusă. Am pornit... bazându-mă pe o hartă pe care nu o pricepeam. Am luat-o în direcție opusă... poate tocmai pentru a o ajunge din urmă...

Nu mai eram în căutarea unui drum care să mă lege de trecut. M-am săturat de numere de telefon scrise de mână prin carnețele. Traficul se împleticea parcă... Până și camioanele mari încercau să evite pisica strivită din mijlocul drumului...

arăta ca o foaie subțire de hârtie. Fără să vreau, încercam să-i caut pisicii moarte un nume și atunci, pentru prima oară după vreme îndelungată, un zâmbet bizar îmi topi încordarea din obraji și tot chipul mi se destinse într-un surâs...

SFÂRȘIT